15

ΜΑΪΟΣ 2005

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

BABYΛΩNIA

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

της σύνταξης...

Επαναπροσδιορισμοί...

Να που το κλασικό σύνθημα της αριστεράς αποκτά ξαφνικά ξανά υπόσταση: "η Πρωτομαγιά δεν είναι αργία, είναι απεργία". Αυτό λέει και το κράτος δια στόματος των εκπροσώπων του. Και καταργεί την αργία της Πρωτομαγιάς για να της δώσει τη δυνατότητα να ξαναγίνει απεργία.

Η Νέα Τάξη πραγμάτων μοιράζει απλόχερα ανεργία, φτώχεια, πείνα, εξαθλίωση κι υποταγή, στο πέρασμα και στην εδραίωσή της. Ενώ όλοι οι ειδικοί της εξουσίας καλούν την εργατική τάξη να αντιμετωπίσει την "'οικονομική κρίση" με σύνεση, ο λόγος των εργαζομένων μετράει μόνο στην αύξηση της "παραγωγικότητας".

Γι' αυτό είναι αναγκαίο όσο ποτέ άλλοτε το περιεχόμενο της 1ης Μάη για την κοινωνική απελευθέρωση και χειραφέτηση, να τίθεται καθημερινά στους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους που τη γέννησαν και στους δρόμους των απεργιακών κινητοποιήσεων. Στο Πέραμα, η συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς θα καταδείξει το μέγεθος της αντίστασης απέναντι στην επερχόμενη βαρβαρότητα.

Τα αφεντικά οργανώνονται. Μέσα στην καταιγίδα των γεγονότων, εντελώς στα μουλωχτά, ψηφίστηκε και το ευρωσύνταγμα που ανάγει όλα τα θέματα κοινωνικής οργάνωσης στη λειτουργία της αγοράς μετατρέποντάς την σε μοναδική πηγή δικαίου. Οδηγεί σε πλήρη ρευστοποίηση έννοιες όπως κοινωνική ασφάλιση, υγεία, παιδεία και μετατρέπει την απασχόληση σε ατομική επιλογή ή αποτυχία. Έχοντας εντάξει στην εμπορική σφαίρα κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας αποβάλλει οριστικά το κράτος πρόνοιας - δικαίου και επικυρώνει την πλήρη εξάρτηση της ουσίας της κοινωνίας από τους νόμους της αγοράς. Το άτομο από πρόσωπο, καθίσταται μονάδα, μέρος στατιστικών γραφημάτων.

Στο μεταξύ οι κάμερες που παρακολουθούν τις κινήσεις μας, ήρθαν για να μείνουν. Η "βάφτιση" του ρόλου τους σε ρυθμιστικό κυκλοφορίας αποτέλεσε την ύστατη λύση στην κρατική ανάγκη για κοινωνικό έλεγχο.

Στην παγκοσμιοποιημένη επίθεση των αφεντικών το κίνημα αντιτάσσει τη δική του παγκοσμιοποίηση. Από τις 20 έως τις 22 Μάη γίνεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα μια διεθνής συνάντηση ενάντια στο G8, γεγονός που αποκτά από μόνο του μια πρόσθετη και βαρύνουσα σημασία.

Ξεπερνώντας τις ιδεολογικές φόρμες του παρελθόντος καλούμαστε να ορίσουμε το περιεχόμενο της αντίστασης μας με αμεσότητα και απλότητα.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 - ΤΗΛ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 21 - ΤΗΛ.: 210-3829179
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος", Αγ. Γεωργίου 2 - ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

1η Μάη

Ο καπιταλισμός υπάρχει για να παράγει κέρδος και να επιβάλλει υποταγή. Η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ο στόχος της μεγιστοποίησης των κερδών, η συρρίκνωση του "κράτους πρόνοιας", η πειθάρχηση, οι νεοϊμπεριαλιστικές πολεμικές σταυροφορίες, η κρατική τρομοκρατία, δημιουργούν τεράστιες κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες ανάμεσα στους λαούς, στις κοινωνίες και στους εργαζόμενους. Στην ημερήσια διάταξη του στρατηγικού σχεδιασμού των κρατούντων είναι η ανεργία, η ακρίβεια, η εξατομίκευση των συμβάσεων εργασίας, η σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα, η επέκταση της "μαύρης" εργασίας, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η εργασιακή και κοινωνική ειρήνη, η μεταφορά εισοδήματος από τους εργαζόμενους προς τις επιχειρήσεις, η απελευθέρωση των απολύσεων, η κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης, η αύξηση της φορολογίας των μισθωτών και των συνταξιούχων και η αύξηση της "ανταγωνιστικότητας - παραγωγικότητας - ανάπτυξης".

Αγώνες που δε δικαιώθηκαν

Η αυτοκρατορία των ΗΠΑ, θριαμβεύτρια της πάλαι ποτέ ψυχροπολεμικής εποχής, είναι η κυρίαρχη δύναμη που -μαζί με τα κράτη -δορυφόρους της, την Ε.Ε.- δίνει το ρυθμό στην καινούρια επέλαση του εξτρεμιστικού νεοφιλελεύθερου - νεοσυντηρητικού μοντέλου ανάπτυξης της καπιταλιστικής κυριαρχίας και εξουσίας και των πολιτικών - στρατιωτικών - διπλωματικών - κεφαλαιοκρατικών μηχανισμών του. Η Νέα Τάξη πραγμάτων μοιράζει απλόχερα ανεργία, φτώχεια, πείνα, εξαθλίωση κι υποταγή, στο πέρασμα και στην εδραίωσή της. Με τη λεηλασία των χωρών της καπιταλιστικής περιφέρειας, με την εξαγωγή κεφαλαίου και επενδύσεων στις πιο φτωχές περιοχές του κόσμου για την υπερεκμετάλλευση των φτηνών εργατικών χεριών. Οι πολεμικές κατοχικές σταυροφορίες ΣΟΚ και ΔΕΟΣ, που συνεχίζονται, ισοπεδώνουν τους οικονομικούς τομείς χωρών, δίνοντας την ευκαιρία στο παγκοσμιοποιημένο πολυεθνικό κεφάλαιο να ξαναρχίζει τον κύκλο της παραγωγής από νέες ευνοϊκές θέσεις κερδοφορίας. Οι σφαίρες των πλανητικών και εθνικών μπάτσων που σήμερα καρφώνονται στις πλάτες των λαών, των μεταναστών, των "απείθαρχων" νεολαίων, των αντιστεκόμενων, αύριο θα καρφώνονται και σ' αυτές των ανέργων που διαμαρτύρονται, των εργαζομένων που απεργούν. Η "μηδενική πρόνοια" προϋποθέτει τη "μηδενική ανοχή". Όμως η παγκόσμια καπιταλιστική αναδιάρθρωση δεν στηρίζεται μόνο στους νεοϊμπεριαλιστικούς μισθοφορικούς στρατούς της Δύσης, αλλά διαθέτει και χρησιμοποιεί εκείνες τις αναγκαίες καθεστωτικές συμμαχικές δυνάμεις των πολιτικών διαχειριστών, των οικονομολόγων, των τεχνογραφειοκρατών, των πρακτόρων, των δημοσιογράφων, των παραγωγών κουλτούρας - τέχνης - πολιτισμού, των επιστημόνων, των θρησκειών.

Η παγκοσμιοποίηση της αγοράς και ο ανταγωνισμός, κυρίως ανάμεσα στα κυρίαρχα νεοϊμπεριαλιστικά κέντρα των ΗΠΑ, της Ε.Ε, της Ιαπωνίας, επιταχύνουν τη δημιουργία νέων αγορών και νέων προϊόντων, την εντατικότερη εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, την επιστημονικοποίηση και επανασχεδιοποίηση της παραγωγής, αυξάνοντας την κερδοφορία του κεφαλαίου και ελαχιστοποιώντας τα κοινωνικά - ατομικά - εργασιακά δικαιώματα, που κατακτήθηκαν με αίμα και θυσίες κατά την εργατική εξέγερση της 1ης Μάη του 1886 στο Σικάγο.

Εκατόν δεκαεννέα χρόνια μετά οι αγώνες της εργατικής τάξης δεν δικαιώθηκαν. Η παραγωγή συνεχίζει να στηρίζεται στο εμπορευματικό κέρδος, η εργατική δύναμη παζαρεύεται, πουλιέται και υπολογίζεται μέσα σ' αυτό. Ενώ όλοι οι ειδικοί της εξουσίας καλούν την εργατική τάξη να αντιμετωπίσει την "'οικονομική κρίση" με σύνεση, ο λόγος των εργαζομένων μετράει μόνο στην αύξηση της "παραγωγικότητας". Η απειλή της ανεργίας νομιμοποιεί τις αυθαιρεσίες που γίνονται σε βάρος τους, οι απεργίες

Βύρωνας 2005
Εθελοντές ρουφιάνοι!

Θα μπορούσε να είναι και σενάριο για ταινία των Μόντυ Πάιθονς αλλά είναι πραγματικότητα όσον αφορά την ιδέα της Δημοτικής Αρχής του Βύρωνα για ίδρυση σώματος "εθελοντών" φύλαξης στα πλαίσια της αντιμετώπισης της εγκληματικότητας και της εμπέδωσης κλίματος ασφάλειας στους πολίτες. Μόνο που εγκληματικότητα στο Βύρωνα δεν υπάρχει, παρά μόνο ορισμένα περιστατικά παραβατικότητας όπως υπήρχαν πάντα και παντού. Επομένως που στοχεύει η κίνηση αυτή του Δήμου;

Η Δημοτική Αρχή θέλει να θεσμοθετήσει τον εθελοντή αστυνόμο - χαφιέ της νέας εποχής. Οι πολίτες καλούνται να γίνουν άμισθοι συνεργάτες - χαφιέδες της αστυνομίας προσφέροντας υπηρεσίες παρακολούθησης και κατάδοσης των συμπολιτών τους, στο όνομα του "εθελοντισμού" και του "ενεργού πολίτη". Για να χρυσώσει μάλιστα

Κάθε μέρα πρωτομαγιά
στους εργατικούς και κοινωνικούς χώρους που τη γέννησαν

κρίνονται από τα κρατικά δικαστήρια τις περισσότερες φορές ως "παράνομες και καταχρηστικές", ενώ τα κράτη δεν διστάζουν, όταν οι εργάτες σηκώνουν κεφάλι, να βάψουν τους δρόμους κόκκινους.

Στον κόσμο των αφεντικών οι εργαζόμενοι είναι ξένοι

Ο νέος εργασιακός μεσαίωνας επιστρέφει. Οι δεξιές, σοσιαλδημοκρατικές, κεντροαριστερές κυβερνήσεις επαναδιατυπώνουν τον ορισμό της εργασίας, αποσκοπώντας στην κατάργηση του 8ωρου και τη μετατροπή του σε 10ωρο, 12ωρο ή 16ωρο και ανάλογα με τις ορέξεις της εργοδοσίας, στην κατάργηση της αργίας του Σαββατοκύριακου, στη γενίκευση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, στην προσωρινή απασχόληση, στην επέκταση της μερικής απασχόλησης, στο "hire and fire" ("προσλαμβάνεσαι για μια δουλειά και απολύεσαι"). Είναι ενδεικτικό το ότι πρόσφατα το Ευρωκοινοβούλιο ψήφισε τις ρυθμίσεις που προβλέπουν την περαιτέρω αύξηση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας, από 48 ώρες (ίσχυε από το 1919) σε 65 ώρες, και τη διεύρυνση του ελαστικού ωραρίου, από 4 σε 12 μήνες, με ισχυροποίηση του διευθυντικού δικαιώματος (βλ. εργοδοτική αυθαιρεσία - τρομοκρατία - αυταρχισμό). Στόχος τους είναι η διεύρυνση των μορφών "επισφαλούς εργασίας" με πενιχρές αμοιβές και μηδενικά δικαιώματα, που στην ελληνική επικράτεια προωθήθηκαν και προωθούνται από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. αντίστοιχα και από τον ΣΕΒ. Ο απώτερος σκοπός τους είναι η αλλοτρίωση της συνείδησης των εργαζομένων, η πλήρης εξατομίκευση των αναγκών και των απαιτήσεών τους και η πολυδιάσπαση της ταξικής ενότητάς τους.
Η εξαθλίωση μεγάλων πληθυσμιακών ομάδων συνοδεύεται από την πρωτοφανή αύξηση της παραγωγικότητας και από την κερδοσκοπία του κεφαλαίου στα χρηματιστήρια, διακινώντας καθημερινά γύρω στα 2,5 τρις δολάρια στις διεθνείς χρηματαγορές. Την ίδια στιγμή αυξάνεται η επιδείνωση της κατάστασης των εργαζομένων σύμφωνα με τις προδιαγραφές της κοινωνίας των 2/3, ενώ η μείωση του κόστους των συνθηκών ασφαλείας και υγιεινής στους εργασιακούς χώρους προκαλεί καθημερινά "εργατικά ατυχήματα" - δολοφονίες. Αν συνυπολογίσουμε τα 25 εκ. ανέργων στην Ε.Ε (12% στην Ελλάδα), τα 65 εκ. ανέργους στις χώρες του ΟΟΣΑ και το 1 δις 200 εκ ανέργους σε ολόκληρο τον κόσμο (Ρωσία / Κ.Α.Κ, Αν. Ευρώπη, τρίτο κόσμο κλπ), τότε η επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου και των κατακτήσεων των εργαζόμενων προσλαμβάνει εκρηκτικά χαρακτηριστικά σε όλο τον κόσμο.
Όμως, η πιο τραγική μαζική επιδείνωση είναι στις χώρες του τρίτου κόσμου, όπου 3,2 δις άνθρωποι ζουν με λιγότερα από 2$ την ημέρα, 1,5 δις δεν έχουν εξασφαλισμένο πόσιμο νερό και 16 εκ. παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο από την πείνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και σε επίπεδο Ε.Ε. το 40% του πληθυσμού της βρίσκεται μεταξύ αναζήτησης και "ευέλικτης" εργασίας και το 15%, ποσοστό που αντιστοιχεί σε 56 εκατομ. άτομα, ζει με εισόδημα κάτω του ορίου της φτώχειας (21% στην Ελλάδα).

Η μνήμη ενάντια στη λήθη

Κι όμως, η νέα πραγματικότητα αυτών των μεγάλων αντιθέσεων αποτελεί και αιτία ανάδυσης της σύγχρονης κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης μεταξύ κρατών - κυβερνήσεων - κεφαλαίου και εργαζομένων / κοινωνιών. Μπροστά σ' αυτό το παγκόσμιο εκρηκτικό κοκτέιλ που έχει διαμορφωθεί υπάρχει ελπίδα, δηλαδή, υπάρχει αντίσταση. Οι εξεγέρσεις των νεόφτωχων, των ανέργων, των ακτημόνων και των κοινωνικά και οικονομικά αποκλεισμένων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης και οι μεγάλες συγκρουσιακές απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζόμενων στα μητροπολιτικά κέντρα της Δ. Ευρώπης δείχνουν το δρόμο των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, των αντιστάσεων και των συγκρούσεων της εποχής μας. Ειδικότερα, η αντίσταση παραμένει ζωντανή, γιατί εξακολουθεί να υπάρχει μέσα από την κοινωνική διαμαρτυρία, στις συνόδους κορυφής της Ε.Ε., του ΠΟΕ και της G8. Γι' αυτό και οι αποφάσεις των συνόδων αυτών, για την πρόληψη και θεραπεία των αντιστάσεων - συγκρούσεων, είναι πάντα κοινές σε ό,τι αφορά την επιτήρηση, τον έλεγχο και την καταστολή των διεκδικητικών και κοινωνικών αγώνων, μέσω της ανάπτυξης των "νέων" ιεραρχικών δομών και σχέσεων εξουσίας, και στην περίπτωση της Ευρώπης, του ευρωτρομονόμου, του ευρωσυντάγματος, της κρατικής τρομοκρατίας και της μπότας του αγοραίου αστυνομικού υπερευρωκρατισμού.
Σίγουρα, η αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας, της μορφής και του περιεχομένου της 1ης Μάη, για μια άλλη κοινωνικοπολιτική δόμηση και αναγέννηση, δεν έχει τελειώσει όσο δεν ταυτίζεται με την επίκληση της πολιτικής εξουσίας και των επίσημων συνδικάτων για μεταρρύθμιση του καπιταλισμού με "ανθρώπινο πρόσωπο", αλλά χαράζεται από τον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό εναντίον τους. Ο εορτασμός της σαν καθεστωτικής γιορτής - λιτανείας και εξαργύρωσης των αγώνων από την κυβέρνηση, την αντιπολίτευση, την κοινοβουλευτική αριστερά, τους μίσθαρνους κονδυλοφόρους των ΜΜΕ, την επίσημη διανόηση και τις κρατικοσυνδικαλιστικές οργανώσεις των ΓΣΣΕ - ΑΔΕΔΥ, την αφυδατώνει από το αντικαπιταλιστικό, ανατρεπτικό και ριζοσπαστικό της περιεχόμενο, τη διαστρεβλώνει, την ακυρώνει.
Γι' αυτό είναι αναγκαίο όσο ποτέ άλλοτε το περιεχόμενο της 1ης Μάη για την κοινωνική απελευθέρωση και χειραφέτηση, να τίθεται καθημερινά στους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους που τη γέννησαν και στους δρόμους των απεργιακών κινητοποιήσεων. Με άμεσες μορφές ακηδεμόνευτης συλλογικής μαχητικής δράσης, στην κατεύθυνση της οργανωμένης εργατικής και κοινωνικής αντεπίθεσης σε κεφάλαιο και κράτος.
Αλλά και αντίσταση στην παγκόσμια αυτοκρατορία των ΗΠΑ, στην Ε.Ε., στους τρομοκρατικούς νεοϊμπεριαλιστικούς πολέμους, στο ρατσισμό, στον εθνικισμό, στο σύγχρονο Μακαρθισμό κινημάτων και αγωνιστών. Η πρωτομαγιά της ενεργής πολιτικοποίησης, της συμμετοχής και συναπόφασης, των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, των επιτροπών αγώνα και των άμεσων και καθημερινών κοινωνικών και ταξικών αγώνων, υπάρχει και αναπτύσσεται στις συνειδήσεις και στη συλλογική δράση των εργαζομένων, των φοιτητών, των μαθητών, των ανέργων, των μεταναστών, των κοινωνικά και οικονομικά αποκλεισμένων, όταν οι ίδιοι χειραφετηθούν και πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους.
Αυτό που πράγματι αξίζει είναι η συμμετοχή, οι αγώνες, η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια, η αυτοοργάνωση και η αυτοδιεύθυνση. Μια εγκάρσια κοινωνικοπολιτική μάχη έξω από τις λογικές και τις νοοτροπίες του καθεστώτος. Γιατί ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο συνεχής αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην εξουσία.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

το χάπι προσφέρει στους εθελοντές ρουφιάνους και μπόνους: εκπτωτική κάρτα 50% σε μαγαζιά της πόλης, δωρεάν είσοδο στις πολιτιστικές εκδηλώσεις του Δήμου κ.α. Πρόκειται για την εφαρμογή του, αμερικάνικης έμπνευσης, σχεδίου "μηδενικής ανοχής". Το πρόγραμμα αυτό είναι πιλοτικό και πραγματοποιείται υπό την αιγίδα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Εντάσσεται στο γενικότερο πολιτικό σχέδιο της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας, της περιστολής θεμελιωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών που προωθεί η εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Ένωση.
Τέλος με την κίνηση αυτή, η Δημοτική Αρχή του Βύρωνα επιδιώκει να νομιμοποιήσει περαιτέρω στα μάτια και τη συνείδηση των Βυρωνιωτών την αντίληψη του χαφιεδισμού, τους μηχανισμούς καταστολής (αστυνομία κεντρική και δημοτική, υπόλοιπα σώματα Ασφαλείας), την αντίληψη που ταυτίζει τον ενεργό πολίτη με τον απλό κοινό χαφιέ της γειτονιάς... Την τελευταία φορά που έγινε αυτό στα μέρη μας την εξουσία την είχε ο στρατός.
Το μέτρο αυτό δεν θα περάσει!

Τ.

Νεοταξική δικαιοσύνη

Ιράκ: Με σχετικές εκθέσεις, απαλλάσσονται ο αμερικανός διοικητής των φυλακών Αμπού Γκράιμπ των κατηγοριών για βασανιστήρια κλπ. και οι στρατιώτες που γάζωσαν τον Ιταλό πράκτορα αντί της δημοσιογράφου. Και στις δυο περιπτώσεις αθωώθηκαν χωρίς καν να γίνει κάποια (για τα μάτια του κόσμου έστω...) δίκη.
Ελλάδα: αφήνονται ελεύθεροι ο ζητάς που δολοφόνησε τον τσιγγάνο Μ. Χριστόπουλο (επειδή δεν σταμάτησε το αυτοκίνητο), οι 3 μπάτσοι που δολοφόνησαν τον Ηρ. Μαραγκάκη (κι αυτός δεν σταμάτησε το αυτοκίνητο), και ο ασφαλίτης Ατματζίδης που "εκπυρσοκρότησε" το όπλο του στον 17χρονο Ν. Λεωνίδη (του φάνηκε ύποπτος).
Εκτός της οικονομίας, παγκοσμιοποιείται και η νεοταξική αντίληψη περί δικαιοσύνης, είτε στο εσωτερικό είτε στο εξωτερικό των δυτικών χωρών: "η επιβολή εξουσίας προϋποθέτει ατιμωρησία των εξουσιαστικών οργάνων".

Α.Φ.

Όταν τα φαινόμενα απατούν...

Επειδή όπως φαίνεται τίποτα πια δεν είναι αυτονόητο να υπογραμμίσουμε ότι το κρατικοδίαιτο και υπό τους Ψωμιάδη και Άνθιμο εγκαινιασθέν Δίκτυο Μεταναστών στη Θεσσαλονίκη (Κομνηνών 17) -που αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο- ουδεμία σχέση έχει ή μπορεί να ταυτίζεται με το Στέκι Μεταναστών Θεσσαλονίκης (Φιλίππου 51) αλλά βασικά με το Δίκτυο Μεταναστών στην Αθήνα (Τσαμαδού 13). Τα ράσα δεν κάνουν τον παπά άρα ούτε και τα ονόματα μπορούν να πιστοποιούν αντιρατσιστικές πρακτικές ή θέσεις.

Σάκης Κηπουρός

Εκδήλωση στο Πέραμα

"Ανεργία: Το διαρκές έγκλημα του κέρδους"

Πραγματοποιήθηκε στις 12 Απριλίου η εκδήλωση στο Πέραμα με θέμα την ανεργία και την εγκληματική πολιτική του κέρδους στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη. Το καφέ "Κοσμογωνιά" στο οποίο φιλοξενήθηκε η εκδήλωση ήταν σχεδόν ασφυκτικά γεμάτο μέχρι έξω στο πεζοδρόμιο, από περίπου εκατό ανθρώπους κάθε ηλικίας.

Υπήρξαν τρεις εισηγήσεις - ομιλίες στο πάνελ, οι δύο εκ των διοργανωτών της εκδήλωσης και η άλλη του οικονομολόγου - ερευνητή Πέτρου Λινάρδου Ρυλμόν. Αναλύθηκε τόσο η υπάρχουσα κατάσταση και η όλη πορεία που οδήγησε σε αυτήν όσο και σκέψεις για την ανεργία αλλά και τους κοινωνικούς αγώνες και τις αντιστάσεις που έχει ανάγκη η εποχή μας.

Μετά το τέλος των εισηγήσεων ακολούθησε πολύωρη συζήτηση μεταξύ των συμμετεχόντων. Πήραν το λόγο εργαζόμενοι, συνδικαλιστές στη ζώνη και κάτοικοι του Περάματος σε μια πραγματικά ζωντανή συζήτηση από αυτές που σπάνια έχουμε τη χαρά να συναντάμε και να συμμετέχουμε. Μεταφέρθηκαν παράλληλα εμπειρίες και από άλλους πρόσφατους κοινωνικούς αγώνες.

Σε όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης ήταν παρούσα μια δυναμική, δυναμική που -καθόλου τυχαία- οδήγησε τις επόμενες μέρες στην πρωτοβουλία για μια διαφορετική Πρωτομαγιά εκεί, στον τόπο που υπάρχουν τα προβλήματα, για μια Πρωτομαγιά αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας.

Σ.

Κομοτηνή:

Αντιεξουσιαστικό διήμερο

Το διήμερο που διοργάνωσε στην Κομοτηνή στις 14 και 15 Απρίλη, η τοπική συνέλευση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης τελείωσε με επιτυχία όσο αφορά τη διεξαγωγή των εκδηλώσεων του.

Συγκεκριμένα εκτός από την εκδήλωση της πρώτης μέρας που είχε θέμα τις εξελίξεις στην παιδεία, με κεντρικό ομιλητή τον Ζήση Παπαδημητρίου, η οποία ακυρώθηκε λόγω της βροχής, όλες οι υπόλοιπες εκδηλώσεις έγιναν κανονικά. Το ραντεβού πάντως ανανεώθηκε για μια εκδήλωση με παρόμοιο θέμα για τον μήνα Μάιο.

Η πιο ενδιαφέρουσα εκδήλωση έλαβε χώρα την δεύτερη μέρα και αφορούσε στα δέκα 10 χρόνια από την εξέγερση των ιθαγενών του Μεξικού, των Ζαπατίστας. Προβλήθηκε το πολύ κατατοπιστικό βίντεο "Εξεγερμένη Αξιοπρέπεια" και έπειτα ακολούθησε μια πολύ ζωντανή συζήτηση με τη συμμετοχή 30 περίπου ατόμων.

Επίσης προβλήθηκαν και δυο βραζιλιάνικες ταινίες τις οποίες παρακολούθησαν περίπου 20 άτομα.

Ήταν μια καλή πρώτη προσπάθεια οργάνωσης πολυήμερων εκδηλώσεων και εν' όψει του φετινού No border που θα διεξαχθεί στην περιοχή ήταν μια θετική διαδικασία που την χαρακτήριζε η ποιότητα και η αρτιότητα. Στα αρνητικά η μειωμένη προσέλευση κόσμου, ειδικά μεγαλύτερων ηλικιών, παρ' όλα αυτά ο στόχος της απεύθυνσης και της επαφής με την τοπική κοινωνία μπορεί να χτιστεί με τον καιρό μέσα από παρόμοιες εκδηλώσεις με ποικίλη θεματολογία.

Άρης Τσιούμας

(για την συνέλευση της ΑΚ Κομοτηνής.)

Πρωτομαγιά στο Πέραμα

Εμείς που υπογράφουμε το κείμενο αυτό, συγκροτούμε την ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ 2005, με σκοπό τον ταξικό και αγωνιστικό γιορτασμό της μέρας της παγκόσμιας εργατικής τάξης, αποφασίσαμε να κάνουμε κέντρο των εκδηλώσεων μας την Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος, ξεφεύγοντας από τις καθιερωμένες κομματικές παρελάσεις, που έχουν μετατρέψει την Πρωτομαγιά σε μια υπόθεση ρουτίνας - κομματικό καθήκον για τα μέλη τους, μακριά από τα οράματα τις ανάγκες και τη συσπείρωση των εργατών.

Πάμε στο Πέραμα γιατί και εκεί είναι τα προβλήματα!

Γιατί εκεί σκοτώνουν τους εργάτες στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους, γιατί εκεί η ανεργία τσακίζει την αξιοπρέπεια των εργατών, φέρνει την εξαθλίωση και πετάει στο περιθώριο αυτούς που πρέπει να έχουν τον πρώτο λόγο σε κάθε κοινωνική εξέλιξη.

Γιατί εκεί υπάρχει η καπιταλιστική βαρβαρότητα σε όλο της το μεγαλείο, με τα εξαντλητικά ωράρια, τις απαράδεκτες συνθήκες δουλειάς, την εργοδοτική τρομοκρατία.

Πάμε στο Πέραμα για όλους τους εργάτες!

Γιατί παντού σήμερα οι εργάτες υποφέρουν, τα μεροκάματα και οι συντάξεις αγγίζουν τα όρια της πείνας, τα εργοστάσια κλείνουν το ένα μετά το άλλο και οι εργάτες πετιούνται σαν τα σκυλιά στο δρόμο, ωράρια όπως βολεύουν τους εργοδότες, μερικά ή ολικά, τα νοσοκομεία και τα σχολεία θέλουν ένα τσουβάλι λεφτά και από πάνω στην κοινωνία τους, η λέξη εργάτης κατάντησε συνώνυμο της βρισιάς και της απαξίωσης.

Πάμε στο Πέραμα για να φωνάξουμε!

Να πούμε πως κόντρα στο βρώμικο κόσμο του κέρδους, της απάτης και της αρπαχτής, της διεφθαρμένης κρατικής και κομματικής γραφειοκρατίας, της σαπίλας του εκφυλισμένου μικροαστικού παρασιτισμού, υπάρχει ο κόσμος των ανθρώπων της δουλειάς και του μόχθου. Και αυτός ο κόσμος αξίζει και πρέπει να γιορτάζει την Πρωτομαγιά!

Πάμε στο Πέραμα για να δείξουμε την αλληλεγγύη μας!

Σε όλους τους εργάτες, σε όλους τους καταπιεσμένους, στους μετανάστες, στη νεολαία, στις γυναίκες, σε όλους όσους λιώνουν από τα δεσμά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Παντού σε όλο τον κόσμο, σε ανατολή και δύση, όπου εκατομμύρια άνθρωποι υποφέρουν, δολοφονούνται από τους πολέμους και την πείνα, πεθαίνουν πριν γεννηθούν και πριν γεράσουν.

Πάμε στο Πέραμα για να ονειρευτούμε!

Για να σηκώσουμε την Πρωτομαγιάτικη διεθνιστική σημαία, κόντρα στο στενοκέφαλο εθνικισμό και στο ρατσισμό κάθε είδους.

Για να βρούμε την αισιοδοξία και τη δύναμη του αγωνιστή, μέσα από τα οράματα ενός νέου κόσμου χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, χωρίς διακρίσεις και κοινωνικές ανισότητες, ενός κόσμου φωτεινού με αλληλεγγύη και αξιοπρέπεια, κόντρα στο σκοτάδι της μαύρης μεσαιωνικής κοινωνίας τους.

Γιαυτό σας καλούμε και αξίζει να πάμε όλοι στο Πέραμα!

Για να γίνει αυτή η Πρωτομαγιά η σπίθα της αντίστασης και του αγώνα μπροστά στη λαίλαπα της καπιταλιστικής επίθεσης που έχει ήδη αρχίσει.

Συγκέντρωση - Πορεία Τετάρτη 11 ΜΑΗ 10:00 π.μ., ΗΣΑΠ (σταθμός Πειραιά) ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ - ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ - ΠΕΡΑΜΑ

Συγκέντρωση Τετάρτη 11 ΜΑΗ 12:30 π.μ. στα καζάνια της Shell

Θα ακολουθήσει Πρωτομαγιάτικη εκδήλωση μέσα στη Ζώνη με τον Βαγγέλη Κορακάκη & Λαϊκές Κομπανίες

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ 2005

Μέχρι τώρα καλούν οι κάτωθι:
- ΑΣΕΚ Αδέσμευτη Συνδικαλιστική Ενωτική Κίνηση - Συνδικαλιστική παράταξη Μεταλλεργατών Πειραιά
- Ξιδίας Μάκης - Πρόεδρος Σωματείου ΝΑΥΣΙ
- Πρόεδρος εργοστασιακού σωματείου Παπαστράτου
- Γαβρίλης - γραμματέας οργανωτικού Ε.Κ.Π.
- Βασιλόπουλος - πρόεδρος σωματείου Ναυτιλιακών
- Μερτινός - γραμματέας συλλόγου εργαζομένων Δήμου Ρέντη
- Αγωνιστική συσπείρωση εργαζομένων δήμου Νίκαιας
- Ενεργοί πολίτες Μ. μ Πειραιά
- Αντιεξουσιαστική Κίνηση
- Αυτόνομο Στέκι
- Αυτόνομη Εργατική Πρωτοβουλία
- Αριστερό Σχήμα Νίκαιας
- Κόντρα
- Μέλος ομάδας μεταναστών & προσφύγων
- Μέλη φόρουμ Αλβανών Μεταναστών
- Δημοτική Κίνηση Ανθρώπινη Πόλη Κερατσίνι
- Δημοτική Κίνηση Κοκκινιά με Λογισμό και Όνειρο
- Κοινωνικό Φόρουμ Πειραιά Νίκαιας Κορυδαλλού
- ΚΟΕ Πειραιά

Κινητοποιήσεις Συμβασιούχων Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης

Κατάληψη Πρυτανείας

Πρόσφατα οι εργαζόμενοι του Δ.Π.Θ. κατέλαβαν την πρυτανεία του ιδρύματος, ως ύστατη όσο και δυναμική αντίσταση στα σχέδια της κυβέρνησης που αφορούσαν την απόλυση του 50% των εργαζόμενων αρχικά και ενός 20% μετέπειτα. Οι εργαζόμενοι, πρέπει να σημειωθεί, είναι όλοι τους συμβασιούχοι καθώς έχουν υπογράψει ατομικές συμβάσεις εργασίας με εργολάβους οι οποίοι έχουν αναλάβει τον ρόλο του διαμεσολαβητή ανάμεσα στο πανεπιστήμιο και τους εργαζόμενους. Φυσικά αυτό το μοντέλο μερικής ιδιωτικοποίησης του παν/μιου μετατρέπει τους εργαζόμενους σε αναλώσιμο πάμφθηνο εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα, που η μοίρα του εξαρτάται από το ατομικό συμφέρον του εργολάβου.
Τα σχέδια της κυβέρνησης, σε αγαστή σύμπνοια με το κεφάλαιο που καλοβλέπει το ίδρυμα, θέλει από τους 200 και πλέον εργαζόμενους (καθαρίστριες, θυρωρούς, κηπουρούς κλπ) ν' απομείνουν λιγότεροι από 100. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι συμβασιούχοι βρέθηκαν έπειτα από 10 και πλέον χρόνια στο κέντρο του κυκλώνα, αφού οι επικείμενες μεταρρυθμίσεις που μεθοδεύονται από το ΕΣΥΠ και τα υπόλοιπα όργανα που έχει θεσπίσει η κυβέρνηση με το κεφάλαιο, δείχνουν ενάντια σε ποιους θα στραφούν: ενάντια στους εργαζόμενους με τις μαζικές απολύσεις και ενάντια στους φοιτητές με τις ιδιωτικοποιήσεις.
Στην κατάληψη συμμετείχαν πάνω από 70-80 άτομα καθημερινά και στην συνέλευση που έγινε μέσα στο κατειλημμένο κτήριο οι εργαζόμενοι αρχικά συμφώνησαν με την πρόταση που έγινε από την ΑΚ να γίνει μια μεγάλη συγκέντρωση στο κέντρο της πόλης και να ακολουθήσει πορεία, όμως κυρίως ο φόβος αλλά και οι υποσχέσεις στελεχών της κυβέρνησης για εξεύρεση λύσης έκαναν τους συμβασιούχους να κρατήσουν μια πιο ήπια στάση και να αρκεστούν σε μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας - αναμονής του Γ. Αλογοσκούφη που εκείνες τις μέρες είχε επισκεφθεί την πόλη, ώστε να του παραδοθεί το ψήφισμα τους. Η ΑΚ στήριξε και αυτήν την ενέργεια των εργαζόμενων, σαν απόφαση που πάρθηκε από τους ίδιους για τους εαυτούς τους, ελλείψει κάποιου συνδικάτου ή φορέα που να τους ελέγχει.

Α.Κ. Κομοτηνής

Ακολουθεί η προκήρυξη που μοιράστηκε στους εργαζόμενους:

Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι εδώ, στην μετά - ολυμπιακή Ελλάδα

Μετά το πέρας των Ολυμπιακών και σε ένα κλίμα διαφθοράς όσο και φθοράς της νεοεκλεγείσας κυβέρνησης, εξαγγέλλονται νέα αντιλαϊκά μέτρα για μια νέα μακρά περίοδο λιτότητας. Το κυβερνητικό σχέδιο επίθεσης που εκπονείται στοχεύει τους χώρους της εργασίας και της εκπαίδευσης όπως και της υγείας, σύμφωνα πάντα με τις επιταγές και τις ανάγκες του κεφαλαίου. Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι εδώ, με τα συνεχή κλεισίματα των -κερδοφόρων κατά τα άλλα- εργοστασίων από τους αχόρταγους κεφαλαιούχους, πάντα με την ανοχή της κυβέρνησης, και την μεταφορά τους σε χώρες των βαλκανίων όπου μπορούν να εξασφαλίσουν μικρότερο κόστος παραγωγής λόγω των φτηνών εργατικών χεριών.

Επίσης με τις συνεχείς απολύσεις εργαζομένων από δημόσιες υπηρεσίες ανά πάσα στιγμή και χωρίς κανένα κόστος, με την επέκταση του αριθμού των συμβασιούχων και γενικώς των ανθρώπων που εργάζονται με μεγάλη ανασφάλεια πάνω στο δικαίωμα ακόμα και της συνέχισης της ίδιας τους της εργασίας, με την επιβολή του καθεστώτος της υπογραφής ατομικής σύμβασης εργασίας, έχει καταφέρει η κυβέρνηση και το κεφάλαιο να σπείρουν την απελπισία στους απλούς εργαζόμενους που διεκδικούν μια δουλειά με αξιοπρέπεια, ενώ παράλληλα αφαιρούν την δυνατότητα μιας ενιαίας ριζοσπαστικής αντίδρασης από μεριάς των εργαζομένων.
Βλέπουμε λοιπόν ότι το σχέδιο περιλαμβάνει ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις και κλεισίματα παραγωγικών δομών που αφορούν όλους τους εργαζόμενους, από το πανεπιστήμιο της Θράκης και το αντίστοιχο της Θεσσαλονίκης - που έχει παρόμοια προβλήματα- μέχρι τα κλωστήρια της Νάουσας, τα εργοστάσια καπνού στην Ξάνθη και την Ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος η επίθεση του κράτους είναι ενιαία και έχει ως μόνιμα θύματα τους εργαζόμενους.
Στο Δ.Π.Θ. η όλη κατάσταση της γενικής αποδιοργάνωσης, μέσω της υποχρηματοδότησης του ιδρύματος, δείχνει τον δρόμο των απολύσεων όσο αφορά τους εργαζόμενους και την ιδιωτικοποίηση όσο αφορά το ίδρυμα, η οποία μάλιστα στηρίζεται και από τις μεγαλύτερες φοιτητικές δυνάμεις - φερέφωνα των δυο κομμάτων εξουσίας.
Αντιθέτως εμείς από καιρό ζητάμε την ενιαία δράση φοιτητών - εργαζομένων καθώς γνωρίζουμε ότι τα νέα νομοσχέδια αντιτίθενται στα συμφέροντα και των μεν και των δε, για αυτό εκδηλώνουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στους εργαζόμενους που αγωνίζονται για την αξιοπρέπειά τους και προτείνουμε την ενιαία δράση τόσο για την ενημέρωση της τοπικής κοινωνίας όσο και για την πίεση εξεύρεσης μιας ουσιαστικής λύσης τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για το ίδιο το ίδρυμα. Ο δρόμος της λύσης περνάει μέσα από την αντίσταση στα αντιδραστικά νομοσχέδια των αφεντικών. Συγκεκριμένα πιστεύουμε ότι όσο αφορά τους εργαζόμενους στο Δ.Π.Θ. το πρώτο θετικό βήμα έχει γίνει με την κατάληψη της πρυτανείας από τους ίδιους τους εργαζόμενους, μακριά από την εξάρτηση από συγκεκριμένους πολιτικούς σχηματισμούς.
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ Δ.Π.Θ.
ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ - ΚΑΜΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ.

Συνέλευση ΑΚ Κομοτηνής

1.
Δολοφονική επίθεση από φασίστες παρακρατικούς, με εμπρηστικές βόμβες και μαχαίρια, δέχτηκε στις 19 Απριλίου η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 (Αθήνα) ημέρα εκδηλώσεων για τα 17 χρόνια ύπαρξής της. Στη συμπλοκή που ακολούθησε τραυματίστηκε ένας σύντροφος στα άκρα και στο θώρακα (μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο) και μια συντρόφισσα στο χέρι την ώρα που επιχειρούσε να κλείσει την πόρτα της κατάληψης.

2.
Με κεντρικό σύνθημα "ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ ΤΟΥΣ", η Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών διοργανώνει διήμερο εκδηλώσεων στις 5 & 6 Μάη, στο Πολυτεχνείο Αθήνας καθώς και συγκέντρωση-πορεία την Τρίτη 10 ΜΑΗ στις 6:30μμ από την πλατεία Μοναστηρακίου.

3.
Στο Στρατοδικείο Ξάνθης δικάζεται την Τετάρτη 18 Μάη ο συνδικαλιστής οικοδόμος Νίκος Μπαλντούκας αρνούμενος για λόγους συνείδησης να πάρει μέρος ως έφεδρος στην άσκηση Ανταίος 2004. Σε δήλωσή του αναφέρει: "Θα υπηρετήσω τα συμφέροντα των εργαζομένων της Ελλάδας και όχι μονο, με όσα μέσα έχω και όπως μπορώ, μέσα από τη συμμετοχή μου στους αγώνες ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους".

4.
Διεθνής Συνάντηση για τη Μη Βίαιη Δράση και την Αντίρρηση Συνείδησης πραγματοποιείται 9-15 Μάη στη Θεσσαλονίκη. Την Τρίτη 10/5 (7μμ) διοργανώνεται ανοικτή εκδήλωση-συζήτηση με θέμα: "Παραδοσιακοί και νέοι ρόλοι του στρατού στην ελληνική και ευρωπαϊκή κοινωνία" -στο Πολυτεχνείο-κι ακολουθεί πάρτι (10μμ). Την Τετάρτη 11/5 αρχίζει η εκπαίδευση στη μη βίαιη δράση που θα κορυφωθεί την Κυριακή 15/5, Διεθνή Ημέρα των Αντιρρησιών Συνείδησης, ενώ συζήτηση θα πραγματοποιηθεί και την Παρασκευή 13/5 (7μμ) στο Δικηγορικό Σύλλογο (Διαγώνιος, Τσιμισκή 103) με θέμα: "Βαλκάνια - Μ. Ανατολή: Εθνικισμός, πόλεμος, αποδόμηση κοινωνιών". Η συνάντηση διοργανώνεται από την Αντιπολεμική Διεθνή και τον Σύνδεσμο Αντιρρησιών Συνείδησης. Πληροφορίες στο τηλέφωνο 2310-210.617 και στις ιστοσελίδες: War Resisters' International, http://wri-irg.org & http://diktio/org/sas

Σάκης Κηπουρός

Ενάντια στους κυρίαρχους του G8

"... Φαίνεται όμως ότι όλοι οι παλιοί αυτοί τρόποι ελέγχου δεν είναι αρκετοί. Αυτό θα είναι και το τρίτο θέμα της συνάντησης κορυφής στη Θεσσαλονίκη. Η οικονομική και πολιτική ομοιογένεια θα πρέπει να στηριχτεί με ένα εξίσου ισχυρό και αποτελεσματικό δίκτυο αστυνόμευσης και καταστολής. Ο φιλελευθερισμός δεν έχει ανάγκη από ελευθερία. Με πρόσχημα το σλόγκαν του "κινδύνου της τρομοκρατίας", που για την αντιμετώπιση του μπορούν να δικαιολογηθούν τα πάντα, καταστρατηγούνται ακόμη και αυτά τα αστικά δικαιώματα και θεσμοθετείται ένα ασφυκτικό πλαίσιο ελέγχου και ποινικοποίησης κάθε αντίστασης και διαφωνίας. Η πρόσφατη σειρά συλλήψεων και απειλών που τα κρατικά όργανα εκσφενδονίζουν με τη συνεργασία των Μ.Μ.Ε. εναντίον προσώπων, κοινωνικών ομάδων και της κοινωνίας στο σύνολο της εντάσσεται στο πλαίσιο αυτό. Η Ευρώπη μεταβάλλεται σε φρούριο απέναντι στους ξένους και απέναντι στον ίδιο της τον εαυτό. Η διεθνής μορφή που αποκτά με αυτούς τους τρόπους ο ολοκληρωτισμός δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την οργάνωση της αντίστασης σε εθνικό μόνο επίπεδο. ..."

(από το "Το πολιτικό πλαίσιο συγκρότησης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Salonika 2003")

Από το 1998 η παγκόσμια ελίτ βρέθηκε αντιμέτωπη με μια λαϊκή αντίσταση όπου και να προσπαθούσε να διοργανώσει συνόδους, με αποκορύφωμα τις διαδηλώσεις του Γκέτεμποργκ και της Γένοβας το καλοκαίρι του 2001. Κι όχι μόνο οι σύνοδοι των G8, αλλά και συναντήσεις παγκόσμιων οργανισμών, πολυεθνικών εταιρειών αλλά και υπέρ-κρατών - όπως οι ΗΠΑ και η ΕΕ, βρέθηκαν αντιμέτωπες με την οργή του κόσμου. Αυτή η αντίσταση κατάφερε επιτυχώς να απονομιμοποιήσει τους θεσμούς και τους οργανισμούς της παγκόσμιας εξουσίας, και να αποκαλύψει το βίαιο και άπληστο πρόσωπο του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου που κρυβόταν πίσω από το δημοκρατικό προσωπείο των αφεντικών. Επίσης ενδυνάμωσε και αναζωογόνησε τα κινήματα που συμμετείχαν στην αντίσταση.

Αλλά ποια είναι η επικαιρότητα αυτής της πολύμορφης και παγκόσμιας αντίστασης; Πως μπορούμε να συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε, αλλά και να αγωνιζόμαστε για την πραγμάτωση μιας ριζοσπαστικής κοινωνικής αλλαγής; ... η οποία είναι κάτι πολύ παραπάνω από μια μέρα φαντασμαγορικής δράσης από την πλευρά μας, και αδίστακτης καταστολής από την πλευρά των δυνάμεων ασφαλείας που ως σύγχρονοι πραιτοριανοί προστατεύουν με φανατισμό και μισαλλοδοξία την καπιταλιστική αυτοκρατορία.

Οι παγκόσμιες κινητοποιήσεις ενάντια στον "περιφερόμενο θίασο" των συνόδων της εξουσίας έφεραν κοντά διαφορετικούς αγώνες και τακτικές που έδρασαν ενάντια στα κοινά προβλήματα που δημιουργούν εξαθλίωση σε τοπικό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο, και ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Αυτές οι κινητοποιήσεις δημιούργησαν ένα παγκόσμιο "κίνημα των κινημάτων" που θα μπορούσε να πει κανείς πως δεν έχει ξαναεμφανιστεί στην ιστορία. Αλλά για που οδεύουμε τώρα; Μπορούμε να ξεφύγουμε από το ρόλο του "ακτιβιστή ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" που εμμέσως ή αμέσως μας αποδόθηκε; Είναι θεμιτό και απαραίτητο οι ιδέες μας και οι τρόποι δράσης μας να προχωρήσουν πιο πέρα από τα θεσμοθετημένα όρια και να εξελιχθούν.

Εδώ ίσως θα πρέπει να κάνουμε μία σύντομη νύξη για τους λόγους που θεωρούμε πως τα παραπάνω γεγονότα, ακόμη κι αν δεν καταφέρουν να μας οδηγήσουν στη δημιουργία ενός διεθνούς δικτύου αντίστασης, αποτελούν από μόνα τους καθοριστικά και κομβικά σημεία του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Τα καθεστωτικά ΜΜΕ σχεδόν πάντα χρησιμοποιούν και παρουσιάζουν τις συγκρούσεις, που αρκετά συχνά γίνονται κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στις συναντήσεις των αφεντικών, ως τη μόνη συνιστώσα του αγώνα μας.

Η αλήθεια είναι πως αυτές οι συγκρούσεις δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου, που από κάτω "κρύβει" ένα δίκτυο ανθρώπων που κινούνται και ενεργούν σύμφωνα με τις αξίες της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας, της αντίστασης, του σεβασμού στη διαφορετικότητα, της αυτοοργάνωσης και της αυτοδιάθεσης. Αξίες που αποτελούν τα θεμέλια του αντικαπιταλιστικού και αντιεξουσιαστικού αγώνα μας. Όπου καταφέραμε μέσα από συλλογικές διαδικασίες και με αντιιεραρχικές δομές να δουλέψουμε πάνω σε αυτά τα θεμέλια, δημιουργήσαμε πυρήνες αντίστασης ενάντια στο σύστημα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που εκμεταλλεύεται και εξαθλιώνει τους λαούς της γης. Όπου κάναμε τις συνελεύσεις μας και τις διαδικασίες μας ανοιχτές στο σύνολο της κοινωνίας, όπου ξεκαθαρίσαμε ποιοι είμαστε, τι θέλουμε και πως το καταφέρνουμε, και όπου σεβαστήκαμε τις ιδιαιτερότητες του κόσμου καταφέραμε να πλήξουμε την αυτοκρατορία του κέρδους είτε στήνοντας τις βάσεις για μια ανθρώπινη και αντιεξουσιαστική κοινωνία, είτε χτυπώντας άμεσα και αποφασιστικά στην καρδιά των εξουσιαστικών μηχανισμών.

Το δίκτυο Dissent!

Η σύνοδος του G8 ("Group of 8", η "Ομάδα των 8", πιο ανεπτυγμένων βιομηχανικά κρατών) πραγματοποιείται κάθε χρόνο σε ένα από τα μέλη-κράτη που συμμετέχουν στην "Ομάδα των 8". Το 2005 η σύνοδος θα γίνει στη Μ. Βρετανία στο Κλενίγκλς του νομού Πέρθσαϊρ (Σκωτία, γύρω στα 40 μίλια βορειοδυτικά του Εδιμβούργου). Το Δίκτυο Dissent!, δημιουργήθηκε ως εργαλείο δικτύωσης για το συντονισμό της ριζοσπαστικής αντίστασης ενάντια στη σύνοδο.

Το Δίκτυο δημιουργήθηκε το Φθινόπωρο του 2003 από μια ομάδα

ατόμων που προηγουμένως συμμετείχαν σε ριζοσπαστική οικολογική άμεση δράση, στο "Peoples' Global Action", στο αντιπολεμικό κίνημα και στο παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα, το οποίο εμφανίστηκε μέσα από κινητοποιήσεις ενάντια στις συναντήσεις των κυρίαρχων. Το Δίκτυο Dissent! δεν έχει καμιά κεντρική επιτροπή, κανένα εκπρόσωπο, δεν έχει λίστα μελών και κανένα έμμισθο προσωπικό. Είναι ένας μηχανισμός για επικοινωνία και συντονισμό ανάμεσα σε τοπικές ομάδες αλλά και ανάμεσα σε ομάδες εργασίας που συμμετέχουν για να οργανώσουν την αντίσταση ενάντια στο G8, και τον καπιταλισμό γενικότερα. Επιδιώκει να υπάρχει και μετά το τέλος της συνόδου το καλοκαίρι του 2005.

Το Dissent! είναι ανοιχτό σε οποιονδήποτε επιθυμεί να δουλέψει μέσα στα πλαίσια του Peoples' Global Action (PGA).

Το PGA ιδρύθηκε το Φεβρουάριο του 1998 από εκατοντάδες άτομα που συμμετείχαν σε διάφορους αγώνες όπως το κίνημα των ακτημόνων αγροτών της Βραζιλίας (MST), το Reclaim the Streets στη Βρετανία, τους Ζαπατίστας στο Μεξικό, ριζοσπάστες οικολόγους στην Ουκρανία, τους Μαόρι από Νέα Ζηλανδία και καταλήψεις από όλη την Ευρώπη.

Όλοι αυτοί είχαν μαζευτεί στη Γενεύη τότε για το ιδρυτικό συνέδριο. Το δίκτυο PGA δημιουργήθηκε σαν εργαλείο επικοινωνίας και συντονισμού μεταξύ ομάδων, κινημάτων και ατόμων που ήθελαν να οργανώσουν παγκόσμια αντικαπιταλιστική αντίσταση, και ιδιαίτερα ενάντια σε διεθνείς οργανισμούς όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (WTO), και να στρέψουν το ενδιαφέρον προς εναλλακτικούς τρόπους κοινωνικής οργάνωσης. Το PGA και τα κινήματα που συμμετέχουν σε αυτό, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο να ληφθούν πρωτοβουλίες και να συντονίσουν τις παγκόσμιες μέρες δράσης ενάντια στη σύνοδο του G8 στη Βρετανία το 1998, τη μέρα δράσης ενάντια σε οικονομικά κέντρα σε διάφορα μέρη του κόσμου στις 18 Ιουνίου 1999, και στα γεγονότα του Σιάτλ και σε άλλα μέρη τον Νοέμβρη του 1999. Τα γνωρίσματα (πλαίσιο) του PGA είναι τα ακόλουθα:

1. Μία ξεκάθαρη απόρριψη του καπιταλισμού, του ιμπεριαλισμού και της φεουδαρχίας (που υφίσταται ακόμα σε χώρες του τρίτου κόσμου). Επίσης πλήρης απόρριψη εμπορικών συμφωνιών, οργανισμών και κυβερνήσεων που προάγουν καταστροφική παγκοσμιοποίηση.
2. Απόρριψη όλων των μορφών και συστημάτων κυριαρχίας και διακρίσεων συμπεριλαμβανομένων της πατριαρχίας, του ρατσισμού και του θρησκευτικού φονταμενταλισμού όλων των ειδών. Ταυτόχρονα αποδοχή της πλήρους αξιοπρέπειας όλων των ανθρώπων.
3. Συγκρουσιακή λογική, μιας και δεν πιστεύει πως από τα μέσα, ή αλλιώς μέσω άσκησης παρασκηνιακής πολιτικής πίεσης, μπορεί να υπάρξει καμιά ριζική αλλαγή σε τέτοιους αντιδημοκρατικούς και μεροληπτικούς οργανισμούς, μέσα στους οποίους το υπερεθνικό κεφάλαιο είναι ο μόνος πραγματικός λήπτης αποφάσεων.
4. Κάλεσμα για άμεση δράση και κοινωνική ανυπακοή, συμπαράσταση στους αγώνες κοινωνικών κινημάτων, και υπεράσπιση μορφών αντίστασης που σέβονται τη ζωή και τα δικαιώματα των εκμεταλλευόμενων, όπως και η δημιουργία τοπικών εναλλακτικών μορφών κοινωνικής οργάνωσης αντί του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

5. Μια οργανωτική φιλοσοφία βασισμένη στην αποκέντρωση και την αυτονομία.

Μπορείτε να δείτε τις τοπικές ομάδες του Dissent! στην ηλεκτρονική διεύθυνση: http://www.dissent.org.uk/content/view/16/27/ και τις ομάδες εργασίας εδώ: http://www.dissent.org.uk/content/view/17/28/

Αυτό το δίκτυο αναγνωρίζει πως είναι απλώς ένα κομμάτι ενός παγκόσμιου κινήματος αντίστασης. Όπως δηλώνουν και οι ίδιοι, το να στηθεί μία μέρα δράσης από μέρους του Dissent! χωρίς πρώτα να γίνει όσο περισσότερος διάλογος γίνεται, δηλαδή χωρίς να ληφθούν υπόψη οι διαφορετικές προσεγγίσεις, τόσο στην θεωρία όσο και ειδικότερα στον τρόπο οργάνωσης και δράσης, θα οδηγούσε σε λάθη και παρεξηγήσεις που έχουμε βιώσει στο παρελθόν, όπως πρόσφατα στο Δουβλίνο (δείτε Βαβυλωνία #7 και κείμενα - ενημερώσεις από Δουβλίνο στην ιστοσελίδα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης www.resistance2003.gr/el/news/story.php?id=49).

Δ. Πατμανίδης

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Διεθνής συνάντηση ενάντια στο G8

στο Τιούμπιγκεν της Γερμανίας

Στις 26 και 27 Φεβρουαρίου 2005, κόσμος που συμμετέχει σε αντικαπιταλιστικές ομάδες και δίκτυα από 23 χώρες μαζεύτηκε στο Τιουμπινγκεν (Γερμανία) για να συνεχίσει το σχεδιασμό της αντίστασης ενάντια στη σύνοδο του G8 που θα γίνει στο Γκλενίγκλς της Σκωτίας τον Ιούλιο του 2005.

Η συνάντηση δήλωσε: "Η φετινή σύνοδος ισχυρίζεται πως θα "ασχοληθεί" με ζητήματα σημαντικά για όλους μας, ανάμεσα σε αυτά οι κλιματικές αλλαγές και η φτώχεια. Αλλά αυτά είναι ζητήματα που παράγονται από ένα σύστημα από το οποίο οι G8 "γεννήθηκαν" και το οποίο προσπαθούν να διαχειριστούν. Η Αντίσταση είναι η προφανής και αναπτυσσόμενη απάντηση ενάντια στην παρούσα τάξη. Ο σκοπός μας δεν είναι απλά και μόνο να εναντιωθούμε στη σύνοδο, αλλά να συνεισφέρουμε στον καθημερινό αγώνα για τη δημιουργία νέων κόσμων".

Κατά τη διάρκεια του διημέρου συζητήθηκαν και αποφασίστηκαν μια σειρά σχεδίων δράσης, που αντανακλούν την ποικιλομορφία όσων παραβρέθηκαν στη συνάντηση. Συγκεκριμένα, τα σχέδια δράσης περιλαμβάνουν:
- Αποκλεισμούς της συνόδου του G8
- Τη διεξαγωγή τουρνουά γκολφ για όλο τον κόσμο στα γρασίδια του Γκλενίγκλς
- Άμεση δράση ενάντια στα αίτια της κλιματικής αλλαγής
- Δράση για την ελευθερία στην μετακίνηση
- Στήριξη του αποκλεισμού της βάσης πυρηνικών υποβρυχίων στο Φάσλεϊν
- Συντονισμένες δράσεις σε διεθνές επίπεδο σε ένδειξη αλληλεγγύης σε όσους αντισταθούν στη σύνοδο
- Δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενων και οικολογικών χώρων για τη διαμονή των διαδηλωτών
· Αντίσταση στην ευέλικτες συνθήκες εργασίας που επιβάλλονται στη Βρετανία αλλά και σε άλλες χώρες

Τέλος, η συνάντηση διατύπωσε ότι, "Καθώς οι οκτώ πιο ισχυροί άντρες της Γης υποχωρούν πίσω από κιγκλιδώματα και στρατιωτικοποιημένες ζώνες για να σχεδιάσουν τις στρατηγικές πολέμου, παραγωγής και καταστροφής, εμείς προσπαθούμε να χτίσουμε νέους χώρους, ανοιχτούς σε όλους, μέσα στους οποίους θα μπορούμε να καταδείξουμε τις θεμιτές εναλλακτικές μας: αυτές της αυτοδιαχείρισης, της αντιιεραρχίας, της λήψης αποφάσεων μέσω της ομοφωνίας και της αμοιβαίας συναίνεσης, και τέλος αυτή της οικολογικής βιωσιμότητας".

Σημειώσεις:
1. Η Σύνοδος του G8 το 2005 θα γίνει στο ξενοδοχείο Γκλενίγκλς στο Πέρθσαϊρ της Σκωτίας. Το Γκλενίγκλς βρίσκεται 70 χλμ. Βόρεια του Εδιμβούργου.
2. Στη συνάντηση συμμετείχε κόσμος από: Σκωτία, Γερμανία, Μακεδονία, Ελλάδα, Ουγκαρία, Λουξεμβούργο, Ισπανία, Σουηδία, Λίβανο, Ισραήλ, Ιρλανδία, Φιλανδία, Ιταλία, Γαλλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Ρωσία, Αγγλία, Λευκορωσία, ΗΠΑ, Καναδά, Αυστρία και Ελβετία.
3. Η συνάντηση διοργανώθηκε από τη Διεθνή Ομάδα Δικτύωσης του Dissent!

Για επιπλέον πληροφορίες για το Dissent! δείτε : www.dissent.org.uk

20 - 22 Μαΐου 2005

Διεθνής συνάντηση δικτύωσης ενάντια στους κυριάρχους του G8

Στο τριήμερο μεταξύ 20 και 22 Ιούνη, στη Θεολογική σχολή της Θεσσαλονίκης, θα πραγματοποιηθεί η τελευταία προπαρασκευαστική συνάντηση του δικτύου Dissent! για το διεθνές κάλεσμα ενάντια στη σύνοδο του G8 που θα γίνει τον Ιούλιο στη Σκωτία.

Η απόφαση να γίνει αυτή η συνάντηση στην Ελλάδα και να οργανωθεί από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση, πάρθηκε σε μια ανάλογη συνάντηση του Dissent! στη Γερμανία. Μέχρι στιγμής, έχουν δηλώσει ενδιαφέρον για συμμετοχή, αντιεξουσιαστές (άτομα και οργανώσεις) από την Ευρώπη, την Αμερική και τα Βαλκάνια.

Το γεγονός ότι είναι η πρώτη φορά που μια διεθνής συνάντηση ενάντια στο G8 γίνεται στην Ελλάδα αποκτά από μόνο του μια πρόσθετη και βαρύνουσα σημασία. Εμείς που αποδεχτήκαμε την πρόταση για την διοργάνωση τη θεωρούμε το όλο εγχείρημα ένα στοίχημα με ευρύτερους στόχους, πέρα από το προφανές. Το κίνημα αντίστασης και ιδιαίτερα το αντιεξουσιαστικό οφείλει να αρχίσει να σκέφτεται όχι απλά πάνω στο ευκαιριακό αλλά στο πως θα συνολικοποιήσει την προοπτική του βάζοντας τα θεμέλια για μια πιο σταθερή σχέση πολιτικής και κοινωνικής παρέμβασης ενάντια στη στρατηγική των παγκοσμιοποιημένων αφεντικών.

Στο τριήμερο που είναι ένα ανοιχτό κάλεσμα σε όλους ανοίγουμε το χώρο και τον χρόνο για να τεθούν κεντρικοί προβληματισμοί πάνω στο νόημα και το περιεχόμενο των ραντεβού ενάντια στα αφεντικά, έχοντας γνώση, άμεση εμπειρία και συμμετοχή σε αυτά. Οι διεθνείς συναντήσεις μπορούν και πρέπει να θέσουν τις βάσεις για να δημιουργηθούν διεθνείς σχέσεις, όχι μόνο στα πρωτογενή και προφανή (ανταλλαγή απόψεων και διευθύνσεων) αλλά και στην προοπτική της ουσιαστικής δικτύωσής μεταξύ των συμμετεχόντων. Ξεπερνώντας τις ιδεολογικές φόρμες του παρελθόντος καλούμαστε να ορίσουμε το περιεχόμενο της αντίστασης μας με αμεσότητα και απλότητα. Σε αυτό το τριήμερο η διεθνής συνάντηση ενάντια στο G8 είναι μόνο η αφορμή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση (Θεσσαλονίκης)

σσσς. . . .
Το Ευρωσύνταγμα ψηφίστηκε

Ο μετανάστης είναι νομικό υποκείμενο που καθορίζεται από την καταγωγή του και για τον οποίο το δικαίωμα στην ύπαρξη είναι σαφώς ανακλητό. Η δουλεία επαναδιατυπώνεται, είναι όλοι τους αναλώσιμοι. Οφείλουν να είναι χρήσιμοι, σώμα παραγωγικό, σώμα καθυποταγμένο

Το ελληνικό κοινοβούλιο, σε μια διαδικασία στην οποία οι ίδιοι προσέδωσαν χαρακτήρα ημιπαρανομίας, ψήφισε το Ευρωσύνταγμα με την αναμενόμενη συναίνεση των δύο μεγάλων κομμάτων. Η κοινωνία έμεινε να κοιτά αδιάφορη την περιφορά ενός διατάγματος προς έγκριση, γνωρίζοντας ότι ο αποκλεισμός της από την διαδικασία είναι καθολικός.

Εδώ ακριβώς έγκειται και η αδυναμία κινητοποίησης του "λαού" στη βάση αποδοχής της διενέργειας δημοψηφίσματος. Αυτή ήταν και η ουσιαστική παρέμβαση της επίσημης Αριστεράς. Η διαχείριση των διλημμάτων ήταν όμως πάντα μέρος της ενοποιητικής βάσης της εξουσίας. Μέσα σε ένα διαρκώς συντηρητικοποιούμενο κοινωνικό ιστό, τα δημοψηφίσματα διευρύνουν τη βάση της συναίνεσης, επικυρώνουν ό,τι δεν υπάρχει "έξω" και οριοθετούν την αντίσταση σε αφομοιώσιμα μονοπάτια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το διαγραφόμενο όχι των Γάλλων. Αυτό δεν μεταφράζεται ως απόρριψη της κορυφαίας πράξης πολιτικής ενοποίησης, άρα και σε αμφισβήτηση συνολικά της Ένωσης, αλλά ως απόρριψη ενός κειμένου!!!

Το πνεύμα του Ευρωσυντάγματος διαπνέεται από την ανάγκη θεσμοθέτησης του νέου εξουσιαστικού παραδείγματος. Αυτό γίνεται ξεκάθαρο από την ειδική μνεία που υπάρχει για την αποδοχή των προληπτικών πολέμων. Η περίφημη ευρωπαϊκή διαφοροποίηση δεν έμεινε ούτε στα χαρτιά. Η αυτοκρατορική λογική, το πολιτικό πλαίσιο των νέων σταυροφοριών δεν αφορά ένα έθνος (τις Η.Π.Α.) αλλά είναι κυρίαρχη επιλογή των καπιταλιστικών ελίτ, για τη διαμόρφωση ενός ομογενοποιημένου περιβάλλοντος κατανάλωσης. Ο πόλεμος ως σύγκρουση εθνών έχει δώσει τη θέση του στον πόλεμο διευθέτησης ρόλων, όπου ζωτικός χώρος είναι αυτός των αναγκών της αγοράς άρα όλος ο κόσμος. Όλα τα όργανα συλλογικής διευθέτησης, όπως ο Ο.Η.Ε., δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις νέες ανάγκες της κυριαρχίας καθώς γεννήθηκαν ως οργανισμοί - εγγυητές των ζωνών επιρροής.

Πολυεθνικοί σχηματισμοί όπως η Ε.Ε. ενσωματώνουν στο εσωτερικό τους την αναδιανομή ισχύος διαμορφώνοντας τους όρους πλήρους στρατικοποίησης του πλανήτη. Η πίστη στην υπεροχή του δυτικού πολιτισμού, ως πολιτικού υπόβαθρου της βίαιης ομογενοποίησης και της εκ νέου συγκρότησης της δυτικής ταυτότητας όπως αυτή εκφράζεται από τον Μπους, έχει την πλήρη στήριξη παρά τις όποιες φραστικές διαφοροποιήσεις της Ε.Ε. όπως έδειξε η στάση της στην Ουκρανία και τον Λίβανο και οι πρόσφατες συζητήσεις για τον διευρυμένο ρόλο του Ν.Α.Τ.Ο. στη Μέση Ανατολή. Το αντιπολεμικό κίνημα μένοντας εγκλωβισμένο στην αφυδατική λογική της ειρήνης ως αγαθό, ξέπνοο πλέον, παρακολουθεί τις εξελίξεις. Έτσι δεν αναδείχθηκε αυτή η πτυχή του Ευρωσυντάγματος. Η ρήξη μπορεί να βγει μέσα από τη συνολική αμφισβήτηση των θεσμών που είναι προς "εξαγωγή" όπως η δημοκρατία.

Σε ένα άλλο σημείο το διάταγμα αναφέρει ότι "απαγορεύεται κάθε είδους διάκριση λόγω εθνικότητας". Πρόκειται για μια εξελιγμένη μορφή μαύρου χιούμορ. Καθώς η κυριαρχία αναμορφώνει το δίκαιο κατά το δοκούν, προάγει το ιδεολόγημα της ασφάλειας. Φασιστικής έμπνευσης αντιμεταναστευτικοί νόμοι, κραυγές για στρατόπεδα συγκέντρωσης ορίζουν τη νέα εποχή της διευρυμένης ενοχής. Τώρα που όλα έχουν την γονιδιακή τους εξήγηση κάθε ορατή διαφορά στοιχειοθετεί εν δυνάμει παράβαση. Η άσκηση βίας είναι δικαίωμα της εξουσίας με απεριόριστη εμβέλεια. Το δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στο διαφορετικό καθίσταται απέραντο. Ο μετανάστης είναι νομικό υποκείμενο που καθορίζεται από την καταγωγή του και για τον οποίο το δικαίωμα στην ύπαρξη είναι σαφώς ανακλητό.

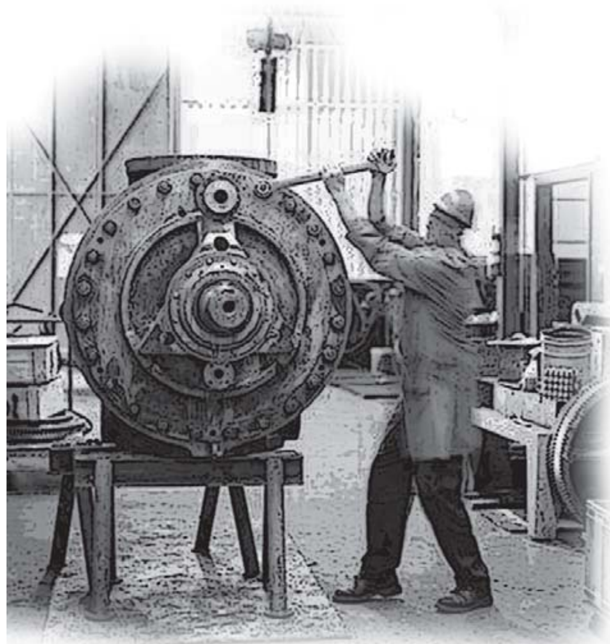
Η δουλεία επαναδιατυπώνεται, είναι όλοι τους αναλώσιμοι. Οφείλουν να είναι χρήσιμοι, σώμα παραγωγικό, σώμα καθυποταγμένο. Η συμπεριφορά απέναντι στους μετανάστες εκφράζει ένα αντιδίκαιο, έναν πειθαρχικό μηχανισμό που η απόφαση για ενιαίο χώρο καταστολής του Ευρωσυντάγματος έρχεται να ενισχύσει. Η προσπάθεια ελέγχου της πολυπλοκότητας της ζωής, κυρίως στις μητροπόλεις, και η αποβολή του όρου σύγκρουση από το κοινωνικό πεδίο έχει ως αποτέλεσμα τη συνάφεια των μεταναστευτικών νόμων με τους τρομονόμους. Η οριοθέτηση της τρομοκρατίας ως το θερμό μέτωπο ελαστικοποιεί τα όρια δράσης του αστυνομικο - δικαστικού κράτους και εντάσσει στο εσωτερικό των κοινωνιών τον στρατό. Ο ορισμός της τρομοκρατίας περιλαμβάνει κάθε πτυχή εναντίωσης στο σημερινό σύστημα εξουσίας, κάθε προσπάθεια ρήξης εντάσσεται στη σφαίρα της παραβατικότητας. Η ροή εντολών προς τους υπηκόους καταναλωτές πρέπει να είναι απρόσκοπτη. Για να διαλύσουμε τη συναίνεση, να εναντιωθούμε στην επαναδιατύπωση της σκλαβιάς στην ανάδυση της αποικιοκρατίας πρέπει να υπερβούμε τον ρεαλισμό της ευαισθησίας, να αποβάλουμε τις δηλώσεις νομιμότητας του συνόλου της Αριστεράς. Απέναντι στην Ευρώπη - φρούριο πρέπει να ορθωθεί μια ενοποιητική κραυγή, μια πολιτική σύνθεση ρήξης, μια κοινωνική συμμαχία που θα ξαναφέρει τη λογική της σύγκρουσης απέναντι στην παρουσίαση της εξουσίας ως φυσικού νόμου.

Εκεί όμως που πράγματι το Ευρωσύνταγμα ξεπερνά κάθε προσδοκία είναι στο πεδίο της κοινωνικής συγκρότησης. Ανάγοντας όλα τα θέματα κοινωνικής οργάνωσης στη λειτουργία της αγοράς την μετατρέπει σε μοναδική πηγή δικαίου. Αυτό οδηγεί σε πλήρη ρευστοποίηση έννοιες όπως κοινωνική ασφάλιση, υγεία, παιδεία και μετατρέπει την απασχόληση σε ατομική επιλογή ή αποτυχία. Έχοντας εντάξει στην εμπορική σφαίρα κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας αποβάλλει οριστικά το κράτος πρόνοιας - δικαίου και επικυρώνει την πλήρη εξάρτηση της ουσίας της κοινωνίας από τους νόμους της αγοράς. Το άτομο από πρόσωπο, καθίσταται μονάδα, μέρος στατιστικών γραφημάτων. Ο όρος ανταγωνισμός είναι ο πιο συχνά επαναλαμβανόμενος όρος στο κείμενο. Η ανεργία επομένως είναι πρόβλημα ατομικών συμβολαίων και βίαιη καταστολή της ίδιας της ύπαρξης από τον νόμο του κέρδους. Απέναντι σε όλα αυτά καμιά παράταξη, κανένας αυτάρεσκος ιδεολογικός μηχανισμός δεν μπορεί να απαντήσει. Η αποβολή του ιδεολογήματος της προόδου και της ηθικής της αποτελεσματικότητας είναι βήματα απαραίτητα για την απεξάρτηση από την κυρίαρχη λογική. Το ζητούμενο είναι η επαναδιατύπωση του όρου της αλληλεγγύης ως πεδίου ενοποίησης της αντίστασης, του όχι.

Αποτυχία θα είναι το όχι στο Ευρωσύνταγμα να ταυτιστεί με ένα αμυντικό πλαίσιο που θα επαναφέρει το έθνος - κράτος στο προσκήνιο. Ούτε μπορούμε να δεχθούμε τη συμμετοχή σε εκλογικές μάχες αφομοίωσης. Το όχι οφείλει να είναι μέρος ενός κινήματος συνολικά αντικαθεστωτικού, στόχος η δημιουργία μιας γλώσσας ξένης προς την οικονομία, τη διαχείριση, την αποτελεσματικότητα.

Φιλήμονας Πατσάκης

Το μέλλον δεν μας χρειάζεται;

Το Κράτος και η Αγορά έχουν αναχθεί σε κατόχους της Απόλυτης Αλήθειας όσον αφορά τον άνθρωπο, τη φύση, την ιστορία και παρουσιάζουν τους οικονομικούς τους στόχους ως νομοτέλεια.

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από τα κεφάλια όλων μας: αυτό της ένδειας, της ανασφάλειας, ο φόβος της συνολικής εξαθλίωσης.Η κοινωνία δέχεται μια συντονισμένη και ολομέτωπη επίθεση, με χτυπήματα σε όλα τα επίπεδα:

- πλήρης εμπορευματικοποίηση της ζωής (ανθρώπινες σχέσεις, πολιτισμός, διαχείριση ελεύθερου χρόνου, καταναλωτική ηθική, απόλυτη υποβάθμιση της ποιότητας διατροφής, παιδεία στα μέτρα και τις ανάγκες της αγοράς)
- χτύπημα της ελευθερίας (σταδιακή άτυπη αλλά και τυπική κατάργηση των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, "νόμιμη" επαναφορά βασανιστηρίων, καταστολή στο όνομα του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας", μαζικές δολοφονίες στο όνομα των συμφερόντων των πολυεθνικών, έλεγχος των δημοσίων -προς το παρόν- χώρων με κάμερες και όχι μόνον)
- επέλαση του νέου εργασιακού μεσαίωνα: η "λογική" του συστήματος της αγοράς είναι στην πράξη η διαρκής αύξηση της παραγωγής και του κέρδους. Αυτός ο παραλογισμός είναι ανίκανος να διαχειριστεί και να λύσει τα κοινωνικά ζητήματα που δημιουργεί και που συνεχώς οξύνονται. Η "ανάπτυξη" αυτού του είδους, οδηγεί στον καπιταλισμό των "ευέλικτων" μορφών παραγωγής, στις "νέες" εργασιακές σχέσεις που "αγνοούν" και καταργούν στην πράξη τις εργασιακές κατακτήσεις, κερδισμένες με πολύχρονους κι αιματηρούς εργατικούς αγώνες και συγκρούσεις.

Οι λέξεις χάνουν το νόημά τους και επαναπροσδιορίζονται: "Ευελιξία", δηλ. η σταδιακή ακύρωση και τέλος κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, αφού ήδη έχει "νόμιμα" κατοχυρωθεί στην πράξη ένα καθεστώς υποαπασχολουμένων, επισφαλώς εργαζομένων, χωρίς κατοχύρωση της εργασιακής τους σχέσης, σε διαρκή ανασφάλεια. "Ευελιξία" αφού πρώτα οι νεοεισερχόμενοι στην αγορά εργασίας πληρώνονται με μισθούς κατώτερους ακόμη κι απ' αυτό το μισθό - φιλοδώρημα που προβλεπόταν από τις (υπό κατάργηση) συλλογικές συμβάσεις, χωρίς κοινωνική ασφάλιση, χωρίς δικαιώματα, με ρύθμιση χρόνου εργασίας και υπερωριών κατά τις ανάγκες των αφεντικών.

Το εργατικό κίνημα, διαμέσου των εργατοπατέρων, διεκδικούσε 35ωρο και εισέπραξε κατάργηση στην πράξη (και σε λίγο θεσμοθετημένα) του 8ώρου και εξαφάνιση του προσωπικού χρόνου. Οι εργαζόμενοι ζουν πλέον αποκλειστικά για να δουλεύουν. Με διαρκή ανασφάλεια, σε καθεστώς εργασιακής και κοινωνικής ομηρίας που διασπά την αντίστασή τους, που εξοστρακίζει την πάλη για βελτίωση των συνθηκών εργασίας και την μετατρέπει (όταν δεν υπάρχει μοιρολατρική αποδοχή) σε αμυντική απόπειρα διασφάλισης των στοιχειωδέστερων από τα κεκτημένα.

Ο εφιάλτης της ανεργίας (με όλες τις συνέπειές της) που αποτελεί ήδη πραγματικότητα για χιλιάδες πρώην εργαζόμενους, είναι η διαρκής απειλή για τη θεσμοθέτηση της εξαθλίωσης όσων ακόμα εργάζονται. Ο διαχωρισμός εργαζόμενος - άνεργος δεν υπάρχει. Οι νυν εργαζόμενοι έχουν ημερομηνία λήξης.

Η Αμερική των αφεντικών αποτέλεσε την πρωτοπορία και έδειξε το δρόμο στο ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο του κράτους - πρόνοιας: συρρίκνωση έως κατάργηση των εργασιακών κεκτημένων, κατάργηση των μέτρων περιορισμού της ανεργίας. Το "κοινωνικό" κράτος είναι πλέον διαχειριστής της απορύθμισης των εργασιακών σχέσεων αποφασίζοντας και θεσμοθετώντας σε βάρος της κοινωνίας, στο όνομα των αφεντικών εφ' ω ήταν ταγμένο!

Η φτώχια στην εποχή του καταναλωτισμού δεν είναι εύκολη υπόθεση. Πόσο μάλλον όταν μέρα με τη μέρα συνειδητοποιούν όλο και περισσότεροι πως αυτό που διακυβεύεται δεν είναι η "πολυτέλεια" αλλά η ίδια η δυνατότητα επιβίωσης.

Η μπουρδολογία της νεοφιλελεύθερης σκέψης για οικονομικο - πολιτικούς στόχους όπως η "καταπολέμηση του πληθωρισμού", η "καταπολέμηση των δημοσίων ελλειμάτων", για τις "θυσίες" που πρέπει να κάνουν οι εργαζόμενοι, δεν θα καταφέρει για πολύ ακόμα να θαμπώνει τα μάτια των ανέργων και των προσωρινά εργαζόμενων, που αντιλαμβάνονται πια ότι χρησιμοποιούνται ως σφαχτάρια στο βωμό του Μολώχ της "ανάπτυξης", δηλ. του απόλυτου παραλογισμού.

Ο αγώνας τώρα (ξανα) αρχίζει.

φάκελος / εργασία: επιστροφή στη βαρβαρότητα

Ακρίβεια - Ανεργία - Πληθωρισμός

Τα No-Deal's του νεοφιλελευθερισμού

Οι πρόσφατες οικονομικές εξαγγελίες για την μείωση του δημοσίου χρέους, η άνοδος του ΦΠΑ και των έμμεσων φόρων, σηματοδοτούν μια ακόμα επίθεση προς το διαρκώς συρρικνούμενο εισόδημα των εργαζομένων. Ο πληθωρισμός, η ακρίβεια & οι συνεχείς ανατιμήσεις βασικών αγαθών είναι το αποτέλεσμα της ανελαστικής επιβολής του σύγχρονου οικονομικού μοντέλου της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποιημένης οικονομίας στην ζήτηση (κατανάλωση), σε αντιδιαστολή με την απαιτούμενη ελαστικότητα της προσφοράς σε επίπεδο εργασίας (υψηλή παραγωγικότητα και ανασφαλή εργασία).

Ο πληθωρισμός, η ανεργία και τα επιτόκια αποτελούν δομικά στοιχεία διατήρησης του σύγχρονου οικονομικού συστήματος της "προσφοράς και της ζήτησης". Ο κορεσμός των αγορών σε επίπεδο προσφοράς στο καθεστώς της ελεύθερης αγοράς & εμπορίου δεν μπορεί να διατηρήσει "οικονομίες κλίμακας" για την διατήρηση υψηλής κερδοφορίας σε επίπεδο παραγωγής. Η απαιτούμενη "βελτιστοποίηση" των παραγωγικών συντελεστών και ειδικά το εργατικό κόστος (περισσότερη εργασία από λιγότερους απασχολούμενους, μηδενικές αυξήσεις μισθών, απολύσεις, κλπ) δημιουργούν ένα φαύλο οικονομικό κύκλο αφού μειώνουν δραματικά το εισόδημα δηλαδή την αγοραστική δύναμη σε επίπεδο κατανάλωσης.

Είναι ψευδαίσθηση να νομίζει κανείς ότι η Ελληνική οικονομία βρίσκεται σε επίπεδο χαμηλού πληθωρισμού. Τα επίσημα στοιχεία που κυμαίνονται μεταξύ 2- 3% αποτελούν μαγική εικόνα διότι δεν συνυπολογίζουν τον "νομισματικό" πληθωρισμό ως συνέπεια της μετατροπής δραχμής σε ευρώ. Στην ουσία με την υιοθέτηση του νέου νομίσματος, είχαμε μια συγκεκαλυμμένη υποτίμηση της "ισχυρής δραχμής" που πυροδότησε αυξήσεις τιμών σε βασικά προϊόντα και υπηρεσίες χωρίς την ταυτόχρονη αναβάθμιση των μισθών. Αν υπολογίσουμε το πληθωριστικό ποσοστό αυτής της μετατροπής σε ευρώ (κάποιοι υπολογίζουν την σταθερή επίπτωση +5%) και την συνυπολογίσουμε με τα χαμηλά επιτόκια καταθέσεων έναντι δανεισμού, καθώς και με το υψηλό ποσοστό ανεργίας (10%), οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι βρισκόμαστε σε επίπεδο στασιμοπληθωρισμού. Στην πραγματικότητα πρόκειται για καμουφλαρισμένο στασιμοπληθωρισμό νομισματικού τύπου, πρωτόγνωρο σε όλες τις οικονομικές θεωρίες και σχολές, εκτός από αυτή του νεοφιλελευθερισμού.

Εφόσον δεν υπάρχει ανάγκη προσφοράς εργασίας -που θα αύξανε ενδεχομένως τον πληθωρισμό- τότε γιατί υπάρχουν αυτές οι πληθωριστικές πιέσεις αν όπως ισχυρίζονται η αγορά έχει εξισορροπήσει στο επίπεδο της πλήρους απασχόλησης? Η απάντηση δεν είναι εύκολη. Θα πίστευε κανείς, ότι η πλήρης απασχόληση στο επίπεδο ισορροπίας της αγοράς είναι κάτι θεμιτό. Τα πράγματα θα ήταν έτσι εάν δεν υπήρχε στην μέση η δυναμική των ταξικών ανισοτήτων του καπιταλισμού. Σε αυτόν τον διαρκή ανταγωνισμό των τάξεων, μια ενδεχόμενη πτώση της ανεργίας ως συνέπεια της πλήρους απασχόλησης του εργατικού δυναμικού, θα αύξανε την διαπραγματευτική ικανότητα των εργαζομένων και θα οδηγούσε αναπόφευκτα στην επιστροφή του προϊόντος της εργασίας τους. Αυτό θα ήταν δυνατόν διαμέσου διεκδικήσεων για αύξηση μισθών, συνθηκών εργασίας, ηθελημένη μείωση της παραγωγικότητας εφόσον δεν υπάρχει ο κίνδυνος της ανεργίας, κλπ.

Στην διαμάχη αυτή φυσικά ο καπιταλισμός δεν είναι μόνος και απροστάτευτος. Το Κράτος, επιστρατεύεται ως συμμαχικός θεσμός για να διατηρήσει τα συμφέροντα των λίγων. Αυξάνοντας τους έμμεσους φόρους ή τα επιτόκια δανεισμού παλαιότερα, πετυχαίνουν την αφαίμαξη του εισοδήματος των εργαζομένων και μείωση της αγοραστικής τους ικανότητας. Εφόσον μειώνεται η κατανάλωση, συνακόλουθα μειώνεται και η παραγωγή, άρα η αγορά δεν βρίσκεται πλέον σε ισορροπία με αποτέλεσμα την ανάγκη απολύσεων ώστε να εξισορροπηθεί εκ νέου η αγορά, αυτή την φορά σε χαμηλότερο επίπεδο απασχόλησης. Με τον τρόπο αυτό ιδεολογικοποιήται η κρίση και εξάγεται ως αποτέλεσμα της "αγοράς" που φταίει γιατί σταμάτησε να "κινείται". Όσοι παραμείνουν στην εργασία κάτω από τον φόβο της "κρίσης" και την ανεργίας αναγκάζονται να συμβιβαστούν και να δουλέψουν με χειρότερους όρους για να αποπληρώσουν δανειακές υποχρεώσεις με ένα συνεχώς αυξανόμενο κόστος ζωής.

Ακόμα και για τους πιο δύσπιστους, υπάρχει και θεωρία που υποστηρίζει την αναγκαιότητα αυτή. Ονομάζεται θεωρία του "Αποπληθωριστικού Συντελεστή Αύξησης της Ανεργίας". Ένας δυσνόητος τίτλος που πρακτικά ορίζει το ποσοστό ανεργίας κάτω από το οποίο αρχίζει να αυξάνεται ο πληθωρισμός. Η επινόηση αυτή ανήκει στον υπέρμαχο του νεοφιλελευθερισμού τον Milton Friedman. Το 1967 υποστήριξε ότι τα χαμηλά επίπεδα ανεργίας τροφοδοτούν τον πληθωρισμό και όρισε τον "Φυσικό Συντελεστή Ανεργίας". Πρόκειται όπως θα δούμε στην συνέχεια για ένα ιδεολόγημα γιατί στην οικονομία δεν υπάρχει τίποτα το φυσικό.
Από την δεκαετία του 1970 και έπειτα οι κυβερνητικές πολιτικές για την ανεργία κινήθηκαν στην προσπάθεια να ισορροπήσουν αυτόν τον ανύπαρκτο "φυσικό" συντελεστή. Ο Φυσικό Συντελεστής Ανεργίας αποτελεί έναν λεκτικό ιδιωματισμό της κυριαρχίας για την διατήρηση σε χαμηλό επίπεδο της διαπραγματευτικής ικανότητα των εργαζομένων. Με την άνοδο των έμμεσων φόρων, των επιτοκίων, κλπ δημοσιονομικών μέτρων, στην πραγματικότητα αυξάνει η δυσφορία του κόσμου αλλά μεγιστοποιείται και η διαπραγματευτική δύναμη των αφεντικών που αυτοί πια έχουν το μαχαίρι και το καρπούζι: Την εργασία. Η συνεχής εξασθένιση του συνδικαλισμού από την δεκαετία του '80 έως τις μέρες μας οφείλεται σε ένα μεγάλο βαθμό σ' αυτή την καλά ενορχηστρωμένη πολιτική της κυριαρχίας.

Βάσει των προηγουμένων γίνεται πλέον κατανοητό γιατί ο νεοφιλελευθερισμός θα έπρεπε πιο σωστά να αποκαλείται ως ΝΕΟΜΕΡΚΑΝΤΙΛΙΣΜΟΣ. Ο Μερκαντιλισμός ήταν το σύστημα που δημιούργησε τον πρώιμο καπιταλισμό. Η κρατική παρέμβαση ήταν ουσιαστικό στοιχείο που βοήθησε την τότε κυρίαρχη ελίτ να επιβάλει πολιτικές που προσδιόρισαν την δύναμη της αγοράς ως πρωταρχική αξία. Ως προτεραιότητα τέθηκε ο προστατευτισμός των εθνικών αγορών (διαμέσου δασμών & φόρων) και ο έλεγχος του εμπορίου. Η κατάρρευση του μερκαντιλισμού επήρθε όταν η αστική τάξη θέλησε να απαγκιστρωθεί από τους περιορισμούς που της επέβαλε αυτό το σύστημα. Η απελευθέρωση από τα κρατικά δεσμά με την μορφή περιορισμού των κρατικών παρεμβάσεων είναι το γνωστό "laissez - faire."

Κάτι ανάλογο συνέβη και την δεκαετία του '70. Ο καπιταλισμός στράφηκε ενάντια στον προστατευτισμό του μεταπολεμικού κοινωνικού Κεϋνσιανισμού διότι όπως και στην περίπτωση του μερκαντιλισμού, η κοινωνική πολιτική εμπόδιζε την ελεύθερη ανάπτυξη του. Με την υιοθέτηση των ιδεών του Friedman, κύριου εκπρόσωπου της οικονομικής σχολή του Σικάγου, ο ρόλος του κράτους παραμένει, αλλά παραχωρεί την αγορά προς όφελος του εταιρικού ανταγωνισμού. Οι αντικοινωνικές θεωρίες του Friedman προκάλεσαν οικονομική ανισορροπία, ενώ οι μονεταριστικές πολιτικές αύξησαν την ανεργία και μείωσαν την εργατική δύναμη. Μπορεί τεχνητά και "εικονικά" ο πληθωρισμός να μειώθηκε, αλλά αυξήθηκαν τα κέρδη των λίγων και μεγάλωσε η ανισότητα. Η αντικατάσταση του κοινωνικού Κεϋνσιανισμού με την υπερφίαλη και αντικοινωνική οικονομική θρησκεία του νεοφιλελευθερισμού, οδήγησαν σε έναν συνδυασμό απελευθερωμένου εμπορίου (laissez-faire) και κρατικών δαπανών για επενδύσεις στρατιωτικού εξοπλισμού.

Η κοινωνική πολιτική αφήνεται πλέον έρμαιο στην τύχη της "ελεύθερης" αγοράς. Κάτω από αυτό το σύγχρονο ιδεολόγημα, ο πληθωρισμός εξηγείται ως άρνηση των εργαζομένων να αποδεχτούν μείωση των μισθών και των παροχών τους ώστε να εξισορροπήσει η αγορά. Φυσικά η αγορά πάντα θα εξισορροπεί ανελαστικά προς τα πάνω με την μορφή ανατιμήσεων. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι ούτε οι εργάτες αλλά ούτε η εργασία σαν κόστος αυξάνει τις τιμές βραχυπρόθεσμα. Είναι επιλογή των αφεντικών, είτε να μειώσουν τα περιθώρια κέρδους τους είτε να αυξήσουν τις τιμές. Φυσικά επιλέγουν το δεύτερο και χρεώνουν τους εργαζόμενους ως υπεύθυνους γι' αυτή την επιλογή.
Οι πληθωριστικές πιέσεις θα εκμηδενίζονταν εάν οι εργαζόμενοι είχαν την δυνατότητα να πάρουν μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα του εθνικού εισοδήματος το οποίο παράγουν αλλά δεν κατέχουν. Η περίπτωση αυτή αποτελεί δηλητήριο για τον καπιταλισμό και δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Κατά συνέπεια τίποτα δεν είναι τυχαίο και ανεξάρτητο. Ο πληθωρισμός, η ανεργία, το υψηλό κόστος διαβίωσης, οι ανατιμήσεις και η ακρίβεια είναι σημαντικά στοιχεία στην διατήρηση του καπιταλισμού που αποτρέπουν την οικονομική απελευθέρωση. Αυτά τα σύγχρονα No Deal's του νεοφιλελευθερισμού μπορούν να σπάσουν μόνο μέσω μια άλλης οικονομικής συμβιωτικής λογικής και ακηδεμόνευτου συνδικαλισμού άμεσης δράσης που θα προωθεί την αυτοοργάνωση, με στόχο την γενικευμένη οικονομική αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας.

Α. Α.

Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος

Το κέρδος εξοντώνει!

Τα προβλήματα στο Πέραμα ξεκινάνε από την δεκαετία του '80, με την ανεργία στη Ζώνη σήμερα να φτάνει το 80%. Σ' αυτή την κατάσταση έχουν συμβάλει ο Εφοπλιστικός κλάδος (ως αγορά), το Κράτος (ως θεσμός), και τα Συνδικάτα (ως εκπρόσωποι).

Η ελληνική ναυτική δύναμη αποτελεί μαγική εικόνα για τους πολλούς. Η Ελλάδα έγινε η πρώτη ναυτική δύναμη στηριγμένη σίγουρα στην γενετική ικανότητα ναυσιπλοΐας του ελληνικού λαού, αλλά αναπτύχθηκε κυρίως από το σπάσιμο του εμπάργκο, την αγορά παλαιών & μεταχειρισμένων πλοίων τα οποία στην συνέχεια βούλιαζαν για να πάρουν τα ασφάλιστρα και από μια δυσανάλογη θυσία ναυτών και ναυτεργατών σε ξηρά και θάλασσα.
Η ναυτιλία στην Ελλάδα βρήκε πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη ενός διαπλεκόμενου εφοπλιστικού λόμπι που στη συνέχεια στράφηκε, για να διατηρήσει την κερδοφορία του, προς τις σημαίες ευκαιρίας, σε ανασφάλιστο εργατικό δυναμικό και στην κατασκευή - επισκευή πλοίων σε φθηνότερες αγορές. Σε αυτό συνηγορούν οι μειωμένες αμοιβές των ελλήνων ναυτεργατών σε αντιστοιχία με αυτές των ευρωπαίων συναδέλφων τους, η αύξηση των ξένων και ανασφάλιστων ναυτεργατών καθώς και οι διαρκώς αυξανόμενες παραγγελίες για την κατασκευή πλοίων εκτός Ελλάδος.

Το κράτος από την μεριά του δεν χρησιμοποίησε τα ναυπηγεία ως δημόσια βαριά βιομηχανία με στόχο την επιτάχυνση της ανάπτυξης της χώρας, αλλά τα εκμεταλλεύτηκε ως δεξαμενή ψηφοφόρων. Το δεδομένο ότι το κράτος, ως μηχανισμός, διακρίνεται για την αναποτελεσματικότητα του στην χάραξη μακροχρόνιας στρατηγικής αλλά και στον έλεγχο των δαπανών του, συντέλεσε στον περαιτέρω μαρασμό της ελληνικής ναυπηγικής βιομηχανίας, αφού την χρεωκόπησε και την πούλησε για ένα κομμάτι ψωμί στον ιδιωτικό τομέα.
Και ενώ αυτές οι ραγδαίες εξελίξεις συνέβαιναν, την ίδια στιγμή οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ, διεκδίκησαν για τα μάτια του κόσμου προσωρινές λύσεις χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα, που σε βάθος χρόνου έφεραν τους εργαζομένους σε χειρότερη θέση απ' ό,τι ήταν πριν, αποδυναμωμένους από τις οποιεσδήποτε διεκδικήσεις. Είναι σε όλους γνωστό ότι ο κρατικοδίαιτος συνδικαλισμός αποτελεί συγκοινωνούν δοχείο με την πολιτική καριέρα. Κάτω από αυτό το δεδομένο, προτεραιότητα έχει η κατοχή μελλοντικά της βουλευτικής έδρας και όχι η επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων. Στην ουσία όλοι τους λειτούργησαν με τον καλύτερο τρόπο για την εξυπηρέτηση των αφεντικών τους. Αντί λοιπόν να προβούν σε δυναμική ρήξη, με στόχο την λύση του προβλήματος, προτίμησαν να το μεταθέτουν στο μέλλον οδηγώντας τους εργαζομένους, ανίσχυρους, στην αποδοχή ως δεδομένων των ολέθριων επιλογών του κεφαλαίου. Είναι απόλυτα φυσικό, με την πλάτη στον τοίχο, ο εργαζόμενος να αναγκάζεται να αποδεχτεί μειωμένα μεροκάματα, προσωρινή εργασία και να αποδέχεται τον αποδυναμωμένο συνδικαλισμό, προκειμένου να μην βγει στην ανεργία και εκτός αγοράς εργασίας.
Βασικός κανόνας της αγοράς εργασίας είναι, να αποβάλει ένα μεγάλο μέρος του εν δυνάμει εργατικού δυναμικού έξω από αυτή. Διότι διαφορετικά, η δυνατότητα πλήρους απασχόλησης για όλο το διαθέσιμο εργατικό δυναμικό, θα αναιρούσε το πλεονέκτημα ισχύος που κατέχει η εργοδοσία έναντι των εργαζομένων, θα αφαιρούσε δηλ. την ανασφάλεια που προκαλεί το ενδεχόμενο απώλειας της εργασίας, κάτι που εξαναγκάζει τους εργαζόμενους να πουλούν την εργατική τους δύναμη.
Το κράτος, ως θεμελιώδης θεσμός, θα περίμενε κανείς να παρεμβαίνει στην αναπαραγωγική αυτή διαδικασία, μέσα από ένα σύνολο νόμων και μέτρων που εμφανίζονται, είτε με τη μορφή επιδότησης της εργασίας είτε με τη μορφή απαγόρευσης των απολύσεων.

Η ανεργία εξατομικεύεται και παρουσιάζεται σαν προσωπικό πρόβλημα του κάθε ανέργου, ο οποίος ενοχοποιείται και καλείται να λύσει αυτό το πρόβλημα μόνος. Σε κάθε περίπτωση, η ανεργία, ήταν και είναι ουσιαστικά κάτι εξωτερικό από τον άνεργο. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει επαναπροσδιορίσει την ανεργία ως προσωπική ανικανότητα των ανέργων που είναι ανίκανοι να παραμείνουν στην αγορά εργασίας. Η καταλληλότητα για απασχόληση έχει γίνει η νέα ετικέτα για αυτές τις απόψεις: είναι η προσωπική ευθύνη του ατόμου να είναι κατάλληλο για απασχόληση, ανεξάρτητα με τις οποιαδήποτε αλλαγές στη δομή της αγοράς εργασίας.
Ο ρόλος του κράτους, κατά αυτήν την άποψη, θα έπρεπε να είναι η συμμετοχή στην χάραξη ενεργής πολιτικής στην αγοράς εργασίας που να ενθαρρύνει και να διευκολύνει τους εργαζομένους να αναβαθμίσουν τις δεξιότητες και τα προσόντα τους. Κάτι που το κράτος δομικά δεν μπορεί να επιτελέσει.
Ο φόβος της ανεργίας στον σημερινό καπιταλισμό είναι το άλλοθι για την διατήρηση ενός διεθνούς συστήματος κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων.
Η έκρηξη της ανεργίας, της μερικής απασχόλησης, του κοινωνικού αποκλεισμού και της νέας φτώχειας στο Πέραμα, στο Κερατσίνι, στη Δραπετσώνα και στη Σαλαμίνα συμβαδίζει με την κυριαρχία της αγοράς, την αποδιάρθρωση του όποιου "κράτους πρόνοιας" υπήρχε, την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, τις ιδιωτικοποιήσεις και την θεοποίηση όλων των δομικών ιδεολογημάτων του συστήματος (βλ ανταγωνιστικότητα, παραγωγικότητα, επιχειρηματικότητα, ανάπτυξη της "εθνικής οικονομίας").

Ιδεολογήματα για να μας κάνουν να αποδεχτούμε ότι τα αφεντικά περνούν κρίση, της οποίας είμαστε μέρος και ότι δυστυχώς τα πράγματα οδηγούν σε αυτήν την κατεύθυνση. Πρόκειται όμως για μια άλλη πραγματικότητα: αυτή του οικονομικού αγριανθρωπισμού. Σύμφωνα με τους νόμους αυτής της σύγχρονης οικονομικής ζούγκλας, υπερισχύει ο δυνατότερος, με τον ανταγωνισμό να γίνεται ο πρωταρχικός στόχος. Κανένας όμως δεν πρέπει να είναι αφελής. Ο καπιταλισμός δεν βελτιώνεται και ούτε μπορεί να γίνει ποτέ πραγματικά ανθρώπινος. Κατ αυτόν τον τρόπο στον οικονομικό ανταγωνισμό δεν υπάρχει ούτε μπορεί να υπάρξει ευγενής άμυλα, ισχύει μόνο ο νόμος: ο θάνατος σου η ζωή μου. Δεν υπάρχει υγιής ανταγωνισμός. Είναι τόσο αντιφατικό και αδηφάγο αυτό το σύστημα που αντί να βελτιώνει τις συνθήκες της αγοράς, δηλαδή την κατανάλωση διαμέσου της αυξημένης απασχόλησης, προτιμά το αντίθετο. Κάτω από αυτό το πρίσμα η ανθρώπινη εργασία βρίσκεται σε μια διαρκή και συνεχή επίθεση.

Η βασική συνθήκη που εξυπηρέτησε τον καπιταλισμό, από την βιομηχανική επανάσταση και την οικονομική άνθηση της μεταπολεμικής περιόδου, τα "εργατικά χέρια", με την παραδοσιακή έννοια της παραγωγικής δύναμης, από είδος εν ανεπαρκεία, απαξιώνεται πια σε πλεονάζον είδος εν αχρηστία. Η παραγωγή πλέον δεν γίνεται μόνο με λιγότερους εργαζομένους, ως συνέπεια του αυτοματοματοποιημένου μοντέλου παραγωγής, αλλά βελτιστοποιείται διαμέσου φθηνότερου ανθρωπίνου δυναμικού, με χαμηλότερες αμοιβές και άθλιες εργασιακές συνθήκες.
Η παραδοσιακή οργανωμένη εργασία με την σαφή και προκαθορισμένη από το κεφάλαιο σχέση εργάτη ή υπάλληλου, με οχτάωρη απασχόληση και σταθερές συνθήκες εργασίας, αποτελεί παρελθόν. Το σύγχρονο νεοφιλελεύθερο μοντέλο επανακαθορίζει την έννοια της αγοράς εργασίας σαν ένα διαρκές μεταβαλλόμενο περιβάλλον, με ασταθείς συνθήκες απασχόλησης, χαμηλές αποδοχές, και γενικευμένη εργασιακή ανασφάλεια με τη μορφή της ανεργίας επιτάσσοντας την ευελιξία και προσαρμοστικότητα του εργαζομένου.
Η ανεργία συνεπώς δεν είναι αποτέλεσμα μειωμένης παραγωγικότητας αλλά ένα δομικό αντικοινωνικό έλλειμμα της καπιταλιστικής οικονομίας. Η πλήρης απασχόληση είναι δυνατή τεχνικά, αλλά αμφισβητείται επειδή μια αυστηρή πολιτική πλήρους απασχόλησης υπονομεύει την δυνατότητα ελέγχου των εργαζόμενων σε πολιτικό επίπεδο. Η ανεργία, ή μάλλον η απειλή αυτής, είναι αποφασιστικά σημαντική στην διατήρηση των αμοιβών σε χαμηλά επίπεδα και μετριάζει τον εργασιακό ριζοσπαστισμό σε επίπεδο διεκδικήσεων.

Η συνολική έλλειψη πολιτικής από την πλευρά του κράτους δείχνει για μια ακόμα φορά την οργανωτική αδυναμία της θεσμικής εξουσίας να διαχειριστεί αποτελεσματικά, τόσο σε οικονομικό όσο και κοινωνικό επίπεδο, σημαντικούς παραγωγικούς κλάδους. Είτε σαν κράτος μονοπώλιο είτε σαν κύριος μέτοχος, ο κρατισμός δεν αποτέλεσε, ούτε αποτελεί την λύση του προβλήματος. Από την άλλη ο νεοφιλελευθερισμός δεν μπορεί παρά να αποτελεί, έναν αντικοινωνικό πόλο, εχθρικό προς τον εργαζόμενο, διότι στόχος του δεν είναι άλλος παρά η μεγιστοποίηση των κερδών.
Κανένα από τα σενάρια κρατισμός ή ιδιωτικοποίηση δεν έχουν τις απαντήσεις για μια σταθερή ανάπτυξη απασχόλησης που να στοχεύει στον εργαζόμενο. Αντίθετα το κράτος χρησιμοποιεί τις κρατικές επιχειρήσεις ως έναν ιδεολογικό μηχανισμό για την εξεύρεση ψηφοφόρων. Από την άλλη, ο ιδιωτικός τομέας, με το πρόσχημα της ανταγωνιστικότητας, προσφέρει την εξυγίανση, παράγοντας άμεσα μια νέα στρατιά ανέργων, συρρικνώνει βραχυπρόθεσμα τα εργασιακά δικαιώματα κάτω από το επιτακτικό πρόσταγμα για πολιτικές "χαμηλού" εργασιακού κόστους, ενώ μακροπρόθεσμα επιβάλει την συντριβή του εργαζομένου απαξιώνοντας την ίδια την φύση της εργασίας του.

Ανάμεσα σε αυτές τις δυο επιλογές της κυριαρχίας (κρατική - ιδιωτική), πολλοί δεν βλέπουν καν να υπάρχει εναλλακτική πρόταση, εγκλωβισμένοι στις κομματικές- συνδικαλιστικές αυταπάτες. Υπάρχει όμως και μια άλλη ανεξερεύνητη διάσταση. Η εργασία ως κοινωνικό αγαθό. Κάτω από αυτή την διάσταση ο εργαζόμενος θα πρέπει να δει τις δυνατότητες που θα βελτιώσουν την ζωή του. Η διάσταση αυτή προϋποθέτει την ρήξη με το κράτος και τον κομματικό λόγο ενώ ταυτόχρονα προδιαθέτει την απόκτηση εκ νέου, της χαμένης έκφρασης της συλλογικής δράσης πέρα από κόμματα, ιδεολογικές και κομματικές ταυτότητες.

Απόσπασμα από την εισήγηση του Αργύρη Αργυριάδη στην εκδήλωση - συζήτηση για την ανεργία στο Πέραμα, που διοργάνωσε η Αντιεξουσιαστική Κίνηση στις 12 Απριλίου

φάκελος / εργασία: επιστροφή στη βαρβαρότητα

Fight back

Ο νέος εργασιακός μεσαίωνας επιστρέφει. Το βιώνουν καθημερινά, συνολικά οι εργαζόμενοι με την ανεργία, την εργοδοτική τρομοκρατία, τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, τη συμπίεση των μισθών, τα ωράρια, τη "μερική" ζωή τους, τα εργατικά ατυχήματα" - δολοφονίες. Το βιώνουν οι κάτοικοι του Περάματος με την περιβαλλοντική επιβάρυνση της περιοχής, με τον κοινωνικό αποκλεισμό, με την εξαθλίωση και υποβάθμιση της ζωής τους και με τον οικονομικό μαρασμό. Το πρόβλημα της ανεργίας στο Πέραμα, στη Νάουσα, στην Ελευσίνα, στο Λαύριο, στην Πάτρα, στην Ξάνθη, στο Κιλκίς κ.λ.π. είναι αποτέλεσμα του μετασχηματισμού του κεφαλαίου, με παραγωγικές επενδύσεις σε χώρες άφθονης και φθηνής "προσφοράς εργασίας", χώρες οι οποίες σύντομα ονοματίστηκαν από την αστική προπαγάνδα "νέα βιομηχανικά κράτη", "ασιατικές τίγρεις", "νέες αγορές" κλπ. Οι συνέπειες από την ανεργία είναι οδυνηρές. Επιδεινώνονται οι συνθήκες ζωής των εργαζομένων, αναβιώνουν τα πιο αντιδραστικά ανακλαστικά τμημάτων εργαζομένων (π.χ. ακροδεξιά, ρατσισμός, ξενοφοβία), τα αιτήματα γίνονται αμυντικά για την υπεράσπιση της θέσης εργασίας. Η ανεργία αξιοποιείται από την εργοδοτική πλευρά για την περαιτέρω συμπίεση του εισοδήματος των εργαζομένων, με αύξηση της εντατικοποίησης της εργασίας, με εργοδοτική τρομοκρατία, ενώ ταυτόχρονα προωθείται η διαίρεση της εργατικής τάξης με τη "μαύρη εργασία" χωρίς κοινωνικοασφαλιστικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Αναζητώντας το νήμα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, των αντιστάσεων και των συγκρούσεων φτάνουμε στις απαρχές του καπιταλισμού. Έχει σημασία να δούμε το σήμερα σε σχέση με το παρελθόν. Καταδεικνύεται έτσι ότι η σημερινή κατάσταση δεν είναι κάτι καινούριο, γιατί αυτό το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης είναι τόσο παλιό όσο η ύπαρξή του.

φάκελος / εργασία: επιστροφή στη βαρβαρότητα

Αναζητώντας το νήμα των κοινωνικών και ταξικών συγκρούσεων της εποχής μας

Καπιταλισμός και κοινωνικός ταξικός πόλεμος: Δύο παράλληλες πορείες

Από τις απαρχές του καπιταλισμού, τις συνθήκες πρωταρχικής συσσώρευσης και της βίαιης προλεταριοποίησης του αγροτικού πληθυσμού, η επικυριαρχία του κεφαλαίου συνοδεύτηκε από την αρχή: από την αντίσταση στην πολιτική ακινδυνότητα και από εκεί στην εξαθλίωση της εργατικής τάξης.

Στο πλαίσιο αυτό αναμορφώθηκαν οι ποινικοί κώδικες, με νέα έμφαση στην επανένταξη και "θεραπεία" των ανυπάκουων ώστε να ξαναγίνουν "καπιταλιστικά χρήσιμοι", και ολόκληρο το ιδεολογικοπολιτικό πλέγμα των πειθαρχικών μηχανισμών στο σχολείο, στο εργοστάσιο, στη φυλακή.

Σταδιακά οι εργαζόμενοι και οι μικροπαραγωγοί αντέδρασαν στην εκμηχάνιση. Η ανεργία χτυπούσε την πόρτα τους! Οι λαϊκές εξεγέρσεις του 18ου-19ου αιώνα των εκτοπισμένων ακτημόνων και του λούμπεν προλεταριάτου των πόλεων πήραν μεγάλες διαστάσεις. Οι λουδίτες και οι φτωχοί αγρότες έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στις πρώτες μορφές αντεπίθεσης της εργατικής τάξης και του λούμπεν προλεταριάτου. Οι λουδίτες καταστρέφοντας τις μηχανές αντιστεκόντουσαν στη βιομηχανοποίηση, στην επιτήρηση του επιστάτη και στη μονοτονία. Το σαμποτάζ τους όμως ήταν και μια μορφή διεκδικητικού αγώνα ενάντια στο αφεντικό για την αύξηση των μισθών, τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, την πρόσληψη νέων εργατών. Δηλαδή συλλογική διαπραγμάτευση μέσω της εξέγερσης.

Η διογκούμενη πολιτική επικινδυνότητα της εργατικής τάξης και του λούμπεν προλεταριάτου προς το κράτος και το κεφάλαιο επιτάχυνε τις κρατικές κινήσεις χειραγώγησης και πολιτικής ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης. Ο καταναγκασμός, οι αιματηρές νομοθεσίες και η ανοιχτή καταστολή κρατήθηκαν στην εφεδρεία αρχικά για την αντιμετώπιση της Παρισινής κομούνας το 1871 και της εργατικής εξέγερσης της 1ης Μάη του 1886 στο Σικάγο και αργότερα για το αιματοκύλισμα της επανάστασης στην Ισπανία το 1936 κλπ.

Κι αν αυτά συνέβησαν στα αστικά κράτη του Δυτικού μπλοκ στα "εργατικά" κράτη του Ανατολικού μπλοκ είχαμε την απαγόρευση των εργατικών κινητοποιήσεων, των εργατικών ενώσεων και των συνδικάτων, τις εκτοπίσεις, τις εκτελέσεις, τη βίαιη καταστολή της Κομμούνας της Κροστάνδης και τον αφανισμό του επαναστατικού αγροτοεργατικού στρατού του Μάχνο στην Ουκρανία το 1921, την καταστολή της επανάστασης στην Ουγγαρία το 1956 κλπ.

Το καπιταλιστικό κράτος για να ενσωματώσει τις αντιστάσεις ήταν υποχρεωμένο να κάνει κάποιες παραχωρήσεις, προνοιακού χαρακτήρα, πιεσμένο από την ταξική πάλη.

Η παγκόσμια εργατική απειλή, που τελικά οδήγησε στις Ευρωπαϊκές επαναστάσεις, δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί μόνο με τη βία, αλλά αντίθετα για να εξουδετερωθεί έπρεπε να ενσωματωθεί.

Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση ολοκληρώθηκε μέσω του β΄ παγκοσμίου πολέμου. Οι κρατικές δαπάνες που έγιναν εξοπλισμοί και βόμβες αυξήθηκαν, η "πλήρης απασχόληση" επετεύχθη μέσω της στρατολόγησης, η πειθαρχία στο εργοστάσιο ενισχύθηκε με τη συνδρομή των συνδικάτων προς όφελος της πατρίδας, ο κρατικός παρεμβατισμός και η νομισματική ρύθμιση εδραιώθηκαν, "απαξιώθηκε" ένα μεγάλο μέρος του μεταβλητού κεφαλαίου -60 εκατομμύρια άνθρωποι νεκροί- λύνοντας έτσι αποτελεσματικά το πρόβλημα της ανεργίας. Η ανεργία, δηλαδή το έγκλημα του κέρδους, λύθηκε με τον πόλεμο.

Μεταπολεμικά το κράτος γίνεται συλλογικός καπιταλιστής, κράτος του κοινωνικού κεφαλαίου και άρα κοινωνικό κράτος. Πίσω από την καθιέρωση του εθνικού συστήματος υγείας, των οικογενειακών επιδομάτων και των κρατικών δαπανών για την κοινωνική ασφάλιση, κρυβόταν η αγωνιώδης προσπάθεια των φιλελεύθερων και των σοσιαλδημοκρατών να προλάβουν τις εργατικές αναταραχές που θα ξέσπαγαν με τη λήξη του πολέμου, κάτι που δεν κατάφεραν με τη λήξη του πρώτου.

Στην παρούσα φάση η στρατηγική του κεφαλαίου και του κράτους επέβαλε τη θεσμική κατοχύρωση των αποτελεσμάτων της ταξικής πάλης ως παροχές. Τα νέα βιομηχανικά σοσιαλδημοκρατικά συνδικάτα γρήγορα υποτάχθηκαν σ' αυτή τη λογική αφού, ήδη από το 1915, μπόρεσαν να περιορίσουν τη δυσφορία των εργαζομένων στα μισθολογικά ζητήματα, στο σύνθημα "δικαίωμα στη δουλειά". Είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ το δώρο είχε λίγο πολύ γενικευτεί σε όλο τον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο για αρκετά χρόνια, με την αύξηση της ανεργίας και την ακινδυνότητα του εργατικού κινήματος, ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1920, άρχισε σταδιακά να παραβιάζεται.

Η θεαματική άνοδος της παραγωγικότητας, η αποτελεσματική εκμετάλλευση της εργασίας μέσω της επιστημονικοποίησης της παραγωγής (φορντισμός-ταϊλορισμός) και η γενίκευση του μοντέλου "μαζικής παραγωγής - μαζικής κατανάλωσης" ήταν τα κύρια επιτεύγματα του κεϋνσιανισμού, που σαν σύστημα κυριαρχίας και πειθάρχησης - ενσωμάτωσης του ταξικού ανταγωνισμού και αύξησης της κερδοφορίας των αφεντικών έφτασε στα όριά του στις αρχές της δεκαετίας του 70 με την κρίση κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός είναι εδώ!!!

Το ξεπέρασμα του κεϋνσιανού μοντέλου ρύθμισης των εργασιακών σχέσεων από το 73 και μετά με την επικράτηση του εξτρεμιστικού νεοφιλελεύθερου - νεοσυντηρητικού μοντέλου ανάπτυξης των εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών σχέσεων επιτάχυνε την ενίσχυση του κεφαλαίου, θέτοντας σε αμφισβήτηση τα όποια εργασιακά κεκτημένα υπήρχαν. Η τάση αυτή που σήμερα προωθείται στην Ευρωπαϊκή Ένωση (με το γνωστό πακέτο της "Λευκής Βίβλου" κλπ.), επανaπροσδιορίζει και ρυθμίζει την αγορά εργασιακής δύναμης με τους όρους που θέτουν οι κεφαλαιοκράτες, σε μια διεθνή συγκυρία άκρως δυσμενή για την εργατική τάξη, με ολοένα και πιο πιεστική την απειλή του φάσματος της ανεργίας. Ο μεγάλος τους στόχος είναι η απόλυτη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, η ανατροπή του οχτάωρου, η γενίκευση της μερικής απασχόλησης, η αναθεώρηση του κατώτατου μισθού που "κάνει πολύ ακριβή την πρώτη εργασία", η αύξηση του ποσοστού των επιτρεπτών απολύσεων και η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης. Η επιστροφή στον εργασιακό μεσαίωνα είναι εδώ, σε μια σχέση δούλου - αφέντη χωρίς κανένα κατοχυρωμένο εργασιακό δικαίωμα. Δραπετεύοντας από τους τέσσερις τοίχους του εργοστασίου και αναλαμβάνοντας τη ρευστή μορφή χρήματος, σήμερα το κεφάλαιο πάει πολλά βήματα παραπέρα.. Απελευθερώνεται από την αδυναμία εντατικότερης και παραγωγικότερης χρήσης των δεδομένων παραγωγής και αρχίζει να επιδίδεται στην αναζήτηση νέων κερδοσκοπικών και πιο βραχυπρόθεσμων μέσων επέκτασης. Τα εργοστάσια κλείνουν, τα κτίρια και τα μηχανήματα πωλούνται, οι εργάτες απολύονται. Η ανεργία αυξάνεται δραματικά. Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός είναι εδώ!!

Ο επίσημος συνδικαλισμός σε ρόλο συλλογικού εργοδότη

Σ' αυτά τα πλαίσια τα κρατικά συνδικάτα των ΓΣΣΕ - ΑΔΕΔΥ λειτουργούν ως προκεχωρημένα φυλάκια του καθεστώτος στην επιθετική διεκδίκηση μιας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης με ανθρώπινο πρόσωπο. Με την επίφαση του "κοινωνικού προσώπου" υπερασπίζονται όλα τα ιδεολογήματα του μετακεϋνσιανού κοινωνικού δαρβινισμού, την επιχειρηματικότητα, την ανταγωνιστικότητα, την παραγωγικότητα, την ανάπτυξη της "εθνικής οικονομίας".Το σκεπτικό τους είναι ότι η ενίσχυση της καπιταλιστικής κερδοφορίας θα αποτελέσει παράγοντα "αναβάθμισης" της εργασίας. Δηλαδή, τρίχες κατσαρές!! Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι τα επίσημα τριτοβάθμια συνδικάτα λειτουργούν σαν συλλογικοί εργοδότες. Αντί να γίνουν απειλητικά για τα αφεντικά με ισχυρές διεκδικήσεις, λειτουργούν ως θεματοφύλακες της αυξημένης παραγωγικότητας, ως διαχειριστές της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων, ως διασφαλιστές της εργασιακής και κοινωνικής ειρήνης και ως διαμεσολαβητές κάθε είδους διευκολύνσεων. (βλ. πρόσφατες πρωτοβουλίες της ΓΣΕΕ για το άνοιγμα του ασφαλιστικού κλπ). Χαρακτηριστική επίσης είναι η ευκολία των κρατικών συνδικαλιστών με την οποία μετακινούνται από τους συνδικαλιστικούς θώκους, στους διευθυντικούς θώκους της δημόσιας διοίκησης και στους υπουργικούς θώκους.

Στους δρόμους της αντίστασης και της κοινωνικής απειλής

Ας μην υπάρχουν αυταπάτες. Κυβέρνηση, αντιπολίτευση, κοινοβουλευτική αριστερά, επίσημα συνδικάτα στον αγώνα τους για την ενίσχυση της εξουσίας τους, χρησιμοποιούν στο έπακρο το χαρτί που λέγεται ανεργία (ιδιαίτερα της νεολαίας και των γυναικών).

Η εξαθλίωση μεγάλων πληθυσμιακών κοινωνικών ομάδων, η νέα φτώχεια , η ανεργία, η ακρίβεια δεν οφείλονται στη μείωση, αλλά σε πρωτοφανή αύξηση της παραγωγικής δύναμης της κοινωνικής εργασίας. Δεν είναι παρά οι άλλες όψεις του πλούτου που ξεχειλίζει. Είναι αποτέλεσμα της σύγκρουσης ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στην καπιταλιστική της ιδιοποίηση. Η εργατική τάξη είναι όλο και λιγότερο σε θέση να ικανοποιήσει τις στοιχειώδεις ανάγκες της, ο κοινωνικός αποκλεισμός χτυπά όλο και μεγαλύτερα τμήματά της, η νεολαία ασφυκτιά .

Αν λοιπόν προτείνουμε την αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης και της κοινωνίας ενάντια στους κρατούντες, είναι για να βρει υλική διέξοδο η πραγματική αντίσταση. Αρνούμαστε δε να δώσουμε ένα τελικό μεσσιανικό προορισμό της, γιατί απλούστατα αρνούμαστε εξίσου τους μεσσίες - σωτήρες που θα σώσουν τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Υποστηρίζουμε το μορφωτικό, πολιτιστικό, κοινωνικό χαρακτήρα του εργατικού κινήματος, σαν ένα αντίβαρο στην πολιτική απάθεια, την κοινωνική απομόρφωση, την τηλεοπτική και καταναλωτική αποβλάκωση.

Να υψωθεί ένα αντίπαλο δέος -αξιακό πρόταγμα στην εξατομίκευση, στην απομόνωση, στον κατακερματισμό, στην αλλοτρίωση. Να χειραφετηθεί και να αναδειχθεί η πραγματική δύναμη της εργατικής τάξης, παίρνοντας την υπόθεση στα χέρια της, που "όταν είναι το αμόνι ξέρει να κρατάει και όταν είναι το σφυρί ξέρει να χτυπάει". Υποστηρίζουμε τη συλλογική δράση στην πορεία και όχι ένα ιδεολογικοπολιτικό πρόταγμα - μανιφέστο που απευθύνεται σε λίγους και εκλεκτούς. Υποστηρίζουμε δηλαδή την κοινωνική αντίσταση σε όλες της τις εκδοχές και τις αποχρώσεις, που στρέφεται απειλητικά στο κεφάλαιο και στους κρατικούς υπηρέτες του. Γιατί η νέα κοινωνική απειλή απέναντι στα αφεντικά θα πρέπει να είναι υπόθεση όλης της κοινωνίας. Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση απλά συμβάλλει προς αυτή την κατεύθυνση ερχόμενη σε επικοινωνία και επαφή με τους εργαζόμενους, με τους κοινωνικά και οικονομικά αποκλεισμένους και τη νεολαία. Τίποτα λιγότερο αλλά και τίποτα περισσότερο.!

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ -ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ας είναι οι τελευταίες μας λέξεις, γιατί οι ήχοι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗΣ έρχονται από το μέλλον !!

Απόσπασμα από την εισήγηση του Θοδωρή Θεοδωρόπουλου στην εκδήλωση-συζήτηση για την ανεργία στο Πέραμα, που διοργάνωσε η Αντιεξουσιαστική Κίνηση στις 12 Απριλίου

φάκελος / εργασία: επιστροφή στη βαρβαρότητα

Κατάργηση οκταώρου - συλλογικών συμβάσεων

Γενικευμένη επίθεση στους εργαζόμενους

"Οκτώ ώρες δουλειάς θα αποτελούν τη νόμιμη εργασία μιας ημέρας από την 1η Μάη 1886 και μετά" διακήρυσσε το ιστορικό ψήφισμα της Αμερικάνικης Ομοσπονδίας Εργαζομένων, που οδήγησε στις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις στο Σικάγο και άλλες πόλεις την Πρωτομαγιά του 1886. Σήμερα, το κατακτημένο με αίμα και θυσίες οκτάωρο χάνεται μαζί με δικαιώματα και κατακτήσεις αγώνων 120 χρόνων. Μισθοί και συντάξεις συρρικνώνονται, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης αυξάνονται, ενώ οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας καταργούνται στην πράξη με την προώθηση των ατομικών συμβάσεων.

Ο πρόεδρος του ΣΕΒ, Οδυσσέας Κυριακόπουλος, σε συνέντευξή του στις 5 Απριλίου, τόνισε την ανάγκη να καταργηθούν οι συλλογικές συμβάσεις, καθώς οι "υψηλοί" μισθοί (των 572 ευρώ...) που αυτές καθορίζουν αποτρέπουν τις προσλήψεις, ενώ υπάρχουν και εργαζόμενοι που θα δέχονταν να εργαστούν και με πιο χαμηλά μεροκάματα. Δε δίστασε να ενοχοποιήσει τους εργαζόμενους και τις συλλογικές συμβάσεις για την ύπαρξη μαύρης εργασίας, υποστηρίζοντας ότι "πολλές επιχειρήσεις δεν μπορούν να καλύψουν το επίπεδο μισθών που καθορίζει η συλλογική σύμβαση, πράγμα που φαίνεται από το γεγονός ότι υπάρχει μαύρη εργασία". Λίγες μέρες αργότερα, στις 13 Απρίλη, ο υπουργός Οικονομίας, Γιώργος Αλογοσκούφης, επιβεβαίωσε ότι το θέμα αυτό είναι ανοιχτό και στις 25 Απρίλη, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Νίκος Γκαργκάνας, παρουσιάζοντας την ετήσια έκθεση, συντάχθηκε με τον ΣΕΒ στο θέμα της κατάργησης των συλλογικών συμβάσεων, ενοχοποιώντας και αυτός με τη σειρά του τους μισθωτούς για τα δημοσιονομικά προβλήματα.

Για ακόμη μια φορά τα αφεντικά, επικαλούμενα το ψευδεπίγραφο επιχείρημα της χαμηλής ανταγωνιστικότητας και του υψηλού κόστους εργασίας, διατυπώνουν τους όρους εργασίας που χρειάζονται και στη συνέχεια το κράτος τους επιβάλλει νομοθετικά. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι η μισθωτή εργασία είναι ένα εργαλείο τους, το οποίο επιβάλλουν στην κοινωνία ως εκβιασμό: οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να ανταλλάσσουν την ικανότητά τους να παράγουν με το δικαίωμά τους να ζουν. Ο γενικευμένος κοινωνικά και οικονομικά φόβος της ανεργίας εντείνει αυτόν τον θλιβερό εκβιασμό. Στο πλαίσιο αυτό, με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, τα αφεντικά δεν θα δυσκολευτούν να βρουν εργαζόμενους που θα δεχτούν να εργαστούν με ακόμα μικρότερους μισθούς. Ο εργαζόμενος, μόνος του απέναντι στα αφεντικά και το κράτος, έχει μια και μόνο επιλογή: να ενταχθεί άνευ όρων στις εργασιακές συνθήκες του συστήματος. Η εργασία ως εμπόρευμα, υπακούει στους νόμους προσφοράς και ζήτησης.

Οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να ανταλλάσσουν την ικανότητά τους να παράγουν με το δικαίωμά τους να ζουν

Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση ανακοίνωνε την έναρξη του "κοινωνικού" διαλόγου για τις αλλαγές στη διευθέτηση του χρόνου εργασίας. Στο τραπέζι του διαλόγου βρίσκεται η δυνατότητα των αφεντικών να αποφασίζουν ελεύθερα για την ελαστικοποίηση του ωραρίου (που θα γίνεται 10ωρο ή 12ωρο κατά το δοκούν) και η υποχρεωτική επιβολή χαμηλά αμειβόμενων υπερωριών. Ο διάλογος μεταξύ κράτους, αφεντικών και των συνθηκολογημένων εργατοπατέρων είναι βέβαια προσχηματικός, καθώς οι αποφάσεις είναι προειλημμένες.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσε από το Σεπτέμβρη του 2004 πρόταση οδηγίας για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας που έχει ήδη υιοθετηθεί από το Συμβούλιο Υπουργών Απασχόλησης το Δεκέμβριο του 2004 (με την υπογραφή και του έλληνα υπουργού Πάνου Παναγιωτόπουλου) και ψηφιστεί από την Επιτροπή Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η οδηγία θα εγκριθεί και τυπικά από την ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 10 Μάη και η υιοθέτησή της είναι υποχρεωτική για όλα τα κράτη μέλη. Ανάμεσα στα άλλα, η οδηγία προβλέπει ότι ο "χρόνος εφημερίας" (περίοδος κατά την οποία ο εργαζόμενος υποχρεούται να είναι διαθέσιμος στον χώρο εργασίας του, προκειμένου να επέμβει, κατόπιν αιτήματος του εργοδότη, με στόχο να ασκήσει τη δραστηριότητα ή τα καθήκοντά του) δεν θεωρείται εργάσιμος χρόνος και κατά συνέπεια ούτε αμείβεται, ούτε συνυπολογίζεται στο υποτιθέμενο οκτάωρο!

Αντί να διεκδικεί την καλυτέρευση των εργασιακών συνθηκών, ο εργαζόμενος σήμερα βρίσκεται στη δυσχερή θέση να προσπαθεί να διατηρήσει τα κεκτημένα των προηγούμενων δεκαετιών. Τα συνθηκολογημένα συνδικαλιστικά όργανα έχουν διαλύσει οποιαδήποτε κινηματική συνοχή και οδηγούν τους εργαζόμενους σε ολοένα και μεγαλύτερες απώλειες. Απαραίτητος όρος για να δημιουργηθούν νικηφόρες προοπτικές είναι η ρήξη με τους μηχανισμούς που προωθούν την συναίνεση με την εργοδοσία. Το εργατικό κίνημα οφείλει, όχι απλά να γυρίσει την πλάτη στους επαγγελματίες κομματικούς "σωτήρες", αλλά να έρθει σε αντιπαράθεση με τις δυνάμεις που προωθούν λογικές ενσωμάτωσης και συναίνεσης.

Κ.Χ.

Νομικά ανοιχτά "παράθυρα"

Αναποτελεσματική νομική αντίδραση στο ηλεκτρονικό "ξεγύμνωμα του πολίτη"

Στη "γραφική" δεκαετία του '50, όταν τέθηκε σε εφαρμογή ο Ποινικός Κώδικας (1950) δεν υπήρχε ρύθμιση σχετικά με την προσβολή του τηλεφωνικού απορρήτου και του απορρήτου γενικά της ιδιωτικής ζωής. Μόνη διάταξη ήταν το άρθρο 370 που αντιμετώπιζε την παραβίαση του απορρήτου των επιστολών και -αναφορικά με το τηλεγραφικό και τηλεφωνικό απόρρητο- τα άρθρα 249 και 250 Π.Κ., που τυποποιούσαν ως δράστη του σχετικού εγκλήματος τον τηλεγραφικό και τηλεφωνικό υπάλληλο μόνο και όχι οποιονδήποτε άνθρωπο. Στην "ειδυλλιακή" εκείνη εποχή ήταν τεχνικά αδιανόητη η δυνατότητα υποκλοπής τηλεφωνήματος ή αποτύπωσης της συνομιλίας άλλων από πρόσωπο που δεν είχε πρόσβαση στα μηχανήματα του Ο.Τ.Ε.

Μέσα σε τριάντα χρόνια η κατάσταση άλλαξε δραματικά. Η αγορά κατακλύστηκε από συσκευές και μηχανήματα ηλεκτρονικής τεχνολογίας, που καθιστούσαν δυνατή την επέμβαση σε ξένες τηλεφωνικές συνδέσεις και την υποκλοπή της συνομιλίας άλλων, χωρίς να γίνει αντιληπτό, με δράστη τον οποιονδήποτε άνθρωπο και όχι πια μόνο τους τεχνικούς του Ο.Τ.Ε. Αυτή η εξέλιξη οδήγησε τον ποινικό νομοθέτη στη θέσπιση νέας ποινικής διάταξης, το άρθρο 370 Α, που προστέθηκε στον Ποινικό Κώδικα με το νόμο 1291/1982 (αμέσως μετά το άρθρο 370) και αντιμετώπιζε ποινικά την παγίδευση ή με οποιονδήποτε τρόπο παρέμβαση σε τηλεφωνική σύνδεση ή συσκευή με σκοπό τη μαγνητοφώνηση ή πληροφόρηση του περιεχομένου τηλεφωνικής συνδιάλεξης μεταξύ τρίτων, την παρακολούθηση με ειδικά τεχνικά μέσα ή μαγνητοφώνηση της προφορικής συνομιλίας μεταξύ τρίτων, όταν αυτή δεν διεξάγεται δημόσια και τη χρησιμοποίηση από τον δράστη ή τρίτου των πληροφοριών ή μαγνητοταινιών που αποκτήθηκαν με τους παραπάνω τρόπους. Έπειτα από δέκα χρόνια, χρειάστηκε τροποποίηση του νέου άρθρου, με το νόμο 2172/1993, ώστε να τυποποιηθεί ως αξιόποινη πράξη και η μαγνητοσκόπηση μη δημόσιων πράξεων τρίτων, αλλά και η μαγνητοφώνηση ιδιωτικής συνομιλίας μεταξύ του ίδιου του δράστη και τρίτου χωρίς τη συναίνεση του τελευταίου. Με τον ίδιο αυτό νόμο ορίστηκε ότι η χρησιμοποίηση των πληροφοριών ή μαγνητοταινιών ή της βιντεοταινίας, που αποκτήθηκαν παράνομα δεν αποτελεί άδικη πράξη αν έγινε ενώπιον οποιασδήποτε δικαστικής ή άλλως ανακριτικής αρχής για τη διαφύλαξη δικαιολογημένου συμφέροντος που δεν μπορούσε να διαφυλαχθεί διαφορετικά.

Παράλληλα, με τον Ποινικό Κώδικα, στο άρθρο 177§2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίστηκε ότι αποδεικτικά μέσα, που έχουν αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις ή μέσω αυτών, δεν λαμβάνονται υπόψη για την κήρυξη της ενοχής, την επιβολή ποινής ή τη λήψη μέτρων καταναγκασμού, εκτός εάν πρόκειται για κακουργήματα που απειλούνται με ποινή ισόβιας κάθειρξης και εκδοθεί για το ζήτημα αυτό ειδικά αιτιολογημένη απόφαση του δικαστηρίου. Μόνη η ποινική όμως δίωξη των υπαιτίων των πράξεων αυτών δεν εμποδίζει την πρόοδο της δίκης. Αυτό το τελευταίο σημαίνει πως τελικά μπορεί να ληφθούν υπόψη και παράνομα αποδεικτικά μέσα αν δεν έχει κριθεί αμετάκλητα το αξιόποινο των πράξεων της απόκτησής τους, αφού το δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να περιμένει (σύμφωνα με την πιο πάνω διάταξη) την τελική απόφαση αν πρόκειται για αξιόποινη ή όχι απόκτηση. Από τη διάταξη 177§2 Κ. Ποιν. Δ. συνάγεται πάντως ότι τα αποδεικτικά μέσα που έχουν αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις (ή μέσω αυτών) μπορεί να ληφθούν υπόψη αν πρόκειται να οδηγήσουν σε αθώωση κατηγορουμένου ή στη μη επιβολή ποινής.

Εκτός από τον Ποινικό Κώδικα και τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, υπάρχουν και ειδικοί ποινικοί νόμοι που ασχολούνται με το θέμα, όπως οι νόμοι 2472/1997, 2774/1999 για την προστασία προσωπικών δεδομένων και οι νόμοι 2225/1994 και 3115/2003, για την προστασία της ελεύθερης ανταπόκρισης και επικοινωνίας και τη σύσταση Αρχής Διασφάλισης Απορρήτου Επικοινωνιών, αντίστοιχα. Σύμφωνα με το ν. 2225/1994 επιτρέπεται η άρση του απορρήτου από το δικαστικό συμβούλιο για λόγους εθνικής ασφάλειας ή για τη διακρίβωση σοβαρών κακουργημάτων (μεταξύ των οποίων αναφέρονται τα εγκλήματα της οργανωμένης εγκληματικότητας, αλλά -με πρόσφατη ρύθμιση- και της ατομικής τρομοκρατίας).

Τέλος, με γενική διατύπωση, το άρθρο 19§3 του Συντάγματος απαγορεύει τη χρήση αποδεικτικών μέσων που αποκτήθηκαν κατά παράβαση του απορρήτου των επιστολών και της ελεύθερης ανταπόκρισης και επικοινωνίας, κατά παράβαση του ασύλου της κατοικίας και κατά παράβαση της προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Στο ίδιο άρθρο του Συντάγματος (παρ. 1β') προβλέπεται ότι "νόμος ορίζει τις εγγυήσεις υπό τις οποίες η δικαστική αρχή δεν δεσμεύεται από το απόρρητο για λόγους εθνικής ασφάλειας ή για τη διακρίβωση ιδιαίτερα σοβαρών εγκλημάτων". Τέτοιος νόμος είναι -όπως προαναφέρθηκε- ο νόμος 2225/19994.

Από το πιο πάνω νομικό πλέγμα (η διεξοδική ερμηνεία των σχετικών διατάξεων δεν είναι δυνατή στα περιορισμένα πλαίσια αυτού του άρθρου) συνάγονται σε γενικές γραμμές τα εξής:

1) Η ποινική προστασία που παρέχεται νομικά αναφέρεται μόνο στο απόρρητο του ιδιωτικού βίου και όχι και στο απόρρητο του δημόσιου βίου των πολιτών, έστω και αν τα προσωπικά δεδομένα ενός ατόμου μπορεί να ανάγονται και σ' αυτόν. Ποια είναι τα όρια μεταξύ ιδιωτικού και δημόσιου βίου δεν αποτελεί πάντα εύκολο ζήτημα. Η ερωτική ζωή, για παράδειγμα, ανήκει στη σφαίρα του "ιδιωτικού".

Αν όμως οι ερωτικές πράξεις τελούνται δημόσια, το απόρρητο του ιδιωτικού βίου δεν τις καλύπτει. Η κίνηση των οχημάτων στους δρόμους ανήκει στο χώρο του "δημοσίου", όχι μόνο γιατί διεξάγεται δημόσια, αλλά και γιατί αφορά αόριστο αριθμό ανθρώπων που εμπλέκονται σ' αυτήν, των οποίων τα συμφέροντα πρέπει να προστατευθούν απέναντι στην καταχρηστική άσκηση της ελευθερίας και έκφραση ατομικής βούλησης του καθενός οδηγού. Το τί συμβαίνει, όμως, στο εσωτερικό του κάθε κινούμενου οχήματος -αν δεν πρόκειται για τέλεση αξιόποινης πράξης- αποτελεί ιδιωτική υπόθεση. Έτσι, μια κάμερα μπορεί, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, να καταγράψει την κίνηση στους δρόμους, όχι όμως και να φωτογραφίζει το εσωτερικό των οχημάτων.

Με πρόσφατη απόφαση του Αρείου Πάγου κρίθηκε ότι είναι νόμιμη η μαγνητοσκόπηση χώρου εργασίας προκειμένου να εξακριβωθεί από τον εργοδότη η τέλεση σε βάρος του αξιόποινης πράξης (λ.χ. υπεξαίρεσης) από υπάλληλο. Εδώ θεωρήθηκε ο χώρος μη ιδιωτικός ή πάντως δικαιολογημένο το συμφέρον του εργοδότη που δεν μπορούσε αλλιώς να διαφυλαχθεί.

2) Με τη σύγχρονη εκπληκτική ηλεκτρονική τεχνολογία η κατάλυση κάθε μυστικότητας στη ζωή μας είναι δεδομένη και αναπόφευκτη. Αναφορικά με τις δημόσιες εμφανίσεις μας (το δημόσιο βίο γενικά) αυτή η κατάλυση είναι και θεσμικά επιτρεπτή. Ο ιδιωτικός βίος προστατεύεται, όπως είδαμε, αλλά τα "παραθυράκια" του νόμου είναι τόσα, ώστε με κατάλληλους νομικούς χειρισμούς η κατάλυση και εκεί του απορρήτου να μπορεί να δικαιολογηθεί (ως θεσμικά ανεκτή).

Πώς θα αντιδράσει ο πολίτης σ' αυτό το ηλεκτρονικό του "ξεγύμνωμα";

Κατά τη γνώμη μου, η μόνη λύση είναι να ΑΓΝΟΗΣΟΥΜΕ το φαινόμενο και να αμφισβητήσουμε την αξιοπιστία της αξιοποίησής του εκ μέρους της εξουσίας. Η πληθώρα των "αποκαλύψεων" ευτελίζει τη σημασία τους, όπως ο πληθωρισμός την αξία του χρήματος.

Ιωάννης Μανωλεδάκης

Η "Δημοκρατία" σε παρακολουθεί

"Δεν υπήρχε φυσικά κανένας τρόπος να γνωρίζεις εάν σε παρακολουθούσαν οποιαδήποτε στιγμή. Μόνο να υποθέσεις μπορούσες πόσο συχνά ή σε ποιο προσωπικό σύστημα η Αστυνομία της Σκέψης συνδέονταν. Ήταν ακόμα πιθανό ότι παρακολουθούσαν τους πάντες, κάθε στιγμή. Έπρεπε να ζεις -ζούσες από συνήθεια που σου είχε γίνει ένστικτο- με την υπόθεση ότι κρυφάκουγαν κάθε σου ήχο κι ότι εξέταζαν εξονυχιστικά κάθε σου κίνηση εκτός από εκείνες τις στιγμές που ζούσες στο απόλυτο σκοτάδι".
(Τζορτζ Όργουελ, "1984")

Στις 24/5/2005 λήγει η εξάμηνη άδεια που είχε παραχωρήσει η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, από τις 25/11/2004, στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, για τη λειτουργία του κλειστού κυκλώματος τηλεόρασης στους δρόμους της Αθήνας, με πρόσχημα τη διαχείριση της κυκλοφορίας. Η "βάφτιση" του ρόλου τους σε ρυθμιστικό κυκλοφορίας αποτέλεσε την ύστατη λύση στην κρατική ανάγκη για κοινωνικό έλεγχο, προκειμένου να μην κριθεί ότι η υπερβολική και ξαφνική κρατική εξάπλωση των συστημάτων εικονοληψίας σε δημόσιους χώρους θα οδηγούσε σε αδικαιολόγητους περιορισμούς ατομικών δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών, δεδομένου ότι βάσει της αρχής της αναλογικότητας οι "πολίτες" δεν πρέπει να υποβάλλονται σε δυσανάλογες, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, διαδικασίες συλλογής δεδομένων που τους καθιστούν μαζικά αναγνωρίσιμους σε οποιοδήποτε χώρο.

Αν και κατά το "νεκρό" χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μετά το πέρας των Ολυμπιακών Αγώνων, μεταξύ 4/10/2004 και 25/11/2004, οι κάμερες εξακολουθούσαν να λειτουργούν παρότι τυπικά είχαν τεθεί εκτός λειτουργίας, ωσότου η Αρχή αποφασίσει για τη μελλοντική τους χρήση και παρά τις δημόσιες παρεμβάσεις και καταγγελίες για την παράνομη λειτουργία τους, αλλά και την πρότερη δήλωση αδυναμίας της Αρχής για έλεγχο τους ελλείψει προσωπικού, μια διαφορετική απόφαση δεν ήταν αναμενόμενη.

Η αιτία είναι πολύ απλή. Όσο και αν η Α.Π.Δ.Π.Χ. διατυμπανίζει ότι έχει ιδρυθεί ως ανεξάρτητος διοικητικός φορέας, έχει τον ίδιο "εργοδότη" με το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και το αρχηγείο της ελληνικής αστυνομίας, το κράτος. Έτσι, παρά τις προφανείς ενδείξεις για τις βλέψεις και σκοπούς της ΕΛ.ΑΣ για παράνομη πολυσχιδή επεξεργασία δεδομένων με αποτέλεσμα την κατάφορη καταπάτηση ατομικών δικαιωμάτων, η συνεργός Αρχή, λαμβάνοντας την απόφαση υπ. αριθ. 63/2004, επέτρεψε τη λειτουργία του συστήματος παρακολούθησης με αποκλειστικό όμως σκοπό τη διαχείριση της κυκλοφορίας οχημάτων. Μάλιστα, υπογραμμίζοντας τον αποκλειστικό ρόλο της ειδικής αυτής χρήσης έθεσε τους εξής όρους, που αυτοαναιρούνται από τις θέσεις που έχουν οι κάμερες στο κέντρο της Αθήνας και από την εμφανέστατη "διαφορετική" χρήση τους:

1) Απαγορεύεται η χρήση του συστήματος και η αξιοποίηση των δεδομένων, που συλλέγονται μέσω του συστήματος και καταγράφονται σε αυτό, για οποιονδήποτε άλλο λόγο, συμπεριλαμβανομένης της διαπίστωσης παραβατικών πράξεων, άλλων από αυτές, που σχετίζονται με την διαχείριση της κυκλοφορίας.

2) Επιτρέπεται η λειτουργία εκείνων των καμερών, οι οποίες είναι εγκατεστημένες σε οδικούς άξονες μεγάλης κυκλοφορίας για την διαχείριση της οποίας είναι απαραίτητη η χρήση των καμερών. Απαγορεύεται η λειτουργία των καμερών που είναι εγκατεστημένες σε δρόμους περιορισμένης κυκλοφορίας, πλατείες, πάρκα, πεζόδρομους, και χώρους συνάθροισης πολιτών (π.χ. εισόδους θεάτρων). Οι κάμερες του γηπέδου Παναθηναϊκού, του πεζόδρομου της Κοραή, της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, της πλατείας Συντάγματος, της πλατείας Κοτζιά, της Πανεπιστημίου που είναι στραμμένες στα Προπύλαια και στην έξοδο του μετρό, της Σταδίου που είναι στραμμένη σε fast food, του πεζόδρομου της Ερμού, αποδεικνύουν πως μόνο την κυκλοφορία δεν ελέγχουν.

3) Οι κάμερες θα πρέπει να λειτουργούν κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην είναι δυνατή η λήψη και η καταγραφή εικόνων της εισόδου ή του εσωτερικού των κατοικιών. Ως εκ τούτου θα πρέπει οι κάμερες να ρυθμιστούν έτσι ώστε είτε να είναι σταθερές ή να επιτρέπεται η προβολή ορισμένων περιοχών μέσω καταλλήλων περιορισμών της οπτικής γωνίας, κλίσης και ζουμ.

4) Απαγορεύεται η λήψη και η καταγραφή ήχου. Ως εκ τούτου, τα μικρόφωνα θα πρέπει να απομακρυνθούν από τους στύλους, στους οποίους έχουν τοποθετηθεί.

5) Απαγορεύεται η λειτουργία των καμερών που είναι εγκατεστημένες σε διασταυρώσεις ή οδικούς άξονες όταν σ' αυτούς έχει διακοπεί η κυκλοφορία των οχημάτων π.χ. κατά τη διάρκεια εκδηλώσεων, διαδηλώσεων, κ.λπ. Οι κάμερες της Πανεπιστημίου, της πλ. Κλαυθμώνος και της Σταδίου κατα τη διάρκεια διαδηλώσεων, όπου όχι μόνο καταγράφουν διαδηλωτές αλλά περιστρέφονται και παρακολουθούν τις πορείες, επιβεβαιώνουν τους όρους 3 και 5!

6) Το σύστημα θα πρέπει να παρακολουθείται και να ελέγχεται μόνον από το ΘΕΠΕΚ της Διεύθυνσης Τροχαίας, όπου θα τηρείται η βάση δεδομένων και ο εξοπλισμός, που υποστηρίζει την επεξεργασία, και δεν θα έχει πρόσβαση σε αυτό, ούτε θα είναι διαθέσιμο σε οποιαδήποτε άλλη Υπηρεσία εκτός της Διεύθυνσης Τροχαίας.

7) Απαγορεύεται η διαβίβαση δεδομένων σε τρίτους.

8) Τα δεδομένα θα τηρούνται το πολύ για επτά ημέρες μετά την παρέλευση των οποίων, τα στοιχεία θα πρέπει να διαγράφονται.

9) Επιβάλλεται απαρεγκλίτως η τήρηση των μέτρων ασφάλειας του συστήματος επεξεργασίας και αποθήκευσης δεδομένων.

10) Για κάθε μία από τις κάμερες, πριν το άτομο εισέλθει στην εμβέλειά της ενημερώνεται με τρόπο πρόσφορο και σαφή (επαρκής αριθμός ευδιάκριτων πινακίδων σε εμφανή σημεία), ότι εισέρχεται σε χώρο, ο οποίος βιντεοσκοπείται, καθώς επίσης και για το σκοπό της βιντεοσκόπησης.

Ως εκ τούτου, ο απόλυτος κρατικός έλεγχος της ζωής μας δεν παραμένει απλά μια επινόηση του Τζορτζ Όργουελ καθώς ο εφιάλτης του συγγραφέα ζωντανεύει μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα της Αθήνας. Οι κάμερες, που μας άφησαν κληρονομιά κρατικής καταστολής κι ελέγχου οι Ολυμπιακοί Αγώνες, οι κάμερες που θα ξηλώνονταν μετά το πέρας των Αγώνων, αλλά τελικώς έμειναν, οι κάμερες που αποδεδειγμένα λειτουργούν παράνομα ενάντια σχεδόν σε κάθε όρο και προϋπόθεση που τέθηκε για τη νόμιμη λειτουργία τους, έχουν βυθίσει, με το δικό τους τρόπο, στο σκοτάδι τα ατομικά

Λεωφόρος Αλεξάνδρας - Άρειος Πάγος

Λεωφόρος Αλεξάνδρας - Γήπεδο Παναθηναϊκού

Μετρό Συντάγματος

Μετρό Συντάγματος

δικαιώματα όσων ζουν στην Αθήνα. Είναι τουλάχιστον γελοία και υποκριτική η βαριά περίπτωση "μυωπίας" της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα στην πόλη μάλιστα που έχει την έδρα της, αλλά ακόμη πιο γελοία και ιταμή θα είναι η προσπάθεια του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης όταν, μετά τις 24/5/2005, υποβάλλει "προς χάριν της ευταξίας και ευνομίας" για ακόμη μια φορά έγγραφη αίτηση στην Αρχή για ανανέωση της παράτασης λειτουργίας του κλειστού κυκλώματος τηλεόρασης στο οδικό δίκτυο του Νομού Αττικής με σκοπό τη "διαχείριση της κυκλοφορίας".

Λαμβάνοντας λοιπόν ως δεδομένη την κρατική ασυδοσία την οποία αποδεικνύουν οι παραπάνω φωτογραφίες κρίνεται αναγκαίο να υπενθυμισθεί ότι:

● Οι κάμερες δεν κάνουν διαχωρισμούς. Οι κάμερες και οι χειριστές τους από τη φύση της λειτουργίας και εργασίας τους αντιμετωπίζουν κάθε διερχόμενο ως πιθανό "εγκληματία" αφού ελέγχουν τις κινήσεις όχι μόνο αυτών που μπορεί να θεωρηθούν ύποπτοι αλλά όλων όσων ανεξαιρέτως εισέλθουν στο πεδίο λήψης τους καταπατώντας έτσι τη θεμελιώδη αρχή του αστικού συστήματος δικαιοσύνης, "αθώος έως αποδείξεως του αντιθέτου".

● Το παραπάνω γεγονός επιπλέον επιβεβαιώνεται από το δεδομένο της (σκόπιμης;) έλλειψης προειδοποίησης προς κάθε διερχόμενο με ιδιαίτερα σαφή και εμφανή τρόπο πέρα από ελάχιστες ταμπέλες που αφορούν κυρίως τις χαμηλές και ευδιάκριτες κάμερες της τροχαίας με φλας.

● Επιβεβαιώνεται από το ιδιαίτερα μεγάλο ύψος στο οποίο έχουν εγκατασταθεί με σκοπό να μη γίνονται αντιληπτές παρά μόνο από τους ιδιαίτερα παρατηρητικούς/ές.

● Έχουν καμουφλαριστεί με ανάλογα χρώματα και ύψος με τις λάμπες των δρόμων ή με το τσιμέντο των πολυκατοικιών προκειμένου να μη διακρίνονται εύκολα ακόμα και από κάποιους/ες που θα επιθυμούσαν να τις εντοπίσουν με "γυμνό" μάτι.

● Κατά συνέπεια, ουσιαστικός τους σκοπός είναι ο απόλυτος έλεγχος και η καταγραφή κινήσεων ατόμων ή ομάδων ή ακόμη η επιβολή προστίμων με "κρυφό" τρόπο και όχι η αποθάρρυνση τέλεσης "αξιόποινων" πράξεων όπως οι αρχές υποστηρίζουν.

● Οι κάμερες ενισχύουν την "εγκληματικότητα". Αν και ο υποτιθέμενος σκοπός τους είναι η αποθάρρυνση τέλεσης αξιόποινων πράξεων, στατιστικά στοιχεία από την πολυετή χρήση τους σε χώρες του εξωτερικού αποδεικνύουν ότι το μέτρο απλά άλλαξε τον τόπο τέλεσης "αξιόποινων" πράξεων μεταφέροντας τον από τους δρόμους κυριολεκτικά μέσα στα σπίτια και καταστήματα των θυμάτων, ενώ ταυτόχρονα παρατηρήθηκε αύξηση στα προμελετημένα και θανατηφόρα εγκλήματα.

● Οι κάμερες δεν αναγνωρίζουν "ενόχους". Προκειμένου κάποιος "ένοχος" να αποφύγει την αναγνώριση μπορεί απλά να προστατευθεί φορώντας κουκούλα, καπέλο, τζόκεϊ, κλπ. Για τον ίδιο λόγο οι κάμερες είναι άχρηστες στη βροχή καθότι πολλοί κρατούν ομπρέλες.

● Οι κάμερες δεν είναι αλάνθαστες. Θεωρείται δεδομένο το ανθρώπινο λάθος στη χρήση όσων τις χειρίζονται και τα κοινότοπα "λάθη" στα οποία υποπίπτουν. Έρευνες αποδεικνύουν ότι οι κάμερες θα εστιάσουν σε μία εντυπωσιακά ντυμένη γυναίκα και θα αγνοήσουν έναν άντρα ντυμένο με κουστούμι που μπορεί να διαπράττει ληστεία μερικά μέτρα πιο πέρα.

● Η κρατική καταστολή κι έλεγχος με τη χρήση καμερών δίνει το παράδειγμα κι ενισχύει την εξάπλωση και καταστρατήγηση από τον ιδιωτικό τομέα

Πεζόδρομος Ερμού - Σύνταγμα

των συστημάτων εικονοληψίας κι επεξεργασίας δεδομένων. Στην Ελλάδα, μέχρι στιγμής, οι κάμερες έχουν χρησιμοποιηθεί για εκβιασμούς, κυκλώματα πορνογραφίας κλπ. που διοχετεύουν το υλικό που συλλέγεται από αυτές στο διαδίκτυο ή μεταβιβάζεται μέσω κινητών τηλεφώνων.

● Ένα από τα τεχνικά χαρακτηριστικά που διαθέτουν οι κάμερες που χρησιμοποιεί η ΕΛ.ΑΣ είναι ο συνεχής έλεγχος σωματικών χαρακτηριστικών, συμπεριλαμβανομένου του προσωπικού τρόπου βαδίσματος

οι κάμερες που θα ξηλώνονταν μετά το πέρας των Αγώνων, αλλά τελικώς έμειναν, οι κάμερες που αποδεδειγμένα λειτουργούν παράνομα ενάντια σχεδόν σε κάθε όρο και προϋπόθεση που τέθηκε για τη νόμιμη λειτουργία τους, έχουν βυθίσει, με το δικό τους τρόπο, στο σκοτάδι τα ατομικά δικαιώματα όσων ζουν στην Αθήνα

και η διασταύρωση τους με βάση ηλεκτρονικών δεδομένων ατόμων χωρίς λευκό ποινικό μητρώο. Ανάλογα συστήματα παρακολούθησης με ανάλογα τεχνικά χαρακτηριστικά ελέγχου έχουν αποτύχει παταγωδώς στο εξωτερικό και ιδιαίτερα στη Μ. Βρετανία όπου η συγκεκριμένη τεχνολογία αναπτύχθηκε και εφαρμόστηκε για πρώτη φορά και φυσικά εγκυμονεί τρομακτικούς κινδύνους για όλους μας. Το 80% ποσοστό επιτυχίας που υποτίθεται ότι το συγκεκριμένο σύστημα εγγυάται σημαίνει ότι σε πιθανή περίπτωση σύλληψης ο ένας στους πέντε θα είναι πρακτικά "αθώος". Το ποσοστό αυτό είναι ακόμα ποιο μεγάλο αν αναλογιστούμε τη διαπόμπευση τόσων ανυποψίαστων που είχαν συλληφθεί και τη συμπεριφορά των αστυνομικών οργάνων απέναντι τους (περιστατικά βίαιων ξυλοδαρμών) αποκλειστικά και μόνο επειδή έμοιαζαν με τον τότε καταζητούμενο Πάσσαρη.

Αν αυτό είναι το κύρος και η ισχύς του πολιτεύματος στο οποίο η εξουσία βρίσκεται στα χέρια του δήμου (κράτους), τότε, η "δημοκρατία" δεν μας παρακολουθεί απλώς, η "δημοκρατία" τρομοκρατεί.

Tar

Πλατεία Κάνιγγος

Πλατεία Συντάγματος

Πεζόδρομος Κοραή

Πανεπιστημίου κατά τη διάρκεια πορείας

Σύνταγμα κατά τη διάρκεια πορείας

Σύνταγμα στη συνέχεια της πορείας

Η εξωθεσμική δράση σαν απάντηση στο αστικό πανεπιστήμιο

Η αντίσταση στις επιθέσεις των κυρίαρχων μέσω της εξωθεσμικής δράσης, μπορεί να οδηγήσει σε ένα πλαίσιο συνολικής αντίστασης και ανατροπής του ελεγχόμενου από το κεφάλαιο πανεπιστημίου

Η επιβολή της κυρίαρχης ιδεολογίας στο πανεπιστήμιο έχει ακολουθήσει την ίδια εξέλιξη με τους άλλους κοινωνικούς θεσμούς (εργασία, υγεία κλπ), οι οποίοι είναι στο σύνολό τους διαποτισμένοι από την ιδεολογία του κέρδους.

Ο πανεπιστημιακός χώρος δε μπορεί να αναπτύξει ανατρεπτικές δράσεις αν δεν υπάρξει μια ευρύτερη κοινωνική δυναμική σε ριζοσπαστική κατεύθυνση. Η "ακαδημαϊκή ελευθερία" και ανεξαρτησία του πανεπιστημίου ουσιαστικά αποτελεί μια ψευδαίσθηση καθώς ο ρόλος των ιδρυμάτων στα χέρια των κυρίαρχων δεν είναι άλλος από την παραγωγή χειραγωγήσιμων εργαζομένων.

Όσο αφορά στο εσωτερικό του πανεπιστημίου, οι δομές που έχουν σχηματοποιηθεί κινούνται ξεκάθαρα στα αστικά πλαίσια σε μια αντιγραφή του κοινωνικού γίγνεσθαι, με τις γενικές συνελεύσεις να μοιάζουν απελπιστικά πλέον με το ελληνικό κοινοβούλιο, σε μια συνεχή διαπαραταξιακή διακομματική σύρραξη που ως στόχο έχει τη μεγαλύτερη δυνατή συγκομιδή ψηφοφόρων για τις εκλογές, οι οποίες με τη σειρά τους δεν διαφέρουν από τις ανάλογες εθνικές.

Αποτέλεσμα αυτών των νορμών στις δομές του πανεπιστημίου είναι η καταστρατήγηση νοημάτων που θα μπορούσαν να στηρίξουν την ύπαρξη ενός αυτόνομου φοιτητικού κινήματος όπως η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια και η αντίσταση στις επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου. Για τους ίδιους λόγους - το αστικό περιβάλλον του πανεπιστημίου- καθίσταται αδύνατη η έκφραση αυτόνομου αντικαθεστωτικού λόγου, και η δημιουργία ενός κινήματος που θα βλέπει σε ριζοσπαστική κατεύθυνση. Αυτοί είναι οι θεσμοί που έχουν οδηγήσει στην έλλειψη ενός αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος.

Επιπλέον στο σημερινό, επικίνδυνα αποπολιτικοποιημένο κλίμα που υπάρχει, τόσο στην κοινωνία όσο και στο ίδιο το πανεπιστήμιο, είναι αδύνατη η υπέρβαση των θεσμών από μεριάς των συμμετεχόντων φοιτητών. Η συμμετοχή σε αυτούς τους θεσμούς απλά επικυρώνει και ανακυκλώνει τα ήδη προαποφασισμένα, σε ένα κλίμα συναίνεσης.

Σήμερα λοιπόν και ενώ η εκπαίδευση δέχεται μία από τις πιο σφοδρές επιθέσεις των τελευταίων 15 χρόνων, δείχνει όλο και πιο απαραίτητη η ολική ρήξη με τους θεσμούς και τις δομές εκπροσώπησης των φοιτητών. Η μόνη λύση που διαφαίνεται απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο είναι η εξωθεσμική δράση. Αυτή η δράση, απελευθερωμένη από τις αντιδραστικές υπάρχουσες δομές του πανεπιστημίου, μπορεί να οδηγήσει σε μια δυναμική απάντηση μέσω ουσιαστικής αντίστασης στα σχέδια για μεταρρυθμίσεις στο χώρο της παιδείας, που θα συνδέεται και θα παίρνει θέση και απέναντι στις βλέψεις των κυρίαρχων που αφορούν το αδιάσπαστο σύνολο της κοινωνίας. Η αντίσταση στις επιθέσεις των κυρίαρχων μέσω της εξωθεσμικής δράσης μπορεί να οδηγήσει σε ένα πλαίσιο συνολικής αντίστασης και ανατροπής του ελεγχόμενου από το κεφάλαιο πανεπιστημίου.

Έπειτα από μια χρονιά συνεχούς παρακολούθησης όλων των μέσων λήψης αποφάσεων στο χώρο του πανεπιστημίου, σαν αντιεξουσιαστές, διαπιστώσαμε ότι η αδυναμία δημιουργίας ενός αγωνιστικού κινήματος, εντοπίζεται πολύ περισσότερο στους τρόπους δράσης των φοιτητών σε όλα τα επίπεδα παρά στην έλλειψη συγκροτημένου ιδεολογικού λόγου με σαφή στοχοθεσία. Η συμμετοχή στις υπάρχουσες διαδικασίες μπορεί μόνο να καταστήσει ακίνδυνο ένα κομμάτι κόσμου που ενδιαφέρεται να αποτελέσει το ριζοσπαστικό πόλο αντίστασης στο πανεπιστήμιο.

Με βάση τα παραπάνω γίνεται σαφές ότι η πιο ολοκληρωμένη απάντηση στα σχέδιά τους είναι η δημιουργία μιας ανοιχτής συνέλευσης με αφορμή τις σχεδιασμένες αλλαγές στην εκπαίδευση, η οποία θα λειτουργεί με πραγματικά αμεσοδημοκρατικό χαρακτήρα και σε ρήξη με την υπάρχουσα καθεστωτική συνέλευση των κομμάτων. Η έλλειψη προέδρου, ο μη ελεγχόμενος χρόνος ομιλίας, ο μη διαχωρισμός των ομιλητών, η μη αναγκαία σύγκλισή της από το δ.σ. μπορούν να αποτελέσουν τα χαρακτηριστικά μιας τέτοιας συνέλευσης. Ο κύριος στόχος μιας τέτοιας προσπάθειας εστιάζεται στο να συσπειρωθούν άτομα σε έναν πόλο με ριζοσπαστική κατεύθυνση, με σκοπό την δράση απέναντι στα σχέδια κράτους και αφεντικών.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Κομοτηνής

Το "όχι στην αξιολόγηση"

Ανέκαθεν στον ξύλινο πολιτικό λόγο υπήρχαν λέξεις με αφηρημένο περιεχόμενο, και ήταν η αοριστία τους αυτή που έδινε νόημα στον λόγο αυτό. Το "έθνος", η "πρόοδος", αντικαταστάθηκαν πια από τον "εκσυγχρονισμό", τη "διαφάνεια", και στο χώρο της παιδείας, από την "αξιολόγηση". Κι επειδή υποτίθεται ότι εκφράζουν κάτι κοινώς συνομολογημένα καλό, είναι αυταπόδεικτο το ότι όλοι πρέπει να συμφωνήσουν ή έστω να συναινέσουν στην υλοποίησή τους. Η αφηρημένη φρασεολογία είναι προπαγάνδα των κρατούντων. Αν δεν προσδιοριστεί το ποιοι είναι οι στόχοι, ποιοι ασκούν πίεση, ποιος χρηματοδοτεί, ποιος υλοποιεί, χωρίς δηλαδή περαιτέρω προσδιορισμό, αυτές οι λέξεις είναι ένα τίποτα.

Η "αξιολόγηση" είναι η λέξη - κλειδί στην μεταρρύθμιση που προωθείται σε ΑΕΙ - ΤΕΙ εδώ και πολλά χρόνια. Τώρα επιταχύνεται εν όψει της συνόδου των υπουργών παιδείας της Ε.Ε. στις 19 Μαΐου. Εννοείται βέβαια ότι χωρίς να προσδιοριστεί το πώς θα υλοποιηθεί αυτή η "αξιολόγηση", τι σκοπούς εξυπηρετεί, με ποιο όργανο, ποια είναι τα μέλη του, ποιοι το κατευθύνουν, με ποιους συνεργάζεται, πώς λειτουργεί και από πού χρηματοδοτείται, το μόνο σίγουρο είναι ότι για άλλη μια φορά η εξουσία προτιμά τον ξύλινη φρασεολογία για να προπαγανδίσει -οι επεξηγήσεις θα αποκάλυπταν ποιοι είναι οι στόχοι της μεταρρύθμισης και ποιοι την υπαγορεύουν. Η διαδικασία επιχειρηματικοποίησης των ΑΕΙ - ΤΕΙ, η εμπορευματοποίηση της γνώσης, ο έλεγχος και η εξάρτηση της εκπαίδευσης από κράτος και κεφάλαιο, είναι οι γενικές κατευθύνσεις της προωθούμενης εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, εναρμονισμένες πάντα με τις ντιρεκτίβες της Ε.Ε.

Αξιολόγηση σημαίνει πρώτ' απ' όλα κρίση. Και στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος, όχι κρίση μεταξύ ίσων, αλλά από κάποιον ιεραρχικά ανώτερο, και με βάση όχι τις ανάγκες των φοιτητών ή της κοινωνίας, αλλά του κράτους και κεφαλαίου (συμπεριλαμβανομένων των εκάστοτε κομματικών σκοπιμοτήτων στα "δικά τους παιδιά"). Άρα είναι ανούσιο να συζητάμε για αξιολόγηση, διότι στις παρούσες τουλάχιστον συνθήκες, τόσο αυτοί που θα την υλοποιήσουν όσο και αυτοί για χάρη των οποίων θα γίνει, είναι στην απέναντι πλευρά.

Εδώ πρέπει να υπάρξει προβληματισμός πέραν της κλασικής αριστερίστικης (οι υπόλοιποι - καθεστωτικοί- όχι μόνο δεν αντιστέκονται, αλλά συναινούν, αν δεν συμμετέχουν κιόλας στις παραπάνω διαδικασίες) νοοτροπίας και κριτικής: στην αξιολόγηση το πρόβλημα δεν είναι μόνο η συγκεκριμένη αξιολόγηση ή το τάδε νομοσχέδιο, αλλά γενικότερα η έννοια της αξιολόγησης. Ως αναρχικοί τουλάχιστον, λέγοντας "όχι στην αξιολόγηση" δεν εννοούμε ότι η συγκεκριμένη είναι "κακή", πιστεύοντας ότι στο υπάρχον κοινωνικό σύστημα μπορεί να γίνει μια "καλή" αξιολόγηση, με "σωστά" κριτήρια. Ούτε φυσικά αποσκοπούμε στην ασυδοσία, εξομοιώνοντας κάποιον που προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο με κάποιον που η αμάθειά του τον κάνει επικίνδυνο (π.χ. γιατρός) κατά την άσκηση του επαγγέλματός του.

Επειδή στις υπάρχουσες κοινωνικές συνθήκες η μόνη αξιολόγηση που μπορεί να γίνει είναι αυτή που δρομολογείται ή μια παρόμοιά της (και δεν θα μπορούσε να γίνει κι αλλιώς), η εξ ολοκλήρου άρνησή της είναι αδιαπραγμάτευτη.

Άγγελος Φελεσάκης

ΟΜΑΔΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ & ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Η άλλη πραγματικότητα

Το κάλεσμά μας

Ένα φάντασμα κυκλοφορεί στην Ευρώπη... Κάθε μέρα κινείται γύρω σας... Στο λεωφορείο κάθεται δίπλα σας. Αν και το βλέπετε παντού μπροστά σας, αυτό παραμένει σιωπηλό, όπως άλλωστε και κάθε φάντασμα... Το φάντασμα αυτό αποτελείται από εκατομμύρια μετανάστες και πρόσφυγες, οι οποίοι, παρόλο που είναι το πιο καταπιεσμένο κομμάτι της κοινωνίας σας, καταφέρνουν να σιωπούν...

Είμαστε απ' αυτούς που δεν μπορούν πια να σιωπούν

Το φαινόμενο της μετανάστευσης από την Ανατολή προς τη Δύση και από το Νότο προς τον Βορρά ρίχνει την μάσκα του σύγχρονου πολιτισμού του δυτικού κόσμου. Αξίες που δήθεν χαρακτηρίζουν το σύγχρονο κόσμο όπως ισότητα, ελευθερία, ανθρώπινα δικαιώματα, δημοκρατία κ.τ.λ., καταρρέουν με τον πλέον... γλαφυρό τρόπο όταν πρόκειται για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες υπόκεινται σε ένα νομικό καθεστώς, κάπου ανάμεσα σε αυτό του πολίτη και... του σκλάβου: Η καθημερινή μας ζωή είναι γεμάτη από δείγματα αυτής της πραγματικότητας. Το πιο απλό παράδειγμα είναι οι... διαφόρων χρωμάτων κάρτες που κουβαλάμε. Μερικές από αυτές δεν έχουν καν τη φωτογραφία μας πάνω... Συμβολική απόδειξη ότι το κράτος, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, δεν τους αναγνωρίζει ούτε καν σαν "κανονικούς ανθρώπους".

Ξέρουμε ότι είναι απαραίτητο να αγωνιστούμε για ισότητα και ελευθερία για να μπορέσουμε να διατηρήσουμε την ανθρωπιά και τις αξίες μας

Στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης, γκρεμίζονται οι τοίχοι για το κεφάλαιο και τα εμπορεύματα ενώ ταυτόχρονα υψώνονται τοίχοι μπροστά στους ανθρώπους. Οι αφέντες του κόσμου, αυτοί που οικοδόμησαν αυτό το σύστημα, ταυτόχρονα έπνιξαν στον θάνατο τις χώρες από τις οποίες προερχόμαστε με τους πολέμους, τις φασιστικές κυβερνήσεις και την πείνα. Δεν μας άφησαν καμία άλλη διέξοδο πέρα από τη μετανάστευση. Ερχόμαστε από το Ιράκ, το Αφγανιστάν, τη Σομαλία, το Κονγκό, όπου οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι έσφαξαν και σφάζουν τους λαούς... Ερχόμαστε από την Παλαιστίνη, το Κουρδιστάν, την Τουρκία, το Πακιστάν, όπου η φασιστική βαρβαρότητα τρομοκρατεί όλους όσους αντιστέκονται. Από την Αλβανία, την Πολωνία, τη Ρουμανία, που έπνιξαν στη φτώχεια οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές... Ερχόμαστε από το Μπανγκλαντές, τη Νιγηρία, τις Ινδίες, το Μαρόκο όπου η ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση αφανίζει τους φυσικούς πόρους. Οι συνθήκες ζωής στο σημερινό καπιταλιστικό σύστημα ενώνουν εμάς, τους πολιτικούς και οικονομικούς μετανάστες, μεταξύ μας, αλλά και με την ευρωπαϊκή εργατική τάξη. Διότι αποτελούμε πλέον αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της κοινωνίας...

Οι μετανάστες είναι ένα από τα πιο "καυτά" ζητήματα σήμερα... Επειδή με το που πατάνε το πόδι τους σε αυτή την χώρα, φυλακίζονται και κρατούνται μέχρι και τρεις μήνες κάτω από απάνθρωπες συνθήκες, επειδή, χωρίς καν να απαιτείται κάποια δικαιολογία, μπορούν να κρατηθούν και να βασανιστούν στα σύνορα και στα αστυνομικά τμήματα, επειδή αναγκάζονται να δουλεύουν στις πιο βρόμικες δουλειές με πιο χαμηλά μεροκάματα, επειδή ανά πάσα στιγμή βρίσκονται αντιμέτωποι με τον κίνδυνο της σύλληψης, της απέλασης, καθώς και κάθε είδους ρατσιστικών επιθέσεων... Ο φασισμός, τον οποίο οι λαοί με τόσους αγώνες είχαν στείλει πίσω στη τρύπα του κατά την διάρκεια του Β Παγκόσμιου Πολέμου, υψώνεται ξανά απέναντι στους μετανάστες...

Η πλειοψηφία των μεταναστών βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωποι με αυτή την πραγματικότητα, δεδομένου όμως ότι οι περισσότεροι από αυτούς προέρχονται από χώρες στις οποίες ο θάνατος... θερίζει, οι συνθήκες που βιώνουν εδώ είναι συγκριτικά καλύτερες. Από την άλλη, για αυτούς που μετανάστευσαν για οικονομικούς λόγους, το γεγονός ότι κερδίζουν λίγα χρήματα παραπάνω απ' ό,τι στη χώρα τους φαίνεται να υπερισχύει της ανάγκης τους να οργανωθούν και να ενταχθούν στους κοινωνικοπολιτικούς αγώνες: για έναν μετανάστη, το να ενταχθεί στον κοινωνικο - πολιτικό αγώνα δεν υπόσχεται μια καλύτερη ζωή... Τουλάχιστον μέχρις ότου το κίνημα των μεταναστών να αποτελέσει έναν δυναμικό κοινωνικό παράγοντα, ο αγώνας για τα ζητήματα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες δεν μπορεί παρά να είναι ζήτημα τιμής, ορμώμενος από την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Για αυτούς τους λόγους, επιλέγουμε αυτό τον δρόμο, παρόλο που δεν είμαστε παρά μια χούφτα άνθρωποι. Για αυτούς τους λόγους αρνούμαστε να συμμετέχουμε στις μεταναστευτικές οργανώσεις οι οποίες δεν επιτελούν καμία ουσιαστική λειτουργία πέρα από το να εκδηλώνουν μία παθητική αλληλεγγύη. Εμείς δεν είμαστε απλά το παθητικό αντικείμενο μίας αφηρημένης αλληλεγγύης. Για αυτό και δεν τρέφουμε καμία εκτίμηση για τους "οριενταλιστές", που μας αντιμετωπίζουν σαν "εξωγήινους" και δήθεν ασχολούνται με τα προβλήματά μας. Για τους ίδιους λόγους άλλωστε αρνούμαστε να αγωνιστούμε στα πλαίσια μιας πολιτικής παράταξης και επιλέγουμε τον δρόμο της αυτοοργάνωσης του αγώνα μας. Δεν είμαστε παθητικά αντικείμενα αλληλεγγύης αλλά ενεργά υποκείμενα απέναντι στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα. Ο όρος "αλληλεγγύη" αποκτά νόημα μόνο όταν συνδυάζεται με τον όρο "συλλογικός αγώνας". Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές (καταστρατήγηση των κοινωνικών και ατομικών ελευθεριών, υποβάθμιση του κράτους πρόνοιας, αντι-εργατικές πολιτικές, κάμερες, αστυνόμευση, ανεργία, ακρίβεια κλπ.) αφορούν στον ίδιο βαθμό τόσο την ελληνική εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, όσο και τους μετανάστες.

Για αυτούς τους λόγους αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε την Ομάδα Μεταναστών & Προσφύγων Αθήνας (Ο.Μ.Π.Α.). Η Ο.Μ.Π.Α. είναι μια οργάνωση κοινωνικού αγώνα και αλληλεγγύης και όχι μια πλατφόρμα που λειτουργεί βάσει αντιπροσώπων... Ο κάθε ένας που συμμετέχει εκπροσωπεί τον εαυτό του. Μπορούν να συμμετέχουν όλοι όσοι είναι -και- αντιφασίστες και όσοι επιλέγουν να συμμετάσχουν στην Ο.Μ.Π.Α. βρίσκονται στην ίδια θέση με τους μετανάστες ακτιβιστές. Η Ο.Μ.Π.Α. είναι μια αντιφασιστική οργάνωση που ενεργεί χρησιμοποιώντας τα μέσα που αυτή θεωρεί θεμιτά.

Η Ο.Μ.Π.Α. σκοπεύει να συντονίσει τη δράση της με την Ομάδα Μεταναστών & Προσφύγων Θεσσαλονίκης η οποία δημιουργήθηκε πάνω στις ίδιες αρχές. Στα πλαίσια αυτής της συνεργασίας θα αναλάβει το τύπωμα και τη διακίνηση στην Αθήνα του περιοδικού: "Στον Κόσμο των Αφεντικών Όλοι Είμαστε Ξένοι".
Θα συντονίσει επίσης τη δράση της και με άλλες οργανώσεις που δραστηριοποιούνται στην Ευρώπη και διέπονται από τις παραπάνω αρχές. Επίσης επιθυμεί να συμβάλει και να βοηθήσει σε κάθε προσπάθεια που κινείται προς αυτήν την κατεύθυνση.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:
ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ!
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ!
ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ!
ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ, ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΝΟΜΟ
ΙΣΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΥΣ

Ομάδα Μεταναστών & Προσφύγων της Αθήνας (Ο.Μ.Π.Α.)
Διεύθυνση: Σπυρίδωνος Τρικούπη 21, Τ. Κ. 106 83, Εξάρχεια, Αθήνα
Τηλ: 210-38 29 179
E-mail: multeci_gocmen@yahoo.co.nz

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΜΠΛΟΚ

Βελούδινος Ολοκληρωτισμός

Το Κιργιστάν, η Ουκρανία, η Γεωργία και, παρ' όλες τις ιδιαιτερότητές του, ο Λίβανος, ανήκουν στον τελευταίο και πιο εξειδικευμένο κρίκο των λεγόμενων βελούδινων επαναστάσεων.

Μια μέθοδος, διότι περί αυτού πρόκειται, η οποία πήρε πρωτόλεια μορφή στην κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ -χαρακτηριστική είναι η εικόνα του Γιέλτσιν πάνω σε άρμα- και ολοκληρώθηκε κατά την ανατροπή του Μιλόσεβιτς. Σήμερα συνοδεύεται από έναν αδυσώπητο ιδεολογικοπολιτικό μηχανισμό. Στηρίζεται πάνω στους δίαυλους χρηματοδότησης που η δύση είχε ανοίξει από την εποχή του ψυχρού πολέμου, στην υποτυπώδη αντιγραφή κινηματικών διαδικασιών που προσφέρουν πλήρως ελεγχόμενες Μ.Κ.Ο., στην οργανωμένη χειραγώγηση του φαντασιακού των μεσαίων τάξεων. Αλήθεια όμως γιατί στο ίδιο πλαίσιο δεν εντάσσονται και οι εξεγέρσεις στον Ισημερινό, Βολιβία κλπ ;

Η ανακατανομή ισχύος που επέβαλε η κατάρρευση του μεταπολεμικού status, η διάλυση των παγκόσμιων οργανισμών επιτήρησης ή επιβολής των ζωνών επιρροής, η μεταβολή του πολέμου από μηχανισμό διαμόρφωσης συνόρων σε μηχανισμό διευθέτησης ρόλων, η έννοια του προληπτικού πολέμου, έχουν φτάσει πλέον στην μεταβολή των συνόρων της Βαλκανικής, στην αναμόρφωση του χάρτη της Μέσης Ανατολής και στη διάλυση όσων ζωνών επιρροής έχουν απομείνει στη Ρωσία. Δεν είναι τυχαία η αναφορά της Κοντολίζα Ράις στην ανάγκη ο λαός της Λευκορωσίας να διώξει τον τελευταίο δικτάτορα της Ευρώπης λίγο μετά το πέρας των συνομιλιών Ρωσίας - Λευκορωσίας για τη σταδιακή ένωση των δύο χωρών, καθώς και η δημιουργία Μ.Κ.Ο. στη Ρωσία με μόνο στόχο τον τερματισμό της μονοκρατορίας Πούτιν.

Το ιδεολογικοπολιτικό όραμα εδραίωσης ενός εξομοιωτικού οικουμενισμού στο όνομα της υπεροχής του δυτικού πολιτισμού παίρνει σάρκα και οστά. Από το "ή μ' αυτούς ή μ' εμάς" που πρόσφερε τη βάση μιας ταυτιστικής ηθικής περάσαμε στον στόχο της δεύτερης τετραετίας Μπους, την "μεταλαμπάδευση της δημοκρατίας στον κόσμο". Μια καθολική αρχή, η ηθική διάσταση ενός ιδεολογήματος, η επιβολή του ως φυσικού νόμου απαιτεί ως προϋπόθεση λειτουργίας κεντρικό έλεγχο πιστότητας των τιθέμενων αρχών.

Χρειάζεται ένα ανώτατο διοικητικό κέντρο που να είναι αλάθητο στην εκπροσώπηση της ιδεολογίας και υπερβατικού κύρους για τον καθορισμό της ηθικής δεοντολογίας. Το νέο αυτό ιερατείο με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχει έδρα του το κράτος. Απαραίτητη είναι η διεύρυνση του χώρου της καταστολής, της επιβολής των αρχών αυτών ως νόμων. Η δογματική αυθεντία της ιδεολογίας και η εξασφάλιση αντικειμενικότητας των κανονιστικών αρχών της νεοηθικής θα γίνουν το κέντρο ενός νέου δυναμικού πεδίου κατασκευής ταυτότητας. Έτσι η δημοκρατία υποστηρίζεται από τη κατασκευή της ταυτότητας του ανθρώπου της δύσης με βάση ένα νέο φοβικό σύνδρομο απέναντι σε όλους τους άλλους, με βάση την ανακατασκευή του δικαίου που αποκλείει κάθε μορφή διαφορετικότητας ως παραβατικότητα και προβάλλει τον δυτικό κόσμο σαν ένα ενιαίο σύνολο χωρίς παρεκκλίσεις.

Η στρατιωτικοποίηση των δυτικών μητροπόλεων, ο έλεγχος της πολυπλοκότητας της ζωής, οι νέοι απεχθείς τρομονόμοι και οι φασιστικής έμπνευσης αντιμεταναστευτικοί νόμοι έρχονται να εξασφαλίσουν αυτό το ενιαίο.

Αν το θείο δίκαιο απέρρεε από μια ανώτερη αυθεντία, μια υπεράνθρωπη δύναμη που ξεπερνούσε τη δυνατότητα του ατόμου να την κατανοήσει και να την ελέγξει, αν η εξουσία εκπορευόταν από τις ερμηνείες αυτού του δικαίου, σήμερα η εξουσία επιβάλλει την επιστροφή σ' ένα σύστημα κυκλικού χρόνου, ένα θείο δίκαιο που ο μεταφυσικός του άξονας ονομάζεται αγορά. "Για το σωστό σκοπό δεν υπάρχει νόμος" θα πει ο Χέγκελ, και το κράτος ως εγγυητής της ασφαλούς ανταγωνιστικότητας αναμορφώνει πλέον την πραγματικότητα. Η Καντιανή προσέγγιση επανέρχεται με τον όρο "γενικό καλό" και την απόλυτη πολεμική μηχανή επιβολής του.

Δημοκρατία είναι ένας μοχλός πλήρους ομογενοποίησης, ενσωμάτωσης των αντιθέσεων. Η αρχή της πλειοψηφίας συνθέτει σε κοινή νόρμα τη διαφορετικότητα των κοινωνικών διαχωρισμών διευρύνοντας τα όρια της συναίνεσης. Η έννοια του νέου γενικού συμφέροντος απαλλοτριώνει τη σύγκρουση ως θεμιτό πολιτικό στόχο. Το ερώτημα του δικαιώματος της μη συμμετοχής, της αμφισβήτησης ή και της πλήρους άρνησης έχει σαφώς ενταχθεί σε ένα αντιδίκαιο. Δημοκρατία είναι ένα ελεγχόμενο ποσοστό ελευθερίας που παραχωρείται στα άτομα ως μέρισμα μετοχής.

Η κοινωνική κριτική οφείλει να τοποθετηθεί εκτός δημοκρατικού πλαισίου. Όταν η εξουσία λήψης αποφάσεων ξέρουμε ότι δεν προέρχεται από τη βάση αλλά εκεί καταλήγει, πρέπει να δημιουργηθεί ο χώρος ρήξης που θα αμφισβητεί την ίδια τη δυνατότητα της εξουσίας να εκφράζεται ως εκφραστής του όλου. Γνωρίζοντας ότι η αντίληψη ότι ερχόμαστε να κατασκευάσουμε μια ανθρωπότητα, ένα νέο κοινωνικό σύνολο είναι μια ανέξοδη μεταφυσική, τα όρια της οποίας τα είδαμε στον απολυταρχισμό των κομμουνιστικών καθεστώτων.

Τα σύγχρονα κινήματα κοινωνικής ανυπακοής, άρνησης συνολικά της καπιταλιστικής τάξης θα στηρίζονται σε κοινωνικές συνθέσεις αλληλεγγύης σε καθολικές μάχες επανανοηματοδότησης του διαλόγου απέναντι στον μονόλογο της κυριαρχίας. Απέναντι στην ιδιωτικοποίηση της αντίστασης των Μ.Κ.Ο. να προτείνουμε την κοινωνικοποίηση του όχι. Η δημοκρατία τους δεν είναι είδος προς εξαγωγή, είναι εχθρός της ανατροπής, μέρος μιας ευρύτερης στρατηγικής, μέρος ενός πολέμου.

Φ. Π.

Το ιδεολογικοπολιτικό όραμα εδραίωσης ενός εξομοιωτικού οικουμενισμού στο όνομα της υπεροχής του δυτικού πολιτισμού παίρνει σάρκα και οστά. Από το "ή μ' αυτούς ή μ' εμάς" που πρόσφερε τη βάση μιας ταυτιστικής ηθικής περάσαμε στον στόχο της δεύτερης τετραετίας Μπους, την "μεταλαμπάδευση της δημοκρατίας στον κόσμο"

Αν το θείο δίκαιο απέρρεε από μια ανώτερη αυθεντία, μια υπεράνθρωπη δύναμη που ξεπερνούσε τη δυνατότητα του ατόμου να την κατανοήσει και να την ελέγξει, αν η εξουσία εκπορευόταν από τις ερμηνείες αυτού του δικαίου, σήμερα η εξουσία επιβάλλει την επιστροφή σ' ένα σύστημα κυκλικού χρόνου, ένα θείο δίκαιο που ο μεταφυσικός του άξονας ονομάζεται αγορά

Κινητοποιήσεις στη Ρωσία

Το πρώτο ρωσικό κοινωνικό φόρουμ είναι γεγονός

Ποιος θα το πίστευε; Περίπου 1000 άτομα πήραν μέρος στο Πρώτο Ρωσικό Κοινωνικό Φόρουμ το οποίο διεξήχθη στις 16 -17 Απριλίου στο Πανεπιστήμιο Ανθρωπιστικών Μελετών της Μόσχας. Η σύνθεση του κόσμου ήταν αρκετά αντιπροσωπευτική, πάνω από 100 οργανώσεις τουλάχιστον από τις μισές περιοχές της χώρας, από οικολόγους μέχρι συνδικαλιστές και από αναρχικούς μέχρι φιλελεύθερους. Αυτή η πολυμορφία ατόμων και οργανώσεων στο ΡΚΦ δεν είναι τυχαία. Πρώτα απ' όλα πριν από το φόρουμ έγιναν κάποιες τοπικές συναντήσεις. Τον προηγούμενο χρόνο διεξήχθη το Κοινωνικό φόρουμ του Τσερνοζέμιε στην πόλη Βορόνεζ, στην Μόσχα το Φόρουμ Κοινωνικών Πρωτοβουλιών και στο Νοβοσιμπίρσκ το Κοινωνικό Φόρουμ της Σιβηρίας.
Αυτές οι προκαταρκτικές συναντήσεις μπορούν να εξηγήσουν την πρωτοφανή επιτυχία του ΡΚΦ σε μια χώρα που βρίσκεται σε χειμερία νάρκη. Όμως πολύ πιο σημαντική ήταν η γέννηση κοινωνικών πρωτοβουλιών στην ρωσική κοινωνία όλα αυτά τα χρόνια, γεγονός που έγινε ιδιαίτερα ορατό κατά τις μαζικές διαμαρτυρίες του Ιανουαρίου - Φεβρουαρίου 2005, όταν πάνω από 200.000 ρώσοι βγήκαν στον δρόμο ενάντια στα νέα αντιλαϊκά μέτρα του Πούτιν.
Η πλειοψηφία των ατόμων που συμμετείχαν στο φόρουμ τάχθηκαν υπέρ της αναγκαιότητας ανάπτυξης δικτυακών, μη κομματικών δομών, την συνέχιση της κίνησης των Συμβουλίων (εφόσον οι περισσότεροι οργανώνονται υπό την μορφή των συμβουλίων - συντονιστικά συμβούλια, συμβούλια αλληλεγγύης κ.λ.π.). Ανακοινώθηκαν και άλλες πρωτοβουλίες: δημιουργήθηκε η κίνηση "Μόρφωση για όλους", το Ενιαίο Αριστερό Μέτωπο, Αντιπολεμικό Δίκτυο, Δίκτυο Υπεράσπισης Συνδικαλιστών κ.λ.π. Ο καιρός θα δείξει ποιες απ' αυτές θα ευδοκιμήσουν.
Προς το παρόν μπορούμε μόνο να εκτιμήσουμε ότι το φόρουμ ενέπνευσε πραγματικά τους συμμετέχοντες. Οι συζητήσεις στα διάφορα "στρογγυλά τραπέζια" (πάνω από 50) ήταν έντονες και δημιουργικές.
Ο κόσμος μοίραζε προκηρύξεις μεταξύ του και μιλούσε για την εμπειρία του στην διεξαγωγή άμεσων δράσεων. Οι αναρχικοί είχαν ιδιαίτερη επιτυχία σ' αυτό, δίπλα στο σταντ τους δημιουργήθηκε συνωστισμός. Εξαιρετικό χαρακτηριστικό αυτού του φόρουμ ήταν το γεγονός ότι οι διάφοροι ηγέτες δεν μονοπωλούσαν το βήμα -αυτό δεν υπήρχε καν-, οι πρωτοβουλίες παίρνονταν από τα κάτω και το λόγο έπαιρνε ο καθένας που είχε να πει κάτι. Και δεν φάνηκαν τα ίχνη κανενός Ζιουγκάνοβ και των λοιπών εργατοπατέρων, ο λόγος ανήκε στους ακτιβιστές.

Φυσικά δεν έλειψαν και τα επεισόδια. Την πρώτη κι όλας μέρα το φόρουμ δέχτηκε επίθεση από νεοναζί οι οποίοι όμως αποκρούστηκαν από μέλη νεολαιίστικων αντιεξουσιαστικών και αριστερών οργανώσεων χωρίς να υπάρξουν απώλειες. Αλλά και η αστυνομία δεν έμεινε πίσω στην τρομοκράτηση όσων αντιστέκονται στο ολοκληρωτισμό του καθεστώτος Πούτιν. Η αντικυβερνητική συγκέντρωση στην πλατεία Πούσκιν, επιτράπηκε να γίνει μόνο σε ένα περιφραγμένο με μεταλλικά κυκλιδώματα τμήμα της και όσοι θέλανε να πάρουν μέρος στην συγκέντρωση έπρεπε να δείξουν τα χαρτιά τους και να περάσουν από ανιχνευτή μετάλλων (!). Δεν είναι παράξενο που οι συγκεντρωμένοι δεν ξεπέρασαν τους 200, αφού η αστυνομία τους απομόνωσε από τον υπόλοιπο κόσμο, οι σημαίες και τα πανό ούτε που φαίνονταν από την άλλη άκρη της πλατείας. Ίσως αυτό το γεγονός να είναι και το ενδεικτικότερο των συνθηκών που επικρατούν στην ρωσική κοινωνία και την σπουδαιότητα που έχουν τα γεγονότα σαν το ΡΚΦ σε μια χώρα που μοιάζει να έχει κοιμηθεί για πάντα.

Επιμέλεια - Μετάφραση: Ζ.Π.

Μηχανική αυθαιρεσίας

Τον Αύγουστο του 2004 το δημοτικό συμβούλιο της Οδησσού πήρε απόφαση για παραχώρηση του ενός τρίτου της παραλιακής ζώνης παραθέρισης της πόλης για εκμετάλλευση στην εταιρία "Μηχανική - Ουκρανία" (ελληνικών συμφερόντων) αντί ενοικίου. Φυσικά η παραχώρηση δικαιολογήθηκε με όμορφα λόγια: "η εταιρία υποχρεούται να αναδημιουργήσει υποδομές για τους παραθεριστές, το πάρκο θα είναι ανοιχτό στο κοινό όπου και θα χτιστεί θέατρο για διεξαγωγή φεστιβάλ…".
Όμως οι κάτοικοι της Οδησσού έχουν ήδη πάρει μια γεύση από "ευεργετικές" παραχωρήσεις της παραλιακής ζώνης. Σταδιακά όλες οι πλαζ της πόλης παραδόθηκαν σε διάφορες εταιρίες με την αιτιολογία της δημιουργίας υποδομών για όφελος των κατοίκων της Οδησσού. Υποτίθεται ότι μόνο για επιπλέον υπηρεσίες οι εταιρίες θα μπορούσαν να απαιτούν από τους λουόμενους ορισμένο χρηματικό ποσό. Σύμφωνα με τις πολυάριθμες δηλώσεις του δημάρχου στα ΜΜΕ, όποιος δεν επιθυμεί επιπλέον υπηρεσίες στις πλαζ μπορεί να τις χρησιμοποιεί χωρίς πληρωμή. Όμως στην πράξη όλα είναι διαφορετικά, φτάνοντας σε καθαρή ληστεία. Εκτός από τις αδικαιολόγητα ακριβές ξαπλώστρες, στις πρώην δημοτικές πλαζ δεν άλλαξε τίποτα. Ενώ το να αρνηθείς τις επιπλέον υπηρεσίες και να μπεις στις πλαζ χωρίς πληρωμή έγινε εντελώς αδύνατο. Οι εταιρίες ήδη θεωρούν τις πλαζ της Οδησσού ιδιοκτησία τους.
Έχουμε μια κυνική αρπαγή ενός κοινωνικού αγαθού "για το όφελος των κατοίκων της Οδησσού", με την απόλυτη ανοχή των τοπικών αρχών. Άνθρωποι που από την γέννησή τους μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τις πλαζ, τώρα για το "όφελός τους" δεν μπορούν ούτε να τις πλησιάσουν. Οι πραγματικοί ιδιοκτήτες αυτής της πόλης, αυτοί που την έχτισαν με τα ίδια τους τα χέρια, βλέπουν τώρα τις πλαζ πίσω από τα κάγκελα.
Εκτός από τις διαμαρτυρίες διαφόρων βουλευτών που χαρακτήρισαν την "Μηχανική" ως "γνωστή για τις διάφορες λοβιτούρες στην Οδησσό", και την συγκεκριμένη συμφωνία ως "συνομωσία μεταξύ του δημάρχου Ρουσλάν Μποντελάν και της Ελληνικής εταιρίας "Μηχανική", ένσταση κατέθεσε και η περιφερειακή εισαγγελία της Οδησσού η οποία απερρίφθη από το δημοτικό συμβούλιο, αφήνοντας σε ισχύ την απόφαση να παραδώσει στους Έλληνες "την έκταση στις παραθαλάσσιες πλαγιές από την πλαζ "Οτράντα" μέχρι την οδό Κρένκελ (9,7969 εκτάρια) και περιοχή έκτασης 10,4211 εκταρίων για την δημιουργία πάρκου δημόσιας χρήσης". Σύμφωνα με τα παραπάνω μπορούμε να συμπεράνουμε ότι την τύχη των δημοτικών πλαζ θα έχεί και όλη η γύρω περιοχή. Οι κάτοικοι θα στερηθούν όχι μόνο τις πλαζ αλλά και τα πάρκα γύρω από αυτές. Μπορείτε, αγαπητοί μας, να κάνετε βόλτες στις βρώμικες γειτονιές σας και να θαυμάζετε πίσω από τα κάγκελα πως κατέλαβαν τις πλαζ σας οι νέοι αφέντες τις ζωής. Όλα αυτά είναι για το "όφελός σας"!
Η Ένωση Αναρχικών Ουκρανίας διακρίνει στην κατάληψη της παραθεριστικής ζώνης μια νέα απειλή για την τοπική κοινωνία. Αν και ο αγώνας με τους ντόπιους επιχειρηματίες είναι αρκετά επιτυχημένος, το μεγάλο διεθνές κεφάλαιο που προστατεύεται από το διεθνές δίκαιο και τη διαφθορά της Ουκρανικής γραφειοκρατίας, μπορεί να αποδειχθεί αξεπέραστο εμπόδιο για την δίκαια λαϊκή οργή. Αφού εγκατασταθεί στην δημόσια ζώνη παραθέρισης και έχοντας χτίσει ακίνητα, η "Μηχανική - Ουκρανία" δεν θα επιστρέψει ποτέ την δημοτική έκταση. Μ' αυτόν τον τρόπο η κατάληψη της Οδησσού από χώρες του ΝΑΤΟ άρχισε ήδη!

Μετάφραση: Zim@n

Δείτε περισσότερα: www.nabat.info

Πρωτομαγιά στο Λονδίνο

Η Πρωτομαγιά βρήκε (και) φέτος μερικές χιλιάδες διαδηλωτών, εκπροσώπων των επίσημων συνδικάτων και φορέων να διαδηλώνουν στο κέντρο του Λονδίνου στην παραδοσιακή τους ελεγχόμενη και τυπολατρική πρωτομαγιάτικη πορεία - πάντα σε απόλυτη συνεργασία με την αστυνομία.
Το δίκτυο του πρεκαριάτου από την άλλη οργάνωσε δράση σε ένα υποκατάστημα της αλυσίδας υπερμάρκετ των Tesco's, στο Hackney Central, εργατική κυρίως συνοικία, με τον κύριο πληθυσμό να αποτελείται από μετανάστες. Πέρα απ'αυτό, το Hackney θα αποτελέσει την κυρίως πληγείσα περιοχή αν το Λονδίνο κερδίσει την υποψηφιότητα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2012 (φευ!). Το σχέδιο προβλέπει την πλήρη καταστροφή του υδροβιότοπου της περιοχής, καθώς και την επέκταση του μετρό, με φυσικό επακόλουθο την υπέρμετρη αύξηση του κόστους ζωής, που μπορεί να φτάσει και στο διπλάσιο.
Το κατάστημα επελέγη ως στόχος της δράσης, καθώς τα Tesco's αποτελούν τη μεγαλύτερη αλυσίδα υπερ-μάρκετ της Βρετανίας. Η αλυσίδα των Tesco βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή της εργασιακής εκμετάλλευσης σε παγκόσμιο επίπεδο, πληρώνοντας τους υπαλλήλους με μισθούς χαμηλότερους του ελάχιστου μισθού, κόβοντας τις υπερωρίες της Κυριακής και περικόβοντας τις άδειες για λόγους υγείας. Επιπλέον, όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, οι εργάτες που πακετάρουν τις σαλάτες του Tesco στο Sussex είναι μετανάστες εργαζόμενοι για μια εταιρία απασχόλησης εργατικού δυναμικού που ελέγχεται από μαφιόζους οι οποίοι πληρώνουν πάντα πολύ λιγότερο από τον ελάχιστο μισθό - ή και καθόλου. Γυναίκες που εργάζονται περιστασιακά στις εγκεκριμένες από το Tesco φάρμες στη Νότια Αφρική δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες, χωρίς καμία προστασία από επιδημίες και βέβαια και αυτές πληρώνονται μισθούς πείνας.
Γύρω στα 200 άτομα κατάφεραν κι έφτασαν στο κατάστημα, μετά από όργιο βιαιότητας της αστυνομίας στο μετρό αλλά και κατά τη διάρκεια της δράσης, Περικύκλωσαν τους διαδηλωτές έξω από το κατάστημα, απ'όπου έπειτα από 2 ώρες ξεκίνησε πορεία προς το London Fields, και πάλι χρησιμοποίησαν αδικαιολόγητη βία και προέβησαν σε 10 συλλήψεις. Ο κόσμος έμεινε ενωμένος και μαχητικός ως το τέλος και αργά το βράδι πραγματοποιήθηκε δράση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες στο αστυνομικό τμήμα.

Φανή Τσιουμπέκου

5 σημεία για το πέρασμα στο ΚΡΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

1.

Το κράτος ασφάλειας είναι η μορφή που λαμβάνει το κράτος στον διεθνοποιούμενο καπιταλισμό όπου η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης, η ολοσχερής καταστροφή κοινοτήτων που βρίσκονται έξω από την κοινότητα του χρήματος, οι πόλεμοι, η επισφαλής εργασία, η εξατομίκευση, οδηγούν σε μια ολοένα και πιο έντονη κοινωνική απορρύθμιση, στην αύξηση της διάχυτης αίσθησης κοινωνικής ανασφάλειας. Το κράτος ασφάλειας διεξάγει έναν διαρκή πόλεμο ενάντια στους εκμεταλλευόμενους, προσπαθεί να διαχειριστεί με τη βία την κοινωνική συνθήκη που δεν κατορθώνει να διαχειριστεί με τη ρύθμιση.

Το κράτος ασφάλειας είναι η υλική συμπύκνωση του δόγματος της ασφάλειας. Η ασφάλεια είναι η δίδυμη αδερφή της τρομοκρατίας. Η τρομοκρατία είναι απαραίτητη για να δικαιολογεί η προπαγάνδα τους βίαιους μετασχηματισμούς της κυριαρχίας. Έτσι η ιδεολογία και η πρακτική της ασφάλειας εμφανίζεται ως κίνηση του κράτους να προστατέψει από τον "ύπουλο" μηχανισμό των "τρομοκρατικών δικτύων" και μπροστά στην ύπαρξη αυτής της απειλής, στην αύξηση της αβεβαιότητας και της απουσίας κοινωνικών δεσμών αλληλεγγύης , προβάλλεται στρεβλά το αίτημα για ασφάλεια, ως κοινωνικό αίτημα. Η ασφάλεια είναι κατάσταση διαρκούς πολέμου. Από τη μια πόλεμος, με βομβαρδιστικά, στρατούς, άρματα μάχης ...και από την άλλη πόλεμος στην καρδιά των μητροπόλεων, με ένστολους, κάμερες, ζέπελιν, περιπολικά, συστήματα ασφαλείας, φυλακές.

2.

Το τέλος της δεκαετίας του 1970 συνιστά το πέρασμα- για το μεγαλύτερο μέρος της δύσης-από το κράτος πρόνοιας στο κράτος ασφάλειας.

Το κράτος πρόνοιας είναι στιγμή της ταξικής πάλης. Τα στοιχεία που το συνιστούν αποτελούν την εγγραφή των ταξικών αγώνων στους θεσμούς του κράτους. Πρόκειται για το δημόσιο σύστημα υγείας, την κοινωνική ασφάλιση, τα οικογενειακά επιδόματα, τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, τα επιδόματα ανεργίας. Αλλά το κράτος πρόνοιας είναι η προσπάθεια σύνδεσης μισθού-παραγωγικότητας. Οι ταξικοί αγώνες έδειξαν ότι αυτό δεν είναι τόσο εύκολο. Το δόγμα : μεγαλύτεροι μισθοί σημαίνουν μεγαλύτερη παραγωγικότητα καταρρίφθηκε από την κινητήρια δύναμη της ιστορίας της του καπιταλισμού: την ταξική πάλη.

Στην περίοδο του κράτους πρόνοιας πραγματοποιείται η νομιμοποίηση των αντιπροσώπων και μέρους των οργανώσεων της εργατικής τάξης με ταυτόχρονη απονεύρωση τους, η ιεράρχηση και διαίρεση των εκμεταλλευομένων μέσω των μισθών, η κοινωνικοποίηση όλο και μεγαλύτερων κομματιών του πληθυσμού, η διεύρυνση της κατανάλωσης.

Η "χρυσή εποχή" του κράτους πρόνοιας χαρακτηρίζεται από την διατήρηση μιας πολιτικής και κοινωνικής τάξης, εφόσον ένα μεγάλο μέρος των κοινωνικών διεκδικήσεων ικανοποιείται με εγγυητή το κράτος. Η τάξη βασιλεύει αλλά δεν κυβερνά...

Τις δεκαετίες του 1960-1970 αναδύεται ένας νέος κύκλος αγώνων που είναι αδύνατον πλέον να γίνουν διαχειρίσιμοι από το κράτος και τους παραδοσιακούς μηχανισμούς αντιπροσώπευσης. Οδηγούν σε κρίση την αναπαραγωγή των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων. Η αναδιάρθρωση της ρύθμισης και του κράτους είναι η απάντηση της κυριαρχίας στην κρίση που παράγουν οι αγώνες. Μείωση των κοινωνικών παροχών, ελαχιστοποίηση της παρέμβασης του κράτους στις σχέσεις κεφαλαίου-εργασίας, περικοπές στις δημόσιες δαπάνες, αύξηση της ανεργίας. Παράλληλα πολλές επιχειρήσεις κλείνουν συνοδευόμενες από μαζικές απολύσεις και μεταφέρονται σε περιοχές του πλανήτη με φθηνή και περισσότερο πειθαρχημένη εργατική δύναμη .

Η αναδιάρθρωση αυτή συνιστά την εγκατάλειψη του κράτους πρόνοιας.

3.

Το σύνολο των μετασχηματισμών που προωθούνται με το πέρασμα από το κράτος πρόνοιας στο κράτος ασφάλειας, διέπεται από μια εξατομικευτική λογική, από την διάσπαση των συλλογικών υποκειμένων και την αντιμετώπιση τους ως μονάδες υπεύθυνες για κάθε δεινό. Ελαστικότητα και προσωρινότητα στην εργασία, επιδείνωση των όρων εκμετάλλευσης και αύξηση της κρατικής καταστολής στο όνομα του "υγιούς ανταγωνισμού", της "αξιοκρατίας" και των "οικονομικών δεικτών". Οι παραχωρήσεις (υγεία, εκπαίδευση, ασφάλιση) που είχε αναγκαστεί να κάνει το κεφάλαιο, μετατρέπονται σε κάτι που οφείλει να κατακτηθεί εκ νέου, από το κάθε άτομο χωριστά. Τα άτομα ανάλογα με την "κουλτούρα" ή τα "προσόντα" τους που μοιάζουν να ξεπηδούν από το πουθενά, φέρονται να αποτελούν τους αποκλειστικούς υπεύθυνους για την "επιτυχία" ή "αποτυχία τους". Έτσι για τη φτώχεια, την ανεργία, την εγκληματικότητα δεν ευθύνεται κανείς άλλος εκτός από τα ίδια τα υποκείμενα που δεν μπορούν να "προσαρμοστούν" και να "λειτουργήσουν", στην κοινωνική πραγματικότητα. Όλα ανάγονται στα "προσωπικά χαρακτηριστικά", χωρίς καμιά αναφορά στις πραγματικές κοινωνικές σχέσεις. Ο καπιταλισμός εμφανίζεται σαν μια φυσική κατάσταση, μυστικοποιώντας την εκμεταλλευτική και αλλοτριωτική φύση του.

4.

Η αβεβαιότητα της ύπαρξης εντείνεται συνεχώς. Μέσα σε έναν κόσμο που μοιάζει παγωμένος και βίαιος τα υποκείμενα στρέφονται ολοένα και περισσότερο στην ιδιώτευση, προσπαθώντας να κλειστούν σε έναν μικρόκοσμο που όμως ποτέ δεν καταφέρνει να τους παρέχει την πολυπόθητη ασφάλεια. Η διαίρεση και ο ανταγωνισμός ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους ενισχύουν την αβεβαιότητα, την αίσθηση ότι "έτσι είναι τα πράγματα" και δεν είναι δυνατόν να ανατραπούν. Από την άλλη η εμφάνιση τρομοκρατικών ενεργειών, όπως τα τυφλά χτυπήματα στους δίδυμους πύργους και στο μετρό της Μαδρίτης, ως "απάντηση" στην βαρβαρότητα του καπιταλισμού "νομιμοποιούν" ακόμα περισσότερο τις πρακτικές του κράτους ασφάλειας και της καπιταλιστικής πολεμικής μηχανής. Ως μοναδικός εγγυητής της ασφάλειας εμφανίζεται το κράτος. Στήνει μηχανισμούς ελέγχου στο όνομα του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας", διαστέλλει την έννοια της τρομοκρατίας εγκολπώνοντας όλο και πιο διαφορετικές μορφές παραβατικότητας. Οι κοινωνικοί μετασχηματισμοί δεν ερμηνεύονται για μας από την αντιπαράθεση του κράτους με διαχωρισμένες από το κοινωνικό ένοπλες ομάδες αλλά από την ταξική πάλη.

Η αντιμετώπιση του ένοπλου είναι μέρος της κυρίαρχης προπαγάνδας που αποκρύπτει τον πραγματικό στόχο: τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Το κράτος ασφάλειας έχει διττό χαρακτήρα.. Χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να επιβληθεί: τεχνολογία, αύξηση των σωμάτων ασφαλείας, μετασχηματισμός των δημόσιων χώρων σε χώρους κατανάλωσης, προπαγάνδα μέσω των media. Παράλληλα όμως αποβλέπει αλλά και πατάει στην εσωτερίκευση των προσταγών, στην διάχυση του ελέγχου στο κοινωνικό πεδίο.

Παραδείγματα αυτού του χαρακτήρα είναι τόσο η δολοφονία του Μαραγκάκη το Δεκέμβριο του 2003, (επειδή δεν σταμάτησε σε ένα αστυνομικό μπλόκο, τον πυροβόλησαν), το πρόσφατο πογκρόμ προσαγωγών της αστυνομίας σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λάρισα και Ηράκλειο (τουλάχιστον 500 "εγκληματίες" ήταν το σύνολο) όσο και οι περιπολίες ένοπλων χωρικών που κινδύνευαν από επιθέσεις αλβανών, ο "τίμιος" πατέρας που καρφώνει την κόρη του στους μπάτσους επειδή βρήκε λίγο χασίς στην τσάντα της, τα reality show που οι θεατές γίνονται οι ο Μεγάλος Αδερφός και Κριτής της συμπεριφοράς ή των ταλέντων των συμμετεχόντων.

Το δίδυμο "ασφάλειας/τρομοκρατίας" είναι το γνωστό μα εκλεπτυσμένο δίδυμο "Καλό/Κακό". Το "Καλό" μέσο της ταυτολογικής αυτοπαρουσίασης του ως τέτοιου, τείνει στην απόλυτη σύνθεση της συναίνεσης και της κυριαρχίας, εντάσσοντας στο "Κακό", πρότυπο του οποίου είναι η ισλαμιστική τρομοκρατία, τις όποιες παρεκκλίνουσες ή ανταγωνιστικές πράξεις

5.

Η κοινότητα του κεφαλαίου δεν ανέχεται την ύπαρξη καμιάς κοινότητας που στρέφεται πραγματικά ή εν δυνάμει εναντίον του. Το κράτος ασφάλειας είναι μια έκφραση αυτής της αφηρημένης κοινότητας του κεφαλαίου, που συγκροτείται και επιτίθεται απέναντι στις διάσπαρτες συλλογικές αρνήσεις. Κατασκευάζει τους όρους αποτροπής της ανάδυσης κοινωνικών κινημάτων που θα θέτουν το κοινωνικό ζήτημα της εκμετάλλευσης και της αλλοτρίωσης των υποκειμένων και το όραμα για μια αυτόνομη κοινωνία. Το κράτος ασφάλειας είναι η δύναμη της παγωμένης ιστορίας των σχέσεων κυριαρχίας και είναι η αδυναμία της πλήρους πραγμοποίησης των εκμεταλλευόμενων υποκειμένων. Έρχονται εδώ, όπως και αλλού, επιθετικές κινήσεις του κεφαλαίου όπως η αναδιάρθρωση της εργασίας, της εκπαίδευσης, του ασφαλιστικού. Το ζήτημα είναι να συγκροτήσουμε εκείνον τον πόλο της ταξικής σύγκρουσης που θα στραφεί ενάντια στις νέες αναδιαρθρώσεις και στην κοινωνική διαίρεση. Που θα συγκροτήσει κοινότητες στην βάση των συλλογικών αναγκών και του συλλογικού αυτοκαθορισμού, που ίσως οραματιστεί και πραγματώσει την κατάργηση της ολότητας των κυριαρχικών σχέσεων που φέρει το όνομα καπιταλισμός.

Για μια εκτενέστερη ανάλυση πάνω στο ζήτημα του κράτους ασφάλειας:
Η νέα τοπολογία, χάρτης 4, www.tristero.gr
Συλλογικότητα Tristero, Για την κοινωνική και ατομική αυτονομία...
Μάρτιος 2005

Martin Jacques

Συλλογικά ψέματα

Όταν τα ζητήματα της αδικίας θεωρούνται passe (ξεπερασμένα): τότε παραπονιέστε ότι είστε κουρασμένοι από οίκτο ενώ καθημερινά στο αυτοκίνητό σας, αναθεματίζετε την κίνηση.
Προσωπική θυσία θεωρείται ό,τι δεν είναι η μολυσματική ασθένεια της κατανάλωσης. Οι επιθυμίες σας μουσκεύονται στην πλήξη. Ουρλιάζοντας διαμέσου μιας θύελλας αυτό-κατασκευασμένου άγχους, το χειρότερο τραύμα είναι η ίδια η ύπαρξή σας.
Ακόμα και σπουδαιότερα γεγονότα σας αφήνουν παγερά αδιάφορους ενώ παραμένετε βασανισμένοι στις επαναλαμβανόμενες μικρολεπτομέρειες της τετριμμένης σας ύπαρξης. Παραδίνεστε αμαχητί, σε κουτές & ανούσιες εμπορευματοποιημένες ελπίδες απάθειας ώστε οποιαδήποτε υποψία ενεργής συμμετοχής και η επικύρωσή της μέσω της δράσης να θεωρείται πάρα πολύ ριζοσπαστική και επικίνδυνη.

Η πορεία της ζωής δεν έχει καμία ποιοτική διαφορά από αυτή οποιουδήποτε άλλου ζώου, εκτός από την ιδιορρυθμία να κάνετε ψευδο - συνειδητούς θορύβους για την δυσάρεστη κατάστασή σας. Με μια προμελετημένη προσπάθεια απαξιώνονται όλοι οι διαθέσιμοι πολιτισμοί, διαμέσου μιας αληθοφανής ρητορικής που σχολιάζει μόνο την επιδίωξη της άνεσης, ως ύψιστο αγαθό.
Η αυταπάτη της ευτυχίας νομιμοποιεί οποιαδήποτε προσωπική ανοχή. Ο οίκτος είναι κάτι που θεωρητικά επικροτείται αλλά στην πράξη αυτοαναιρείται.

Στα παιδαριώδη μυαλά των ενηλίκων, ο σαρκασμός αναδεικνύεται ως η μόνη διαφορετική προσέγγιση, σ' ένα κατά τα άλλα όμοιο και αδιαφοροποίητο λόγο, ανίκανο προς κάθε εξέταση. Όλοι, έχουν τις επιλογές να αλλάξουν και όμως αυτό που κάνουν είναι, να παγιώνουν και να παρέχουν προνόμια για να αποφύγουν οποιαδήποτε προσπάθεια. Ο κομφορμισμός και η μετριότητα είναι οι νέοι, προς ανακούφιση, κανόνες: όλες οι ανεπάρκειες δικαιολογούνται γιατί δεν υπήρχε καμία διαθέσιμη επιλογή.

Καθημερινή επιδίωξη είναι η αποδοχή του μη - αποδεκτού, νομιμοποιώντας τον παραλογισμό και η ενδυνάμωση της επιμονής στα συλλογικά ψέματα για να αντικαταστήσουν μερικές καθολικές αλήθειες, με την εγωιστική ψευδαίσθηση της ατομικότητας, ως το κέντρο του κόσμου. Η παραλυσία είναι η επιδίωξη, εάν εξετασθούν λεπτομερώς κάθε λογής κίνητρα. Η τελική μορφή της είναι ο θάνατος.

Σπάνια πια δημιουργούνται ερωτήσεις που διεγείρουν το μυαλό, αντιθέτως προτιμάται η ικανοποίηση, διαμέσου μιάς μάζας βολικών κοινοτοπιών. Αποδεχτείτε το, το μέλλον δεν μπορεί να εναπόκειται στο είδος του ανθρώπου - καταναλωτή. Κατόπιν περάστε το υπόλοιπο της ζωής προσποιούμενοι ότι δεν το γνωρίζατε. Παντοτινά αμυντικοί, παρερμηνεύετε την ειλικρίνεια, ως αδυναμία, ενώ συνάμα σπεύδετε να εκμεταλλευτείτε οποιαδήποτε προσφορά σκλαβιάς.

Από τον φόβο για καινοτόμα σκέψη, κρύβεστε πίσω από την παράδοση. Από τον φόβο για την δέσμευση της ελευθερίας, αιωρείστε γενικά υποταγμένοι. Από τον φόβο για αίσθημα και έκφραση, δακρύζετε με συναισθηματικές σαπουνόπερες.Από τον φόβο για αυτο - επιβεβαίωση, κλείνεστε στον κυνισμό.
Η σκοπιμότητα γίνεται ο όρος για δικαιολογήσει τώρα ό,τι διαφαίνεται ως η πιο προσωπικά κερδοφόρα στρατηγική.

Οι καταναλωτικές εμμονές συντρίβουν όλες τις άλλες ανάγκες. Η αδικία στηρίζεται επάνω στο τελεολογικό επιχείρημα ότι έτσι είναι η φυσική τάξη των πραγμάτων.
Ή καλύτερα, η εξουσιαστική ακαθαρσία.
Επιτέλους δώστε κάτι περισσότερο στην ζωή σας, από τα καταναλωτικά σας συντρίμμια.

"Οριακοί άνθρωποι" στα πρόθυρα της τέχνης

The Tiger Lilies

Οι Tiger Lillies αποτελούν αναμφίβολα έναν διαφορετικό και αμφιλεγόμενο τύπο καλλιτεχνικής έκφρασης. Για πολλούς θεωρούνται απλά κάποιοι αποκρουστικοί πλανόδιοι μουσικοί του δρόμου, ενώ για κάποιους άλλους αποτελούν μια σκοτεινή πηγή έμπνευσης. Η θεματολογία και το ρεπερτόριο τους είναι ομολογουμένως προκλητική ακροβατώντας μεταξύ τέχνης & περιθωρίου. Άλλωστε δεν το έκρυψαν ποτέ ότι έζησαν και εμπνεύστηκαν από "οριακούς ανθρώπους", με αποκλίνουσες συμπεριφορές, γι' αυτό και οι ήρωες των τραγουδιών τους δεν είναι άλλοι από έκπτωτες - αμαρτωλές προσωπικότητες, φιγούρες ενός αλλοτριωμένου κόσμου που δεν ξεχωρίζει εύκολα ο θύτης από το θύμα, ο αθώος από τον ένοχο και ο άγγελος από τον δαίμονα. Ενώ είναι απόλυτα σίγουρο ότι κανείς δεν μπορεί να διακρίνει που αρχίζει η αφομοίωση στο θέαμα και που τελειώνει η τέχνη και η πρόκληση, που το δρώμενο λειτουργεί απελευθερωτικά και που οδηγεί απλά στην κατανάλωση.

Σε αυτή την αποκλειστική συνέντευξη για την Βαβυλωνία ο τραγουδιστής των Tiger Lilies, Martin Jacques "τυλίγει" το κουβάρι αφήνοντας τον καθένα να ερμηνεύσει μόνος του τι κρύβεται μέσα στον καλλιτεχνικό λαβύρινθο τους.

Αργύρης Αργυριάδης

'Β': Οι αναφορές στο περιθώριο και τους ανθρώπους του, το "σκοτεινό" σόου συνδυασμένο με την ατμόσφαιρα του Μπρεχτικού θεάτρου, είναι απλά μέρος μιας επικερδούς παράστασης η μια συνειδητή πολιτική στάση;
Martin Jacques: Στην παρούσα κατάσταση όλα μετριούνται με άξονα το χρήμα. Οι περισσότεροι καλλιτέχνες, όπως άλλωστε και εγώ, θα μπορούσαν άνετα να παρομοιαστούν με μια πόρνη η οποία πουλάει τα θέλγητρα (το ταλέντο) της σε όποιον είναι διατεθειμένος να καταβάλει το αντίτιμο. Η διαφορά με εμένα είναι, ότι έχω περάσει αρκετό καιρό συντροφιά με όλο το φάσμα του περιθωρίου (αλκοολικούς κλέφτες, πόρνες κλπ), οπότε δεν χρειάζεται και να προσποιούμαι ότι είμαι κάτι άλλο. Κατά βάση θεωρώ τον εαυτό μου ένα αμαρτωλό και έκπτωτο ον που τραγουδά για την ζωή του και τους ανθρώπου που έχει συναναστραφεί. Είναι αλήθεια ότι ο Μπρεχτ αποτελεί πηγή έμπνευσης, λόγω της ενασχόλησης του με την διαφθορά και την διαστροφή, η θεματολογία του αυτή μου αρέσει. Πολύ πιθανόν να ήμουνα δυστυχισμένος σε μια "σοσιαλιστική" ουτοπία και θέλω να το δείχνω αυτό στο ακροατήριο μου, συνάμα καυτηριάζοντας και την σημερινή κατάσταση. Κατά ένα περίεργο τρόπο δεν επιθυμώ να είναι ένας καλοπροαίρετος και φιλήσυχος άνθρωπος στην σημερινή εποχή. Κάποτε ήμουν ιδεαλιστής και στα τραγούδια μου εκφράζω αυτά τα χαμένα όνειρα και ιδανικά. Η μουσική μου παραπαίει ανάμεσα στην θλίψη και στην οργή διότι παραμένω ξένος σε σχέση με την καθωσπρέπει κοινωνία. Με διακατέχει ένα πολύ μεγάλο αίσθημα απομόνωσης και αλλοτρίωσης που οδηγεί στο θυμό και την επιθυμία να προκαλώ δέος με την εμφάνιση μου. Ίσως σε αυτό και να οφείλετε και η ανατρεπτική ποιότητα των Tiger Lilies.

'Β': Ποιες είναι οι κοινωνικοπολιτικές αλλά και καλλιτεχνικές σας καταβολές;
M. J.: Σε καμία περίπτωση δεν παριστάνουμε τους διανοούμενους ή τους ενεργά πολιτικοποιημένους. Λόγω της αλλοτρίωσής μας θεωρούμε ότι είμαστε σε μεγάλο βαθμό διεφθαρμένοι και σαδιστές, αλλά ευτυχώς ρίχνουμε το δηλητήριο μας διάμεσου της τέχνης, με το οποίο κάποιοι εκούσια επιλέγουν ως κοινό να διασκεδάζουν, σε αντίθεση με την πολιτική που συχνά έχει τα ίδια χαρακτηριστικά αλλά με ακούσιο κοινό, που δεν την επιλέγει, και με ολέθρια αποτελέσματα.

'Β': Θεωρείτε πως προκαλώντας τον κομφορμισμό του κοινού υπάρχει περίπτωση να λειτουργήσει αυτό απελευθερωτικά, ώστε αυτό (το κοινό) να αυτενεργήσει ή όλα αφομοιώνονται από το θέαμα;
M. J.: Οι συνειρμοί του κοινού διαφέρουν καθολικά προ και μετά την έκθεσής του στο πρόγραμμά μας. Άλλοι θεωρούν ότι απελευθερώθηκαν, άλλοι πέρασαν δυο ώρες με τους Tiger Lilies και δεν κατάλαβαν τίποτα. Όσο κι αν θα ήθελα να απαντήσω διαλέγοντας το ένα η το άλλο, και τα δυο είναι πραγματικότητα, συμβαίνουν και συνυπάρχουν. Όποιος ισχυρίζεται το αντίθετο είναι τουλάχιστον υποκριτής από την μεριά του.

'Β': Προληπτικοί πόλεμοι, Γκουαντανάμο, είναι μερικές μικρές πτυχές της γενικότερης θλιβερής πραγματικότητας. Ποια θα ήταν κατά την γνώμη σας η θέση της τέχνης ως μορφή αντίστασης;
M. J.: Θα έλεγα ότι η τέχνη σήμερα θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως μια πρώην παρθένα η οποία έχασε προ πολλού τις αντιστάσεις της και την τιμή της. Μιλώντας προσωπικά, προτιμώ να χλευάσω την πραγματικότητα ή να την θρηνήσω, εξαρτάται πόσο θυμωμένος ή αλλοτριωμένος είμαι εκείνη την στιγμή. Ίσως για κάποιους αυτό αποτελεί έμπνευση, ενώ σε άλλους να δημιουργεί απέχθεια. Σε καμία περίπτωση δεν είμαι τραγουδιστής διαμαρτυρίας γι αυτό και δεν προβάλω καμιά πολιτική ταυτότητα. Γι' αυτό και κατά έναν περίεργο, άλλα άμεσο τρόπο, η μουσική των Tiger Lilies ίσως και να έχει μια τέτοια λειτουργία..
Πολύ απλά εμείς δεν είμάστε αυτοί που θα ανάψουν το δαυλό της σωτηρίας για κάποιους άλλους. Εμείς ως "καλλιτέχνες" είμαστε: "Απλά κρέας προς κατανάλωση, σκέψεις που θα διαρκούσαν, αλλά είναι πλέον καταδικασμένες. Που υποτιμάμε τα πάντα απαξιώντας τον κόσμο όταν τραγουδάμε. Σφαχτά με χρυσά λαμέ φορέματα, που αποτυγχάνουν να εντυπωσιάσουν, δεν προκαλούμε κανέναν κίνδυνο, απλά πωλούμε το προϊόν και χαμογελάμε…" (σημ: στίχοι του τραγουδιού Meat από το τελευταίο τους cd: Death and the Bible).

'Β': Ποια είναι τα μελλοντικά σχέδια σας;
M. J.: Προετοιμάζουμε ένα ακόμα δίσκο για το Φθινόπωρο με θέμα την Πορνεία, με την οποία μπορεί να έχουμε ξανασχοληθεί, αλλά αυτή την φορά θα είναι πολύ μα πολύ σκοτεινό ως προσέγγιση.

'Β': Μπορεί να είναι πιο σκοτεινό από το "Bad Blood and Blasphemy" ή το "The brothel and the Cemetery"; (σημ: παλαιότερα άλμπουμ τους).
M. J.: Ακριβώς! Διότι για πολλούς η ζωή είναι μια και μόνο πορεία από το πορνείο στο νεκροταφείο (σημ: "The brothel and the Cemetery"). Στον σημερινό κόσμο το δράμα και το σκοτάδι δεν έχουν όρια. Σε αυτή την φαιδρή πραγματικότητα δεν μπορείς να περιμένεις τίποτα, εκτός από το να εξελιχθεί σε τραγωδία μια επαναλαμβανόμενη φάρσα.

Επιλεγμένη Δισκογραφία

- *Births, Marriages & Deaths (1994)*
- *The Brothel to the Cemetary (1996)*
- *Low Life Lullabies (1998*
- *Bad Blood and Blasphemy (1999*
- *Circus Songs 2000*
- *Death and the Bible (2004)*

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΣ ΤΟΥ G8

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

20 - 21 - 22 ΜΑΪΟΥ

Θεολογική Σχολή Α.Π.Θ.

Παρασκευή 20 Μαΐου

10:00	Έναρξη λειτουργίας του χώρου διαμονής και συζητήσεων
16:00 -17:00	Παρουσίαση των συλλογικοτήτων που θα παραβρεθούν
17:00 - 20:00	Εκδήλωση - συζήτηση (Α μέρος): "Η εμπειρία των κινητοποιήσεων ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό (G8, ΕΕ, WTO, IMF κλπ) και τον πόλεμο, οι πολιτικές προοπτικές και οι τρόποι δράσης"
21:00 - 23:00	Εκδήλωση - συζήτηση (Β μέρος): Δικτύωση των αντιεξουσιαστικών και αντιπαγκοσμιοποιητικών κινήσεων και δράσεων
24:00	Πάρτυ

Σάββατο 21 Μαΐου

11:00 - 14:00	Ενημέρωση των συντρόφων του DISSENT! για την κατάσταση στη Σκωτία και γενικότερα στη Βρετανία
16:00 - 19:00	Κινητοποιήσεις ενάντια στους G8 και το πρόγραμμα των δράσεων του Ιούλη 2005
20:00 - 22:00	Χώρος(οι) διαμονής και πρακτικά ζητήματα της αντισυνόδου στη Σκωτία
24:00	Συναυλία

Κυριακή 22 Μαΐου

11:00 -12:00	Ιντιμίντια Σκωτίας
12:00 -13:00	Παρουσίαση της σκωτσέζικης νομοθεσίας (τι είδος καταστολής να περιμένουμε, τι κάνουμε σε περίπτωση σύλληψης κλπ)
14:00 -17:00	Ευρωπρωτομαγιά 2005
18:00 -21:00	Συζήτηση - ενημέρωση για κάλεσμα στις δράσεις No Border που θα διοργανώσει η ΑΚ στη Ξάνθη κατά τα τέλη Αυγούστου του 2005
23:00	Αποχαιρετιστήριο πάρτυ

Το πρόγραμμα θα συμπληρωθεί και θα πάρει την τελική του μορφή πριν το τριήμερο, μιας και είναι αποτέλεσμα διαλόγου συλλογικοτήτων και ατόμων σε διεθνές επίπεδο.
Μπορείτε να δείτε την τελική του μορφή εδώ:
www.dissent.org.uk
www.resistance2003.gr

Για προτάσεις επικοινωνείστε εδώ:
ita_gr@yahoo.co.uk

INTERNATIONAL NETWORKING MEETING AGAINST THE BOSSES OF G8

20 - 21 - 22 of MAY - GREECE

THESSALONIKI

Theology department of Aristotle's University

Friday 20/05

10:00	Opening of the accommodation and event's space
16:00 -17:00	Introduction and brief presentation of the groups and organisations that take part
17:00-20:00	Discussion (part A) The experience of mobilizations against globalised capitalism (G8, EU, WTO, IMF etc) and against war. The political perspectives for the future of resistance the methods of action
21:00-23:00	Discussion (part B) Networking and coordination of the antiauthoritarian and antiglobalisation movements and actions
24:00	Party

Saturday 21/05

11:00-13:00	Introduction to the current political situation in Scotland and generally in Britain by the comrades of DISSENT
15:00-17:00	Mobilisations against the G8 and the schedule of eventspresented by Dissent!
17:30-22:00	Convergence space in Scotland and logistics
24:00	Concert

Sunday 22/05

11:00-12:00	Indymedia Scotland
12:00-13:00	Presentation of the Scottish law (what kind of repression to expect, what to do in case of arrest etc)
14:00-17:00	Euromayday 2005
18:00-21:00	Discussion and presentation about the No Border Actions, which are going to be organised by the Antiauthoritarian Movement in Xanthi (North Greece) at the end of August 2005
23:00	Farewell party

The schedule might take its final form a few days before the meeting, as it is an outcome of a dialogue of groups and individuals on an international level.
You can see the updated schedule here
www.dissent.org.uk
www.resistance2003.gr

For any sugestions contact us here:
ita_gr@yahoo.co.uk

DISSENT! G8
NETWORK OF RESISTANCE AGAINST THE

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ